

URAVRITHAM

(Stories from Mahabharatha).

SECOND PART.

Approved by the Madras, Cochin & Travancore T. B. Cs. and
prescribed for the Public Examination Form III, Cochin State.

BY

KUNNATH JANARDANA MENON.

കുന്നത് ജനരാധന മേനോൻ

രാഖാം ഭാഗം.

അവകാശം

മന്ത്രാളി അനാദ്ധന ദേഹാശാല.

SECOND EDITION.

TRICHUR,
V. SUNDRA IYER & SONS.

1107/1932

Price 12 As.]

Copy-right to Publishers.

[Net 12/-

PURAVRITHAM

(Stories from Mahabharatha)

SECOND PART.

BY

KUNNATH JANARDANA MENON.

പുരാവ്രഥം

രണ്ടാം ഭാഗം.

അമ്മക്കുമ്പാ:

ക്ഷന്നത്തു് ജനാദിനമേനോൻ.

SECOND EDITION.

TRICHUR,
V. SUNDRA IYER & SONS.
1107/I932.

Price 12 As.] Copy-Right to Publishers. [വില 12 റൂ.

സ്വന്തം പ്രസാവന.

ഭാരതേതിച്ചാസസന്താനങ്ങളാണ് “പുരാവത്ത്” എന്ന ശ്രീ ഗ്രന്ഥപാഠവരയിലെ ഉള്ളടക്കം. മഹത്തായ മനസ്സും ഷ്ടോത്രത്വാലാംഖലാ പുവിക്കണ്ണരതിയർ ദിവ്യചാരിതനാലായതു്. അതു മനസ്സും ഷ്ടോത്രത്വിഞ്ചും വിവിധകിരണങ്ങളാണ് ശ്രീ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലെ കമകളിബലപ്പും പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അതിഞ്ചും പ്രകാശമെണ്ണും എത്തോടു മറബ്പുവുദയത്തിനാം, അതു എഴുത്തിൽ കൊള്ളാവുന്നും കേണ്ടതാണ്യാബാ തന്റെ ശ്രീ കമകളും ഇങ്ങനെയെ വിവരിച്ചു ചെയ്യാം. കമാജസൗംധ്യം, സാഹിത്യമായി, യംഗിപ്പി എന്നിവ മുന്നാം ചേന്ന ശ്രീ മഹാസഹായങ്ങളും കേരളത്തിയർ സാദരം അംഗീകരിക്കുമെന്ന തന്റെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

തൃപ്പിവപേരും, } കന്നത്തു ജനാദ്ധനങ്ങോൻ.
1-2-1103. }

വിഷയവാദം

1.	മാസ്യാനുചരിതം	1
2.	സോമകൾ	5
3.	ബഹുക്കപ്പോരിയം	9
4.	പരശ്രരാമവിജയം	13
5.	അംഗ്രജാവകുടിയം	20
6.	ജ്ഞാന്മുഖചരിതം	31
7.	അവകുടിത്താവം	43
8.	അനൂതമമധ്യം	56
9.	കുറുചും വിക്കരയും	61
10.	ഗണ്യവിക്രമം	66
11.	പാർശ്വിക്കിൽത്ത്	79
12.	അനൃതികോല്പന്തി	90
13.	സപ്തഃസത്രം	108
14.	മുഖ്യാനുഭാമഹത്യം	118
15.	സാവിത്രി	165

പാരംബുത്ത് .

രണ്ടാംഭാഗം

I. മാന്യാർച്ചപരിത്വം.

പണ്ട്, ഈ ക്ഷീപാകവംശത്തിൽ യുവധാശ്രൂപൻ എ കൊങ്കണ രാജാവുണ്ടായി. ആ ധാർമ്മികഗ്രേഷ്മൻ ത്രിദക്ഷിണക്കളോടുകൂടി അംപമേധം മുതലായ യാഗങ്ങൾ പലതും നൂറുമായിരുമായി നടത്തി. എന്നിട്ടും ആ മഹാത്മാവും അധ പത്രധാരിക്കാണ ഭവിച്ചതും. അതുകൊണ്ട്, രാജും സം മന്ത്രിമാരും എല്ലിച്ചു ആ മഹാപ്രതിശ്രൂപനും കാട്ടിത്തെന്ന പാത്രം ജിഃതന്ത്രിഷ്യായി, എകാഗ്രചന്ദ്രത്തായി ഇഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തേയ ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം ആരാധിച്ചതുട്ടാണി. ഉപഖാസത്താൽ തളച്ചുകൂടിയ യുവധാശ്രൂപൻ ഒരു രാത്രി ദാഹ തന്ത്രാൽ തൊണ്ട വരളുക്കാർ വെള്ളം തേടികൊണ്ടു ഭാർത്ത് വാഗ്രമനത്തിൽ ചെന്നു. ആ ഭാർത്ത് വമഹത്തിയാവട്ട്, യുവധാശ്രൂപൻ പുത്രനണ്ഡാക്കവാന്നുവേണ്ടി യാഗംചെയ്തു മന്ത്ര പൂതമായ ജലം മഹത്തായ കലശത്തിൽ കിരാച്ചുവെച്ചിരുന്നു. ആ ജലം പാശംചെയ്തുകൊണ്ട് രാജത്തി ഈ ഗ്രൗണ്ടലും യാഗം പൂത്രനേരുപയിക്കണം. കലശം വേദിമേൽ വെച്ചിട്ടും മഹാക്ഷീപക്കളുംവരും എല്ലാ ഉറക്കത്തിലും യാഗം പൂത്രനേരുപയിക്കണം എന്നും കാണുന്നു. തളന്മുഖക്കാണ്ട് അവിടെ

എതിയ രാജാവു കടിക്കവാൻ വെള്ളംവേണമെന്ന വാദി ആവിശ്വാസം. ആ അത്തന്തൽ എത്രയെറു കിലവിളിച്ചിട്ടും തൊണ്ടവരിൽപ്പു തുടിയത്തല്ലാതെ ചൂടുമുള്ള പക്ഷിസ്പയം. പോലെ, ഈ വിളി ആ കിട്ടാമണ്ണമാരെ ഉണ്ടിയില്ല. കടവിൽ അവിടെയെങ്ങാണോ വെള്ളമുണ്ടോ എന്നും ആ രാജാവു തന്നെത്താൻ തിരഞ്ഞെന്നാക്കി. അപ്പോൾ, ആ ജലപൂർണ്ണമായ കലശം കാണുകയും, ആതു ചെട്ടുനാ ചെന്നടക്കത്തു് അതിാലു ശ്രീതളജലം ദാഹം തീരവോളം കട്ടി. ആ അദ്ദേഹം സപാനമുഖം സുവാദം നേടുകയും ചെയ്യു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് മഹാക്ഷീകരി ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. ആ വിജട വെള്ളിനു കലശം നിജംപരമായിരിക്കുന്നതുകണ്ട് ആരാണു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യേതനും അന്തേഷ്ടിച്ചു് അരികേ കിന്നിനു യുവരാജനും സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

ഭാഗ്യവന്ന— “രാജാവേ, ഭവാൻ ചെയ്തു് കട്ടംതന്ന യുക്തമായില്ല. പുത്രാത്മം തന്നു തപസ്യാക്കാണു തിരിച്ചു വെച്ചു വെള്ളിലാണുണ്ടിൽ. ഭവാനു മഹാത്മായ ബലപൂരുഷമാരുടെ മഹാശ്രൂഷയും മഹാശ്രൂഷയും തന്നു ഇതിൽ തപസ്യ കതിയാൽ ചെത്തിട്ടിണ്ടു്. വീര്യംകൊണ്ടു ശങ്കതെട്ടി യു. കൊല്ലുവാൻ കഴിവുള്ള മഹാവല്ലായ പുത്രൻ ത പോവലാക്കുത്തയായി ഭവാനാണുകേണമെന്ന സകല്ലി ആകൊണ്ടു ഭവാനും പത്രിക്കുവേണ്ടി തന്നു വിധി പോലെ തജ്ജാരാക്കിയതാണും. ഈ വെള്ളം ഭവാൻ കടിച്ചു് കട്ടം യുക്തമായില്ല. ഇനി ഇതിനെ അന്ത്യ മാക്കിക്കുന്നതിനും തന്നെ അശൈക്തരാണു്. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടന്നതു കെവക്കല്ലിത്തുമാണെന്നതു തീർച്ച

തന്നെ. എൻ്റെ തപോവിയുംകൊണ്ട് വിധിപാലെ
മന്ത്രഘട്ടകം തെയ്യാരാക്കിവച്ച ഇതുവെള്ളം. ഭവാൻ
കടിക്കുകകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചപോലെഈ പുതുത ഭ
വാൻതന്നെ പ്രസവിക്കും. ഭവാൻറെ കാംക്ഷിതന്ത്ര
എറവു. അതുതന്മാഖ രീതികിൽ തെങ്ങർം കിരുവേ
റാം. ശ്രദ്ധാലുനം മഹാവിജ്ഞമായ പുതുത ഭ
വാൻ ജനിപ്പിക്കും. എന്നാൽ ഭവാൻ ഗംഗാരണ്ടു
വ. ഉണ്ടാക്കിയിട്ടു്.”

ഇപ്പോൾ സാമ്പത്തികചെയ്യുന്ന ഭാഗ്യവമഹാഷി രാജാവിനെ അയച്ചു. കൈന്തരാണ്ട് തിക്കണ്ണതിൽപ്പിനെ, മരാത്മാവായ ഔവനാശപാർപ്പിനും ഇടത്തുണ്ടാഗം പിളന്നകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുന്ന മഹാതേജ സ്വിഡായ കുമാരൻ പുറത്തു വന്നു. ഈ സംഭവത്താൽ രാജാവു മരിക്കുവണ്ടായി ഫീം. ഈ കുണ്ട് അദ്ദേഹം അന്ത്യയിക്കം വിസ്തൃതിച്ചു. ഔവനാശപനാണായ ഈ പുത്രനുണ്ടാണവാൻവേണ്ടി മഹേന്ദ്രൻ ദേവമാരാട്ടക്കുടി നുവിടെ എഴുന്നള്ളി. ഈ അമ്മയില്ലാശട്ടി എന്നാണ കടിക്കുകയെന്ന ദേവമാർ ചോദിച്ചു പ്പോർ, തന്റെ ചുണ്ണാണിവിന്തൽ കട്ടിയുടെ വാസിൽ കൊടുത്തു “എന്ന കടിക്കുന്നു” (മാധ്യാസ്തി) എന്ന ശങ്കൻ പറയുകയാൽ, കട്ടിക്കും മാന്യാതാവെന്ന പേരുകൊടുത്തു. ഇന്ത്യൻ ചുണ്ണാണിവിന്തൽ കടിച്ചുകൊണ്ട് തേജസ്വിയാക്കുവനാശപുത്രൻ പരിഞ്ഞം ഒഴം വളന്ന്. വേദങ്ങളിൽ ധനാദ്ധർവ്വം, ദിവ്യാനുണ്ടാക്കുമ്പും ഇന്ത്യൻ യുഗിച്ചു ഉടക്കേതന്നേ, അതു സമ്പ്രാക്കിയായ കുമാരനെ പ്രാവിച്ചു. അതജഗവമന്ന പിണ്ണം, ദിവ്യാനുണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹം ആ കവചവും മാന്യാതാവിനു കിട്ടി. ശങ്കൻതന്നെയാണ്

ആ രാജക്കറാരനെ അഭിഷ്യക്കം ചെയ്യുതു്. വിജ്ഞവിഥ പ്രോബല വിക്രമശാലിനായ മാന്യാതാവു ധർമ്മത്വാർത്ഥം ലോകം മുന്നം ജയിച്ചു, തന്റെ ആജന്തയെ സർവ്വത്വ നിശ്ചിയം ചെലുത്തി. റത്നങ്ങളില്ലോം ആ രാജംപിരെ സ്വന്നം വ വന്ന സേവിച്ചു. ധനസമ്പൂർണ്ണമായ ഈ ഭൂമി മുഴുവൻ ആ മഹാത്മാവിന്റെ വകയാണോ. പല പല മഹയാദ ക്ഷേത്രം ചെയ്യുന്നു ആ മഹാത്മജിവി ദേവത്രാസയന്ത്രിൽ അഭ്യർഥത്തിനാം അട്ടുകാണി. റത്നകരച്ചുരങ്ങളേണ്ടി കിം ഈ ഭൂമി മുഴുവൻ കരേപക്കണ്ണക്കാണ്ണാണോ ആ ധർമ്മ നിത്യൻ കീഴടക്കിയുള്ളൂ. ഏച്ചതു പ്രാജ്ഞക്കാണ്ണം, ധാര വിഭവങ്ങളേക്കാണ്ണം അദ്ദേഹം. ഭൂമിയുടെ ധാരതിക്കർ കിടയിൽ സർവ്വത്വ നിരാച്ചു. പന്തിരാണ്ണ കാലം ഭൂമിയിൽ അ മാവുംജിജാക്കയാൽ, ദേവത്രാസ നോക്കിനിൽ ക്ഷേവതനോ മാന്യാതാവു സ്വരക്തിയാൽത്തോന്ന മന്ത്ര ചെയ്തിക്കയുണ്ടായി. മേഖംപോവുവ ഗർജ്ജിച്ചു കാണ്ണു എതിന്ത്രവന നോഡക്കലജാതാജു ഗാന്ധാരാജുവിാന മാന്യാതാവു ശരങ്ങളേക്കാണ്ണ കൊന്നവിളി. സുരയാർ, ധരമാർ, തിണ്ണക്കക്കർ, സ്ഥാവരങ്ങൾ എന്നീ ചതു രഥിയപ്രജകളെ പഴിപ്പോലെ രക്ഷിക്കയും, തപസ്സക്കാണ്ണ ലോകങ്ങളെ തപിപ്പിക്കുകയും ആ മതിമാനാജു തേജ സ്വാം ചെയ്യുന്നു. സുഞ്ജത്രാപ്രതാപത്വായ മാന്യാതാവു യാഗം ചെയ്യിട്ടുള്ള ഘണ്ടപ്രദേശമാണു കാരക്കേണ്ടതു്.

2. സോമകൻ.

മുന്നവാങ്ക കാലത്തു സോമകൻ എന്നായ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ ധാർമ്മികൻ അന്നത്തുപകളായ ഒരു ദിവസം ഭാഗ്യമാരെ വെട്ടി. പലകാലം ചെന്തിട്ടു. അദ്ദേഹം ജനിന്ന പുത്രനാണെന്നില്ല. ഒരു വിശ്വാസി, തവൻ മഹത്തായ പ്രയതിഖിനിന്റെ മലമാളി തന്റെ വാല്പന്കുകാലത്തു്, കൈന്തു ഭാഗ്യമാരിൽക്കൂടി ജയ്യതവനു പേരായി ആ രാജാവിന്ന് ഒരു മകനാണെന്നു. അമ്മാർ സുവഭോഗങ്ങളേപ്പോലും ചെടിത്തോരും മകനെ ചുഴിനിയും കൊണ്ട് ലാളിച്ചു വളിത്തി. കരിഞ്ഞെന്നു ആ കുട്ടിജീവനു കടിപ്പുണ്ടായെന്നു കരിഞ്ഞു. അപ്പോളംഭായ വേദനയാൽ കട്ടി കരിഞ്ഞതു നഷ്ടി. അതു കണ്ട് അമുഖം രഘൂവാം തിരുത്തിവച്ചതുകൂടി ഉറക്കേ പരിഞ്ഞേണ്ടു. ജയ്യവിന്റെ ചുറ്റം സമിതിചയ്യുകൊണ്ട് കൈന്താമമമാണെന്നു കുറയുന്ന വലുതായ ശ്രദ്ധമായിത്തീർന്നു. ആത്പര്യിനേക്കുളി മന്ത്രസംബന്ധിക്കുന്ന വാഴന രാജാവും ഇതു അത്തരം മാറ്റം കേട്ടു്, ഇതിനു മേതുവെച്ചുന്നും അന്ത്യേപണിക്കാവാൻ ആളുവിട്ടു. തന്റെ മകന്തയപ്പാടിജീവായിരിക്കുന്ന സംഭവം ആ ആളിൽവിനിഗ്രഹിതാരിയും തിരുക്കരുതുകൂടി ചെന്തുന്നും നേരുന്നും രാജാവും അന്തിച്ചുവരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു, വിണ്ടും സദയേണ്ടും വന്നിരുന്നു. ആത്പര്യിനേക്കുളി തന്റെ സകടം അറിഞ്ഞു.

സോമകൻ— “അപ്പേണ്ടു, വിശ്രൂതതമും, ഇതു എക്കുപുത്രപുത്രം തിരിര മോൾഡം തന്നു. ഇതിനേക്കാം യല്ലാതു അംഗുത്തപരമാണു്. എക്കുപുത്രപുത്രം മരിയുക്കും ദിരുപ്പശാക്രമി

നേ യേതുവാക്കിയിള്ളു. തല്ലുവള്ളം പരിക്കിച്ചുനോക്കി, അനന്തരപക്ഷമായ ക്രാന്തുട ഭായ്മാരാ ഞാൻപുത്രാത്മം വേട്ടിട്ടും ഇതുവരെ മലമുണ്ടായില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതാ ഇം കേരോക്കയാണ് എനിക്കണ്ണായിരിക്കുന്നത്; പലകാലം പലവിധത്തിൽ പ്രയതിച്ചിട്ടും എനിക്കണ്ണായ മലം ഇം എന്നുകപുത്രപ്രമാണ്. ഇതിനുക്കാം വലിയ ഭിംബം മാറംതുണ്ട്? ഞാൻ ഇപ്പോൾ വലിച്ച വുഡം നാചിക്കഴിന്നു. എന്നീര ഭായ്മാർ സമ്പ്രദാം ഇം കേരോ പുത്രനിശ്ചാണ് അവരുടെ പ്രാണനൈ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇം കട്ടിക്കു വല്ല ആപത്തുമുണ്ടായാൽ അതു തെങ്ങളിടെ പ്രാണനൈനയാണ് ബാധിക്കുക. എനിക്ക് ക്രാന്തു മകളിണ്ണാക്കവാൻ വല്ല കൂർവ്വം ഭവാനം ചെയ്യാ വുന്നതായുണ്ടാണ് ആ കുമ്മം. ദലതോ ചടക്കോ, ഭൂജ്ഞര മോ, എന്നെന്നയുള്ള റാണ്? ”

ഐപ്പിക്ക — “ഭവാനം ക്രാന്തു മകൾി പിാശന്നതിലുക്കു തക്കതോയ കൂർവ്വം കരാണ്ട്. അതു ഭവാനം ചെയ്യാമെ കിൽ ഞാൻ പാണ്ടുതരാം.”

ഒസാമകൻ — “ക്രാന്തുപുത്രമാർമുണ്ണാക്കാവു ഗാ ശ്രൂക്കമ്മം. എനിക്കു ചെയ്യാവു ഗാതായാലും, ചെയ്യുതതാത്തതായാ ലും ഭവാൻ പാണ്ടുതരികയാണെങ്കിൽ, ഉടൻ ഞാൻ ചെയ്യു തിന്തുകാളിക്കുമെന്ന തീച്ച്ചയാണ്.”

ഐപ്പിക്ക — “ഞാൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന യാഗത്തിൽ ആള്ളവിശന്നയാണ് ഫോമിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ, ഉടയൈ ശ്രീമാന്മാരായ ക്രാന്തു പുത്രമാർ ഭവാനംണ്ണാക്കിം. ജി ആള്ളവിശന്ന മജജായ ഫോമിക്കേപ്പാർ പുറപ്പെട്ടുന ആ യും. ആ കട്ടിയുടെ അമ്മമാർ എല്ലാന്നതാ ചാൽ,

അവർ മഹാവിഞ്ഞനാരായ പുത്രന്മാരെ പ്രസവിക്കണം. ജീ
ത്വം വോന്നെന്ന് പുത്രന്മായി, ഇപ്പോഴേതു അമ്മകിൽനിന്ന്
നന്ന വിണ്ടും ജനിക്കുകയും ചെയ്യും. പുത്രജ്ഞന്മാരിൽ,
ജീത്വിക്കുന്ന ഇടത്തോറുത്തു സുവണ്ണമയമായ കൈ മര
കൊണ്ടാം.”

സോമകൻ _ “വേണ്ടുന്നതേതോ അതു വോൻ ചെയ്യുന്നു
ശുചി. പുത്രായ്മം, വോൻ പറയുംപോലെ ഏപ്പായും
തോൻ സന്നദ്ധമാണോ.”

അന്നത്തോടു യാഗത്തിനാം പേണ്ടുന്ന വട്ടങ്ങൾപ്പോം കു
ക്കി. മോമത്തിനായി ആപ്പിജിനും ജീത്വിക്കുന്ന പിടിക്കുടി
യൈപ്പാർഡി, കുചായപിതരായ അമ്മമാർ കട്ടിച്ചു പിടിപി
ടാതെ വചിച്ചുത്തടങ്കി. അവർ തിരുപ്പാക്കിത്താട്ടുടി അ
ജീഞ്ഞാ എന്ന തിലവിളിക്കുകയും ചെയ്തു. മക്കന്നു വച
ത്തുവെക്കു മുരക്കേ പിടിച്ചുവക്കാണ്ട് അവർ ഭിന്നരായി ഉറക്കു
കരണ്ടിട്ടും, ആപ്പിജിനും അതു വക്കവെക്കാതെ, ഇടതുവെക്കു
പിടിച്ചു കട്ടിയ വലിച്ചുട്ടുത്തു വിധിപ്പാലെ അരുളു
മജ്ജായട്ടുത്തു ഫോമാക്കുതനന്ന ചെയ്തു. അതിന്നും ഒ
ന്നും മരം അമ്മമാർ ആരത്താടി, കൃഷ്ണപ്പുംാഡി വീണ
പോലീ.

ആപ്പിജിനു വിധിച്ചുപാലെ രജ്ഞികൾ യമാകാലം.
സംബിനികളാകയും, അവരിൽനാം സോജകനാം കൈന്തു
പുത്രന്മാർ ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. ജേപ്പിപ്പുത്രന്മായിട്ടാണും
ജീത്വിച്ചതു. ഇണങ്ങബെല്ലക്കാണ്ടും മരം കൂമാരന്മാരി
കുവെച്ചു ജീതാനന്നായി ജേപ്പുന്നു. ദാജക്കൻ പറഞ്ഞ
തുപോലെ അതു കട്ടിയുടെ ഇടതോറുത്തും കൈ മര തെളി
ഞ്ഞുകണ്ടു. അമ്മമാരക്കല്ലാവക്കും ജീതു അധികം ഇപ്പുണ്ടാ
യിവള്ളുന്നവനും.

ക്രൈക്കാലം ക്രിഖ്യതിൽപ്പിന്നന ആ ജ്ഞപ്പിജനം സോമകനം മുസുപിനുമായി പരലോകപ്രാപ്തരായി. സോമകൻ ചെന്ന നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ ഗ്രാഹക ത്രിത്രക്കിടന്ന വേദ്യന്നതു കണ്ട്. ഈതു് എങ്ങെന്ന സംഭവിച്ചുവെന്ന സോമകൻ ചോദിച്ചുപ്പോൾ, “ഭവാദേഹം അന്ന തൊൻ യജിപ്പിച്ചതിന്നു മലമാണ് ഈതു്” എന്ന ദേഹാന്തരകാശിയിൽ വെള്ളുകൊണ്ടുള്ള തിലയിൽ ജ്ഞപ്പിക്കു മറപടി കൊടുത്തു. ഉടയെ സോമകൻ ധർമ്മരാജാവി നീറ സന്നിധിയിൽ ചെന്ന.

സോമകൻ—“എന്നും ജ്ഞപ്പിക്കിയെ അവിട്ടന്ന വിച്ചക്കണ്ണം. അദ്ദേഹത്തിന്ന പകരം തൊൻ ഈ ഗരകാശിയിൽ ചാടിക്കൊള്ളിയാം. ഈ മഹാഭാഗൻ തൊൻ തിമി തങ്മാണം ഇങ്ങനെ മഹിക്ഷമാരായിരിക്കുന്നതു്.”

ധർമ്മരാജാ—“കരാം ചെയ്യ കൂർക്കുള്ളടക്ക മലം കരിശല്ലു. അന്ത്യാം ഭജിക്കാവുന്നതല്ല. ഭവാനാളി മലങ്ങൾം ഈ താജുക്കാണനാവാണം; ധരകരല്ലു.”

സോമകൻ—“ഈ ബുധമവാലിച്ചയ കൂടാതെ എയിക്കു് ഈ പുണ്ണ്യലോകങ്ങളുംനാം. വേണ്ടു്, ഈദ്ദേഹത്തോടൊന്നി ആസ്ഥാതെ സ്വപ്നത്തിൽ വാഴവാൻ എയിക്കു് ഈജ്ഞില്ലു. ഈദ്ദേഹത്തിന്നു കുമ്മത്തിൽ പങ്കുംരായെ തൃപ്പൻ, ധരകത്തിലും ഈദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുതന്നെ കാടന്ന കൊള്ളിയാം. പുണ്ണ്യമലങ്ങളാണുലു. പാപമലങ്ങളാണുലു. തെങ്ങുമിം കൈമിച്ചു അനുഭവിക്കേണ്ണനാവരാണംംു്”

ധർമ്മരാജാവു്:—‘കമ്മാരായാണു ഭവാനുറ കാംക്കിതമെ ജീവിയിൽക്കുവരും സമമാചിത്രങ്ങളും മലം അള്ളം വിച്ചുകൊള്ളുക. ഈ ജ്ഞപ്പിജനംള്ള ധരകവാസംശ്വരം

അതിൽ അല്പം ദാഡി വോൻ കൈയേള്ളണം. ആ കാലം കട്ടിയതാൽ നിങ്ങൾക്കിംവകും. സർഗതിയ പ്രാപിക്കാം’

സോരകൻ അന്തിമതന്നെ ചെയ്യ. ധാപം ദാഡി മുരിച്ചപ്പിനെ ആ രാജാവു മുഖവിഃത്യക്കുടി മുക്കിയേ ടി പുണ്യലോകങ്ങളിൽ വിഹരിച്ച.

3. ശ്രൂതകപ്പോതീയം.

പണ്ട് ഇന്ത്യത്രജ്ഞാദിവാണിക്കന്ന ഉള്ളിനരാജാവി നെ ഒറ്റുന്നു. അശ്വിയുംതുടി കരിക്കൽ പരിക്കുക്കയണ്ടാ ണി. ഇന്ത്യൻ പരാന്തരയും അശ്വി മാടപ്പും വാജാം നിൽ പറഞ്ഞെന്നു. പരാന്തിക്ക പേടിച്ചിട്ടുന്നപോലെ ആ പ്രാവു രാജാവിന്നും മടക്കിൽ കയറിക്കിക്കൊ ശരണംപ്രാപിച്ചു.

പരശ്രാ:— “മഹാരാജാവേ, വോൻ ധമ്മതമാക്കളിൽവെ ആ ശ്രൂതിനാണെന്ന രാജാക്കമ്മാരെപ്പോം പുക്കുള്ള ഗണണ്ട്. എന്നാൽ, ധമ്മത്തിനു വികലമായ കമ്മത്തിൽ വോ നു ഇപ്പോൾ എകയിട്ടുന്നതെന്നാണ്? ഞാൻ വിശദപ്പു വളരുന്ന വലഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് വരുന്നതു്. എന്തിക്കു വി ധമ്മതമായ ഭക്ഷണവൈദിക വോൻ ധമ്മലോഭത്താൽ ര ക്കിക്കാതു്. ഇം കമ്മം. വോരെ ധമ്മദ്രാഷ്ട്രനാക്കം.”

രാജാഭ്യ:— “കിന്നപ്പോലെതന്നെ എന്നെന്ന ശരണംപ്രാപിച്ചിപ്പിക്കുന്ന ഇം ജീവിച്ചും ലിജപക്കിക്കലത്തിൽപ്പെട്ട ക്രാന്നുണ്ടു്. ഇം പക്ഷിക്കുക്കാരിം ഓ ബലവായാണെന്നുണ്ടു്. വിന്ന കണ്ട പേടിച്ച വിാച്ചു, പ്രാണയിൽ

കൊതിങ്ങാട്ടുട്ടി ഇം പക്ഷി എൻ്റെ മുമ്പിൽ വന്നി
രിക്കുന്നു. അങ്ങയെത്തമില്ലായി വന്ന ഇം മാടപ്പാവിനു ര
ക്കുവൻകൊതിരിക്കുവാൻ പറമ്മായ ധർമ്മമന്നു നീ എ
ങ്ങയെ കണ്ടു? ഇം പ്രാവു സംഭവിച്ചുകൊണ്ട് കിട്ടക്കി
ടെ വിറപ്പുന്നതു നീ തോളി. ജീവരക്ഷപ്പേണ്ടി എ
നീൻ്റെ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഇം പക്ഷിയെ തോന്ത് തൃജി
ക്കുന്നതായാൽ, അതു തീരെ നിന്തുകുമ്മായിത്തീ ഒ..
പ്രാക്കമാതാവായ ശ്രാവിംഗം മുംഖംനേരം ഉം
കൊല്ലുന്നേടുതോളം പാതകം ശഭ്ദാശത്തോ വെടി
യുന്നതിനുണ്ട്.”

പരഞ്ഞു: — “രാജാവേ, അതുധാരംകൊണ്ടാണു സവർത്തനങ്ങൾ
ഈം സംഭവിക്കുന്നതു”. അതുധാരംകൊണ്ടാണു ജീറ്റു ശരിം
ജീവിച്ചു വള്ളുന്നതും. വെടിയുവാൻ പാടിപ്പാത്തതായ
മനം നാം കൈവിട്ടാലും നാം ബഹുകാലം ജീവിക്കാ
തിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭോജയം വെടിഞ്ഞിട്ടു് അധി
കംനാം ജീവിക്കുവാൻ നമ്മുഖവായും. എൻ്റെ ഇം ഒ
ക്കുന്നതിൽക്കുന്ന് എന്നാനു വോന്ത് അക്കറിവിട്ടുകൂണ
ണുകിൽ, എൻ്റെ ജീവൻ ഇം ദേഹം. വെടിഞ്ഞു നീ
ഡാന്തു അതു പരശതീയ പ്രാവിക്കും. എന്നാൻ അഭ്യന്തര
യാഹാൽ എൻ്റെ ഭാദ്യം ആണ്ടു, ഒക്കെല്ലം കാലവിളംബംകു
ടാതെ ചാത്തുപോകം. അതുകൊണ്ട് വോന്ത് ഇം കുറ
പ്രാവിയെ രക്ഷിക്കുന്നതുകുണ്ടു, വള്ളര ജീവിക്കുകയും
രക്ഷിപ്പാതായിത്തീ ഒ.. പരപീഡ്യകളായ ധർമ്മം ധർ
മ്മി, അതു കൂടിതക്കുമ്മാണ്. അബ്യുക്ത വിശ്രായം
കുറ്റത ധർമ്മാണം ധർമ്മിഷായ ധർമ്മം മന സന്തൃപ്തിയു

നായ ഭവാൻ കാക്കണ്ടതാണ്. വിരോധികളെ സം
ഖ്യാതിചൂഡാലും അവരുടെ കമ്മതികൾ ഗൗരവ
ലാഡവങ്ങളെ പരിശോഭിച്ചു് ആക്കം ബാധകിന്തി
രാത്രവണ്ണമായിരിക്കണം ധനം ആവർഷ്ണന്നതു്. ഈ
വിജക ഭവാൻ ധനമായമ്പിനും ശത്രാൽ ഗൗരവലാ
ഡവങ്ങളെ ഘല്ലവള്ളു് ചിന്തിച്ചു ദോഷി വേണ്ടതേരാ
അതുചെഴുഡും! എന്ന ഏറ്റവും കുടംബവിന്റെക്കൂട്ടി
ആധാരം മുടക്കി ധരിപ്പിക്കുകയോ, ഈ ക്കു പ്രാവി
ന്ത ക്കുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ ധനമായമ്പണ്ണംകൂ
ളി ഗൗരവലാഡവങ്ങളിൽ ഉയന്നനിൽക്കുന്നതു്. ആ
ബോച്ചിച്ച ധിനുംചൂഡിച്ചു ഭവാൻ ഓരോതരുകുഞ്ഞിൽ
പ്രവേശിക്കാവു്.”

രാജാവു്—“പക്കിവയ്ക്കുന്ന നായ ടീ എറാവു് കല്പരാജാവു് മാ
ധ്യിന്മാരി വാദിക്കുന്നതു്. ധനമണ്ണ ധാര ടീ പക്കി
രാജാവായ ആ ഗാന്ധാർ തന്നെന്നു തിന്റു് ശായം
കുരുതെന്നിച്ചിരിച്ചു. ധനമായ ടീ പക്കിവയ്ക്കുന്ന നാ
നുന്നതു്. ടീ അറിയാത്തനായ ഒരു തന്മായില്ലെന്ന്
തന്നു സഹാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ശാശ്വത്മികയും പരി
ത്രജിക്കുന്നതു സാധ്യവാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് എന്തു
ക്കാണോണു്? ടീ ആണു അതും ആധാരത്തിനാവേണ്ടി
ഈണ്ണാലും. മരുരാജവിധനത്തിൽ ശുരിഃയക്കാർഥം അധി
കം ആധാരം ദൈഖവാദം ടീ കുടംബം ശക്തിജീവിംഗ്. കൊള്ള
യോ, പന്നിയോ, മായോ, പോതോ, മറ്റവല്ലതും അ
തന്നു തിന്നക്കു തരാം. ഇതിനു ടീ വിശ്വാസ്യകം.”

പങ്കളു— “പനിയോ, കൊള്ളയോ, മാറ്റയോ, അവതാനം എൻകിട്ടു വേണെ. മുഗപക്ഷികൾ പലതരത്തിലുമുണ്ടു്, എനിക്കു ഒദ്ദേവധിതമായ അരധാരമാണ് ഈ മാടപ്പാവു്. പ്രാവുകൾ പങ്കളുകൾ കുക്കിക്കു നീതു പണ്ടപണ്ഡയുള്ള നടപ്പാണു്. സാരം ഗ്രഹിക്കാ ചെര, വാഴക്കുള്ളതുപോലെ ബലഘട്ടിയമായ ധക്കത്തിലു ഫൂ ഭവാൻ കയറിക്കില്ലെന്തു്.”

രജാവു— “രിഖിയാൽ സമുദ്രമായ ഈ രാജ്യത്തെത്തു നന്ന തോൻ തിനക്കു തന്നു; കൂമിക്കുന്നതു മുഴുവൻ തങ്കുന്നതിനു തോൻ തയ്യാറാണു്. ശ്രാംകാർമ്മിക്കായി വനിക്കും ഈ പക്ഷിയെ മാത്രം തീ ചോദിക്കേണ്ടെ. തോൻ തിനക്കായി എന്തുചെയ്യാൽ, തീ ഈ പക്ഷിയെ വിട്ടുമോ അതു പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. ഈ പ്രാവിനെ തിനക്കു തിനക്കില്ലു്.”

പങ്കളു— “രാജാവേ, ഭവാൻ” ഈ പ്രാവിൽ അനുയോദ ദ്രോഹമുണ്ടുകും ഇതിനുപകരം എനിക്കു വേബൻ മരം നാതനായും മതി. ഭവാൻറെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ഈ പ്രാവിഞ്ഞു തുക്കത്തോളം മാംസം എനിക്കു് അര ദാതൃതനായും തോൻ സന്തോഷിച്ചുകൊള്ളാം.”

രജാവു— “എന്തോ, പങ്കളേ, തീ ഇങ്ങനെ യാചിച്ചതു് എനിക്കു് അനാഗ്രഹമായി. എന്തുറ മാംസം അര തന്ത്രം തുക്കി തിനക്കു തോൻ തന്നും.”

പരമധാരണക്കു മായ ഉൾക്കൊള്ളു തബന്നു ശരീരത്തിൽ തിനിനു സപയം മാംസം അര തുക്കി പ്രാവിനു അധികം തുക്കി കുണ്ടു്. വിണ്ണം കുറേ മാംസം തുടി അര തുക്കി; എന്നീക്കു

കും ശരിയായില്ല. ഇങ്ങനെ, രാജാവിന്റെ ശരീരത്തി ലെ മാംസം മുഴുവൻ കൂടിഞ്ഞപോയി. അപ്പോൾ. ആ പ്രാവു് അധികമായി തുണ്ടിക്കിന്നതെങ്ങളിൽ. ഒരു ദിനം, കും സമീക്ഷയായ ഉൾഖരണ്ടതനെ തുല്യപ്പിക്കുന്ന കയറിച്ചിരുന്ന തുകം സമമാക്കിവാൻ തുന്നിന്നു. അതു കണ്ണപ്പാർഡിലുന്ന സംതൃപ്തിയായി.

പരമ്പരാ — “അല്ലോയാ ധമ്പജന, തൊൻ ഇന്ത്രനാണോ. അ ശ്രീകാംഖലി ഇല്ല പ്രാവു്. ഭവാനിഗര ധമ്പദിഷ്ടയേ പരിക്കിഴക്കാൻ വേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷ് തെങ്ങം ഇവിടെ വന്നാൽ. വോൻ ശരീരത്തിൽ നിന്നു അരാത്രിട്ട് ഇല്ല മാംസമൊക്കെയും, ലോകവാസികളേ താഴ്ത്തിവാടത്തുകു മഹാ കീ ത്തിയായി ശ്രാബിക്കും. പുണ്യവോക്കങ്ങളിൽ. നിങ്ങലുഡാ സാന്നിദ്ധ്യം ഭവാൻ ശാശ്വതമായി അനുഭവിക്കും. ഭവാനേ ലോകത്തിൽ കിംപ്പുകു എണ്ണനാനും. കീ ത്തിക്കയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ആ ദേവമാർ മരാത്തു. ഉൾഖരണ്യാവട്ടം, ധക്കത്താൽ ലോകമെങ്കും ശ്രാബിപ്പിച്ചു ജാജപ്പല്ലമായമായ ശരീരത്തോടുകൂടി സ്വന്ത്വത്തിലേക്കു ചെല്ലുകയും ചെയ്യു.

കീ. പരമ്പരാമവിജയം.

മുന്പു്, ഏമെങ്ങനെജുള്ള കാത്തവിള്ളാജ്ഞയൻ എന്ന വിവ്യാതയായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. കരായിരുന്ന കരണ്ണലോടുകൂടി അജ്ഞയൻ തന്ത്രാനുരോധനും പ്രസാദത്താൽ ത്രിമിഥിലേ സ്വർത്തനങ്ങളിലും വൈദ്യുതിയും വൈദ്യുതിയും വാ

നായിത്തിരക്കയും, ഒരു കാഞ്ചനവിമാനം നേട്ടക്കയും ചെയ്യും. ആ മഹാത്മാവിന്റെ രൂപം ഓരിട്ടും. തന്ത്രാതീതപ്പീ ദണ്ഡം ചെല്ലുന്നതാണ്. വരദാനന്തരാൽ പിഞ്ചാവാനായ ആ രാജാവു രൂപത്തിൽ കയറി ദേവന്മാരേയും, യക്ഷിന്മാരേയും, ജ്യോതിഷ്മാരേയും മത്തികയേയും സർവ്വത്ത്വങ്ങളേയും പീഡിപ്പിക്കായും ചെയ്യും. അപ്പേരാം മഹാആര്യതന്മാരായ മഹികളും ദേവന്മാരും ശ്രീകൃഷ്ണ സത്രപരാക്രമാം, ദൈത്യരാജിയും, ദേവദേവന്മാരും വിഘ്നവിനേ കണ്ണു, പ്രജാരക്ഷയ്യായി അജ്ഞന്മാരും കൊണ്ടുണ്ടാണും, ആ ദൈഹധന്യാധിചന്ന് തന്റെ ദിവ്യവിമാനത്തിൽ കയറിച്ചുനാം, ശച്ചിഡാഭാനിച്ചു കുംഭിക്കനാം വാസവത്തെ ധാർശിച്ചിരിക്കുന്നവനാം ഉണ്ടത്തിച്ചു. ഇതുകേളും ശ്രീകൃഷ്ണ ശങ്കരാചാര്യരൂപം കാഞ്ചനവിഞ്ചന ശശിപ്പിക്കേണ്ടത്തുവേയാണ് ആലോചന ചെയ്യും. ആ തന്മാരുകൾ ഹിതമാക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും ഇന്ന മാട്ടുന്നും ഇതുവും പറഞ്ഞതു ലോകപൂജിതയായ ശ്രദ്ധവാൻ കൈയേറു നെ രഥാനീഥമായ ബാഡ്യാഗ്രഹത്തിലേയ്യും പോകി.

അക്കാലത്തു കാഞ്ചകവേംജത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നതു ഗാധിരായനാം ലോകവിശ്വതന്നായ മഹാബലതാണ്. ആ റാജാവു വന്നവാസം ചെയ്യുന്ന കാലത്തും അപ്പുരസ്ത്രിയേപ്പോലെ സൗഖ്യങ്ങളും തിക്കണ്ണെ ഒരു പുതിയഭാഗം. ഭൂമിപുതിയായ നായ ഔദ്യോഗികൾ ചെന്നും ആ കാഞ്ചകത്തെ തനിക്കു തന്നേനുമുന്നോടുമുന്നിച്ചു.

സാധി—ഞങ്ങളിടെ വംശത്തിൽ പുര്വ്വിക്കുന്ന ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതും ഇന്നും നടന്നവരുന്നതുമായ കണ്ണപ്പാടു കുറഞ്ഞും നീ ഭവാനി അറിയിക്കാം. കണ്ണ കാതുമാത്രം കുറയ്ക്കും, മറ്റൊരുശാഖയിൽ മുഴുവൻ വെള്ളം, ഉംഭക്കർണ്ണവയുമായും

കരായിരം ക്രതിരകർ ശ്രൂപം വാങ്ങിട്ടുവേണം കന്തുക യെ കൊച്ചക്കവാൻ. എന്നാൽ, ശ്രൂപം തന്റെമെന്ന ദ പ്രാണോട് കടന്ന മോദകവാൻ എനിക്കു മറിഞ്ഞെന്തോം. ഭവാന്തപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മകൾക്കു യഞ്ചേക്കണ്ടുനാ വള്ളാണ് ഇവരെന്നതിൽ എനിക്കു സംശയമില്ല.”

എപ്പിക്കൻ—“ഒരി; ഭവാൻ പരബ്രഹ്മതു പ്രോഥലയുള്ള ക്രതി കുറി തൊൻ ത ഗാക്കാളിഷാം. ഭവാന്നീര മകർ പ്രിന്നീര ഭായ്യ യാകട്ടു”.

ഉടനെ ചെന്ന് ശാത്രം ക്രതിരകർക്കായി ഭാസ്യവൻ വരുണ്ണോട് പ്രാത്മിക്കു. വരുണ്ണപുസാദത്താൽ ആ ക്രതിരകർ ഗംഗാനദിയിൽനിന്ന് ഉണ്ട് വന്ന. അവരെ കൊന്തവന്ന ഗാധിക്കു കൊച്ചത്തു ഇപ്പിക്കൻ രാജകന്തുക യാരു സത്രവരിച്ച പരിഗ്രാമിക്കാണും ചെയ്തു. ആ സുന്ദരി ഷോട്ടക്കുട്ടി ഭാസ്യവൻ യമാകാമം ക്രീഡിക്കു വരുന്ന കാല തത്തു ക്രക്കാർമ്മ ഭൂത തന്നീര മകനേയും, സ്ത്രിയേയും കാണവാൻ അവിടുവന്നു. ഭവൈഷ്ണവിതയായ ആ ഗ്രാമവിനെ ഇംഗ്ലൈഷിക്കരിക്കുന്ന പൂജിക്കു സ്വരൂപ്യയാക്കി തന്നീര സ്ത്രിയേയും കണ്ണ സംപ്രീതയായ ഭൂതവേണ്ട ആ സുഭന്ധേയക്ക് എന്തു വരമാണു വേണ്ടതെന്ന മോദിക്കു. തയിക്കു. തന്നീര സാമ്പ്രദായം കാരോ പുതുംബാക്കേണാമെന്നാണു സത്രവതി വരപ്രാത്മന ചെയ്യുതു”.

ഭൂത—“പ്രത്യുഥം കൂടിഞ്ഞെ പുംസവയത്തിനാകിയി തീ ഉ ദ്രംബവരേതുകയും, കിഞ്ഞീര അയ്യ ആസ്പേത്യാനുകയും ആ ലിംഗയം ചെയ്യുണ്ടും അതിൽപ്പുണ്ടാനു ഇംഗ്ലൈഷു രണ്ട് മോ രംഗളുകളിൽ കൂടു യീഴു, മാറ്റരുതു കിഞ്ഞീര അമ്മയും ഭൂജിക്കേണം. വിജപ്പക്കർണ്ണകരുമാരുയ പുതുമാരണാക്ക

വാൻ തോൻ എററവും പണിാപ്പേട്ടു വിശ്വാസതെ അതിനു
ഹിച്ചു തയ്യാറാക്കിട്ടുള്ള ചോറകളുകളാണിവ.'

ഇങ്ങനെ അനന്തരമായി ആ മഹാശി മരണത്തോപ്പം തി-
സത്രവതിയും അമ്മയും, വുക്കണ്ണതെ അതിന്റെചീകരണം, ചോ-
റകൾ ഭജിക്കണമും ചെയ്യുതു് കന്നിനൊന്നു മാറിപ്പോയി.
കരംകാലം കഴിത്തെതിരെപിഡന ഇം അമ്മയ്ക്കും മകൾ
ക്കും പററിയ ഇം തെരുവു ഭൂമധ്യം ദിവ്യജനാനത്താൽ
കണ്ട് അവിടെ എഴുന്നള്ളി, തന്റെ സന്നദ്ധയായ സത്ര
വത്തിനെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: —

“ഒദ്ദേ, കിങ്ങമാർ വുക്കണ്ണതെ പുണ്ണന്തും ചോറകളുള്ള
തിന്നതും പരസ്യം മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നീ കിന്നർ അ
മഹാശി വണ്ണിതയായിരുപ്പോയി. കിന്തകളുള്ളതു് അവളിലും
അവർക്കുള്ളതു് കുറുമാണോ ഉച്ചയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നീ
നീൻ പുതുൻ ക്ഷാത്രവുതിയാട്ടുട്ടടിയ ബ്രാഹ്മണനായിട്ടും
ഈ ഭവിക്കുക. കിന്നർ അമ്മയുടും മകനും ബ്രാഹ്മണനാം
നദേതാട്ടുട്ടടിയ മഹാക്ഷാത്രിയത്തിനും; അവൻ സന്മാ-
ഘ്രചാരിയും മഹാവീച്ചുനമായി വിളഞ്ഞു.”

അപ്പോൾ സത്രവതിതന്നെന്നരംപരയുള്ളരെ വിണ്ണു, പി-
ണ്ണു. പ്രസാദിപ്പിച്ചു, തന്നെപുതുൻ ക്ഷാത്രവുതിയാട്ടുട്ട
ടിയ ബ്രാഹ്മണനാവരതനും, അങ്ങനേയെന്നൊരു സന്നാധി-
നയിക്കണാവേണമെന്നാണവിധിയെക്കിൽ, അതു തന്നെ
പെണ്ണത്തായിബേക്കാളുള്ളട്ടെന്നുംപ്രാത്യമിക്കലുാൽ, മഹി അ
തു സമ്മതിച്ചു. അധാകാലം സത്രവതിയിൽക്കിന്നു് കാജ
സപ്തിയും തേജസ്സിയുമായ ജമദഗ്നി സംജാതതയായി. വേദാ-
ധ്യയന്ത്രത്താട്ടുട്ടടി ആ ഓസ്ത്രവൻ വളർന്നവനു മരാറ്റും
മഹാവിക്കരണകാളിം മികച്ചു. ഒജ്ജിച്ചു് ആ ഭാഗ്യംതുച്ചുപ്പ്

നേര സവാന്ത്രജ്ഞങ്ങളാട്ടം തുടി ധനവേദം ദിക്ഷവൻ എലിസ്മ
മായി. മഹാതചസ്വിക്കായി തത്തിന് ജമഗണി പ്രസന്നജി
തത്തിനെ കണ്ട് ആ രാജാവിശൻറെ പുത്രിയായ രേണുകയെ
ഭായ്യായി വരിക്കയോ, രാജാവു സന്തോഷപൂർവ്വം തന്റെ
മക്കളെ ആ മുതിക്ക കൊടുക്കയോ ചെയ്യു. രേണുകയോടുള്ള
ടി തച്ചല്ലിൽ ഏതെപ്പുട്ടുംകാണ്ട്' ആനുഗ്രഹത്തിൽ വാഴന
കാലത്തു ജമഗണിക്ക്' അഥവു പുത്രന്മാരണായി. അവൻിൽ
ക്രിവിലബ്രത മകനാണ രാമൻ. മരംപ്പു മക്കളിലും ചെയ്യു
രാമനാണ ശ്രീരഘുനായി ഫോലിച്ചതു്. ഒരു കാരി മ കണ്ണം ഹ
ലമുലക്കുമുഖം കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയിരാക്കേണ്ടു, നിശ്ചയി
തയായ രേണുക കുളിക്കുവാൻ ചെന്നു. അപ്പോൾ, കാത്തി
കാവതക രാജുത്താംബല രാജാവായ ചിത്രരംൻ കമലമാ
ലാധനായി ഭായ്യയോടുള്ളി ജലക്രീഡ ചെയ്യുന്നതു് ആ
മനിപത്രി യദിച്ചുവാ കണ്ടു. അ ഏതുപെട്ടുവാനെ നോ
ക്കി, കാമത്താൽ നില തെററിക്ക മനസ്സു് വ്യക്തചരിച്ചുവോ
കയാൻ, രേണുക ഒരുംവിശേഷയാളു് ടിതയായി. കുളിക
ചീത്തൈ ആനുഗ്രഹത്തിൽ തിരിച്ചുത്തിനു തന്റെ ഭായ്യ എന്ന
ണ്ണു. ക്ഷയിച്ച ല്ലുമഃതജ്ഞസ്സു കന നിലകിൽ അധിക പരി
ചീരിക്കുന്നതു കണ്ടു വിയ്യുവാൻ. മഹാതേജസ്വിക്കും ജ
മഗണി ചെറി, മുഖയും ഗർഭിച്ചു. ഭർവ്വശത്രായിത്തിന്
അമുഖയെ കൊട്ടുവാനായി തന്റെ മക്കളായ അമന്ത്രപാഠം,
സുശ്രൂഷാം, വസ്തു, വിശ്രോവസ്തു എന്നിവാര ക്രമത്തിൽ
വിളിച്ച ഭായ്യുവൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പാണ്ടിക്കും, അ
വർ മാത്രംല്ലെങ്കായ വിശ്രൂതായി കനം. മിശ്രാത്ത നി
ന്നതേയുള്ളി. അതുകൊണ്ട കോപം വളരുന്ന മുന്നി ആ മക്ക
ളെ ശവിച്ചു. ശാപത്താൽ അവർ മുഗ്രവക്ഷികളേപ്പോലെ

ജ്യോപമനാരാധിത്തിന്റെപോയാ. ഒട്ടവിൽ, ശത്രുമർദ്ദന നായ രാമൻ അവിഃവൈനം. പാപശീലധായ മാതാവിഃന ഭൂതിവം വെട്ടിന്തു കൊന്തുകളിയുകയേന്ന് ആ പുത്രരോടും ജമലഗ്രി പറഞ്ഞു. താതാജന കേട്ട ആ ക്ഷണംതന്നെന രാമൻ വെണ്മഴി കൊണ്ടു അമയുടെ ശിരസ്സു മറിച്ചുവീഴ്ത്തി. ഉടനെ കോപമകനം പ്രസന്നധായ ഭാർത്തവൻ തന്റെ വാക്കെനസരിച്ചു ഭൂജ്ഞരക്കും ചെയ്യു രാമരോടു വേണ്ടുന്ന പരമല്ലാം തന്നിൽക്കിനു വരിച്ചുകൊള്ളുകയേന്ന പറഞ്ഞു. താൻ കൊന്താതിക്കെപ്പുറവി അറിയാതെ തന്റെ അമ ജീവിച്ചെഴുപ്പേണ്ടിനമനം, മാതൃവധ്യത്താൽ തനിക്കേ പാപ മുണ്ടാക്കരതെന്നംജ്ഞേയമുണ്ട് മുൻപോലെധാക്കെനമനം. യുദ്ധത്തിൽ തന്നൊടു എതിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായി ആ അമുണ്ടാക്കാതിരിക്കേണമെന്നം, താൻലിഡ്യായ്മാനാവേണമെന്നം. പരശ്രരാമൻ വരപ്രാഥമ ചെയ്യും, മഹാ തപസ്ഥിതായ ജമലഗ്രി ആ വരമല്ലാം അങ്ങങ്ങളെന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യു.

കൗത്താർഥ മുന്തിരമാരൻ വെളിഞ്ഞിൽ ചോദിക്കുകയോം, കൂത്തവിഞ്ഞൻ ആ ആഗ്രഹമത്തിൽ വന്ന കയറി. അപ്പോൾ മുന്തിരി ചെയ്യു സർക്കാരത്തെ ആ യുദ്ധത്തിന്നും അനാസരിച്ചിട്ടും. എന്നതനേന്നയല്ലോ, ആ വീരൻ മോംപരുവിന്റെ കിടാവിനെവലും അപധരിക്കയും. ആഗ്രഹപ്പുക്കുണ്ടെല്ലു വെട്ടി മറിക്കയും ചെയ്യു. രാമൻ വന്ന ഉടനെയെ ഇഴ സംഭവം ജമലഗ്രി പറഞ്ഞു. കൂട്ടിയെ കൊണ്ടു തെ പത്ര കുരയ്ക്കാതു. മരങ്ങമാം മറിന്തുവിണ്ടതുകുന്നുകിടക്കുന്നതു. കണ്ടു കോപാവിഷ്ടധായ രാമൻ മുന്നുവാഗ്ഗന്നായ കൂത്തവിഞ്ഞേരോടു ഏതിന്തു ചെന്ന. ഇരിന്പുലജ്ജുക

ഈപോലെയുള്ള കരായിരു വെക്കക്കളേയും തുരന്നുകളാൽ മറിച്ചു് ആ രാജാവിനെ രാമൻ കൊന്നവിളി. ഇതുകിമി തന്മ രാമവെവരികളായിത്തിന് കാത്തവിയ്യും പുതുമാർ ആ ശ്രദ്ധത്തിൽ രാമക്കില്ലാത്തപ്പോൾ അങ്കമിച്ചവനു്, എതാ കംബതെ അടങ്കിക്കിരിക്കുന്ന ജമദഗ്നിമുട്ടിനായ വധിച്ചുകളി ഞ്ഞു. അംഗാമഡായി, രാമരാഖമതി വിളിച്ചു കുറ്റുമുകു സ്കിറ്റിക്കേവ ആ തപസ്പിഡയ കാത്തവിയ്യും പുതുമാർ ആ നുകളുകളുണ്ട് പിളിന് കൊന്ന വന്നവഴിക്കുതുന്ന മട നൈപ്പുയി. ചമതക്കെട്ടാടക്കുടി അനുമതിൽ വന്ന രാമൻ അപ്പുന്ന മരിച്ചു കിടക്കുന്നതു കുണ്ട തിരുമ്പിവേണ്ടാടു വിലവിച്ചു.

“അംഗേയും അപ്പും! എൻ്റെ അപരാധത്താലാണു് ആ കഷ്ടമാരായ മുഖം മാർ ഭോഗെ കൊന്നതു്. കുണ്ടും! ആ കാത്തവിയ്യും പുതുമാർ വെരു. മാനിന്നേയെന്നപോലെ ഒ വാചന അംഗവയ്ക്കു കൊന്നവപ്പോ. അക്കും ദ്രോഹം. ചെ യൂം സ്വന്തപമതിൽതെന്ന വത്തിക്കുന്ന ധർജ്ജതയായ ഭോനു് എങ്ങെന്നയാണു് ഇത്തരം മുന്നുഖണ്ഡായതു്. തപ സ്ഥിൽ എപ്പുട്ടു്, എതിക്കാതെ അടങ്കിക്കിരിക്കുന്ന പുലു ദൈ തുടക്കമായ തുരന്നുകളെയ്ക്കു കൊന്നവിളിയും ആ ദ ഷുമാക്കം എത്ര പാപമാണു ചെയ്യുവാൻ വയ്ക്കുത്താജു ഒളിതു്! എതിക്കാതെ ധർജ്ജതയായ എക്കുന്ന ഇങ്ങെനെ കൊന്നതിന്നെപ്പറ്റി അവർ സചിവന്മാരോടും സൗഹ്യത്തുകൾ ഒളിക്കും എന്നാണു പറയുക!”

ഇങ്ങെനെ പലതും പറഞ്ഞു സക്കുന്നും വിലവിച്ചു തിന്തചിന്നു, ഭാഗ്യവരാമൻ പിതാവിന്റെ പ്രതകായ്യും ചെല്ലും ധമാവിധി തിന്തചിച്ചു. പിന്തുശരീരതെ പിത-

ഗിൽവെച്ചു ദഹിപ്പിക്കുന്നോടു സർക്കുറവയത്തിനായി ആ മഹാവിഞ്ഞൻ പ്രതിജ്ഞയെച്ചു. പ്രേതകാഞ്ചു കഴിഞ്ഞെ ഉടനെ, തന്റെ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തവാൻ, കുലമായി, അ നീക്കുത്തല്ലരായി ശ്രദ്ധിച്ചു പുരാപ്പേട്ടു. ആ മഹാവു ലൻ കാന്തവിഞ്ഞൻറെ ഒക്കളേയും അവരുടെ അനംഗതയും രാധ സർക്കുറിയരേണും രാവഞ്ചേരിത്തു കൊണ്ണാട്ടകൾ. ശ്രദ്ധാനെ, യോധനാശ്രദ്ധിച്ചായ രാമൻ മുഖ്യവൈദ്യം ത്രി വിത്തിനാം കുറ്റികുലാത്ത മാച്ചുകളുംകയുണ്ടാണ്. എ നിഃം, ആ ഭാർത്തുവൻ സമർപ്പണവും കുതിരിൽ അബ്ദുദ്ദിഷ്ടാ തടാകങ്ങൾ നിന്മിച്ചു് അതിൽവെച്ചു ചിത്രപ്പണം ചെ യു. ഒപ്പിക്കരേക്കുന്നതിൽപ്പോന്നും രാമൻ അടങ്കിയ തു. അന്നത്തോം ആ പ്രതാപവാൻ മഹത്തായ യജ്ഞംചെ യു. ദേവരൂപത്തെപ്പിക്കിയും ത്രിഭൂമിവൻ കാര്യപനാക്കുന്ന ക്ഷക്താം ചെള്ളിട്ടു മഹേന്ദ്രാവലത്തിൽത്തച്ചല്ലിനായി കു നീ. അന്നത്തെ ആഗത്തിനാം തയ്യാറാക്കിയ സപ്ലാനുംവാൻ കുല്യപന്നേരു അനമതിപ്രകാരം വണ്ണം വണ്ണംശായി മ റിച്ചു പകിട്ടുത്ത അപ്പംബനക്ക് വാണ്ണംവായനർ എ നാശം പേര്.

5. അക്ഷാവക്രിയം.

ഉദ്രാവകൻറെ ശിഷ്യനാണു വിനൃതയായ ക്ഷേമാ ഡൻ. ആചാര്യൻറെ വിശാമാവത്തിഉണ്ടി ഉണ്ടായതെന്തെ ശ്രദ്ധാശ്രദ്ധകൊണ്ട് ആ ശിഷ്യൻ ലിംഗകാലം അധ്യയനം ചെയ്തു. ശ്രൂതിക്ഷയാൽ പ്രീതയാണു ഇങ്ങ വിദ്യാജ്ഞനും ദിശാം. തന്റെ പുന്തിയായ സുജാതയെയും ക്ഷേമാഡ്യാം കൊ

കത്തു. യമാകാലം നൃജാത ഗംഗിനിയായി. അശനിതു ലു തേജസ്സുംകൂട്ടി ഗംഗിൽ കിടക്കുന്ന ശിശ്ര ഒരിയാർ വേദാധ്യാത്മനംചയ്യുന്ന അഷ്ടപ്രയോഗ വിളിച്ചു, രാത്രിതോറം അധ്യാത്മനം ചെയ്യുന്നത് കെട്ടു. ശരീരംലുണ്ണം പരഞ്ഞു. തന്ന ശിഷ്യരംഗത്തു മഹിഷ്മഭവച്ചു' ത്രണങ്ങെയ അവമാനി ക്ഷയാർക്കുംബുഹാസിത്തുണ്ടിന് മഹഷ്ഠി അതു ഗംഗമുന്നെന്ന ശപിച്ചു. "ക്കുറിയിൽ വാണിക്കൊണ്ട് ഏപ്പുനെന്ന കിന്തിക്ക്ഷയാർക്കും ദാഖി ഏട്ടു വള്ളവോട്ടുംകൂട്ടിയാണി ജയിക്കുക" — ഏന്നാണി ശാപം. അപ്രകാരം വകുതക്കളോട്ടുംകൂട്ടി ജന്മിക്കുകയാൽ അക്കമാരൻ അഖ്യാവകുരുനേന്നു വിശ്രൂതനായി. ഉദ്രാലകപുത്രനായ പ്രേതക്കേരു അഖ്യാവകുരുന്നു അമാമന്ധരാണിക്കി ലും അവർ വയസ്സുകൊണ്ട് തുല്യമാണാണ്. അഖ്യാവകുരും ജയിക്കുംബുവു മനാരാജ സംഭവമുണ്ടായി. വയററിയ്ക്കിടക്കുന്ന പുത്രനിൽക്കിനു പിഡികൾ എററു തുടങ്ങുകയാൽ, ഗംഗം പൂണ്ണമായിരുന്നവിന്തെ സുജാത, തന്റെ പ്രസവ തുലവിഃലജ്ജ പണമില്ലാത്തതോന്ത്രം ഭിംബിച്ചുകൊണ്ട്, ദിനംവിശ്വാസി അക്കാഞ്ഞു. ഗ്രൂപ്പമായി കാർമ്മിപ്പിച്ചു.

"മഹാശ്ശേഖം, ഇതാ, മാസം പത്രം തിക്കണ്ണ. പണമില്ലാതെ തോൻ ഇനി ഏതു ചെയ്യും? പ്രസവജ്ഞവുകൾ നടത്തേതുംതിലേലജ്ജ ഭവാന്നു വണം പണമൊന്നു മില്ലല്ലോ"

ഭായ്യു പരഞ്ഞതു കേട്ടു ക്ഷമാധാരൻ ഉടനെ പുറ പ്രേക്ഷ ധനത്തിനായി ജനകന്നും സന്നിധിയിൽ പ്രഭേ ശീച്ചു.

അവിടെവച്ചു സുതയായവൻി വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചു ക്ഷേണാധാരനെ വെള്ളിത്തിൽ താഴീഫിട്ടുകൂളണ്ണ. ഇം

വന്നമായം ഉദ്രാലകൻ കേട്ട്, ഈതു തന്റെ ദേശവിത്രിഗ്രഹം അറിയിച്ചു പിന്തുവിശയാഗഢിവും അനഭവിപ്പിക്കേണ്ടതനു പുതിയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞെല്ലിച്ചു. അതന്തരം, അംഗ്കാവ കുന്ന് ജനിച്ച് ഉദ്രാലകരു അച്ചുതായും, ഫോതകേളുവി യെ സൗഖ്യരഹാജും കൂട്ടി വളർത്തുവണം. പന്ത്രണ്ടുവഡ്രസ്സു കൂടിയെന്നതിൽപ്പിഴന്ന, കൈയാൽ അംഗ്കാവകുന്ന് ഉദ്രാലക കീരം മടി കിലിറിക്കുന്നേം, ഫോതകേളു കുണ്ടു് തിന്നുവാ അച്ചുഞ്ഞുതല്ലോ ഈ മടി”യെന്ന പറഞ്ഞു്, ആ കൂദാര യെ കരയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കൈകയിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചു് തന്നു കുറി വിട്ടു. ആ ഭവ്യാക്ക മയ്യല്ലിൽ തന്ത്രു് അംഗ്കാവകുന്ന വലുതായ ഭിംബിഥാജായി. ഉടയെ അമ്മരെ ചെന്നു കൂട്ടു്. “എന്നു അച്ചുവന്നവിട്ടേണ്ടി”യെന്നു് ആ വാലൻ ചോദിച്ചു. ശാകാത്തിഷ്ഠായ സുജാത, മകൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൂടി ശോശ്യനു ദയത്താൽ സത്തും തുറന്നപറഞ്ഞു. അന്നു രാത്രി അംഗ്കാവകുന്ന് താന്നുവരുമാതൃലന്നായ ഫോതകേളുവിനുനു പാളിച്ചു ജീവകരാജ്യാധിശില്പിയും കുമാരിച്ചു പോകുവാൻ പ്രാസാദപ്പിച്ചു.

“ആയും രേറിയ മഹാജനതും ജീവകൻ നടത്തുന്ന വഴി. അതു കാണുവാൻ നടക്കു് അങ്ങോടു ചോക്കാം. അവിടെ പ്രാദംശവിശ്വാദം നടക്കു കേൾക്കാം. ഉത്തമാഡാ ജീവപാതമഞ്ചാരം യമുക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. അവിടെന്തെ ശ്രൂദശലാഘം ശീവവും ശാതവും കൂടുതലാക്കാതും നടക്കു പല അരാധുകളും ദേശാം.”

ഫോതകേളു അങ്ങെന്നെങ്ങാവാമെന്ന സമ്മതിച്ചു. ഉടയെ അമ്മാമൻ മരക്കുന്നാംകൂടി ജീവകരാജ്യാധിശിന്നു ആ സെറുല്ലംജാതപ്പും ദാരാതകയും യടക്കാണ്ടു. പഴിക്കുവെച്ചു്

ഇവർ രാജാവിനെ കണ്ടെട്ടി. പഠ്ടും അതുള്ളിയാതെ, രാജാവു് അംഗ്ഗാവകുമോട് വഴിമാറ്റവാൻ പറഞ്ഞെ.

അംഗ്ഗാവകുമീ—“അസ്മീനം, ബധിരന്നം, സ്ത്രീക്കം, ചുമക്കു കാരനം, അപ്രകാരംതന്നെ രാജാവിനും ജനങ്ങൾം വഴിയെഴിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുതന്നു. എന്നാൽ, ബ്രഹ്മ സന്ന വരുന്നില്ലെങ്കിൽ മാത്രമുള്ള രാജാവിനും വഴിവിട്ടു കിട്ടുകയുള്ളൂ. ബ്രഹ്മനും രാജാവു വഴി മാറിക്കൊടു കൂടുക തന്നെവേണം.”

രാജാവു—“ഒമ്പാനു തൊൻ ഇതു വഴിയെഴിച്ചു തന്നിനി കഴനു. ഇപ്പോൾ വോൻ ഇം വഴിക്കു പോയിക്കൊ തുള്ളുക. അഗ്നിക്കു ചെരുതെന്നും വലുതെന്നായുള്ള ഭേദമുണ്ടോ? ഇന്ത്യൻപോലും ബ്രഹ്മനാശര ഡിന്റു നമ്മൾ കഴനു. ദിവാൻ വാലാഹനിങ്ങനാലും, ബ്രഹ്മനും യാൽ, എയിക്കു ഭവാനെ യന്ത്രിക്കാൻിരിക്കുവാൻ വയ്ക്കു?”

വഴി കഴിച്ചുകുട്ടിയ അംഗ്ഗാവകുമീ അമ്മാമനോടുള്ളി അവിഃട്ടിനും ദയരെ മടനും ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥല തെരുത്തി. അവിഃട്ട അവരെ പ്രാഥപാലനും തുടങ്ങു. അപ്പോൾ അംഗ്ഗാവകുമീ രാജാവിനു സംഖ്യാധനം ചെയ്യുകൊണ്ട് ഇറ ചുക്കു ഇംജൈറ്റ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞെ.

“മഹാരാജാവേ, ഭവാനെ കാണുന്നതിനായുള്ള കെടുതു മലത്തുള്ളതുകൊണ്ടാണു തെങ്ങൾ ഇം അജത്താലും മാരുവാലും വന്നിരിജന്നതു്. അതിമികളായ തെങ്ങൾ അക്കുളു ചടക്കന്തിലെപ്പെട്ടു് ഇം പ്രാഥപാലകന്നും അനുമതിക്കു കി ഇതു കാര്ത്തകിയില്ലോ. ഇന്ത്യലും ദക്ഷഗംഗ, ജയകക്കു ലേപ്പുന്നമാണു ഭവാനേയും ഭവാന്നും ഇം ധാരശന്താജും കാണുവാൻ തെങ്ങൾക്കു കൊതിച്ചുണ്ട്. മനുഃയത്താൽ ദ

ഹിച്ചുകാണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ. ഈ ഞങ്ങളെല്ല ഇതാ ഈ പ്രാരംഭാലൻ തടയുന്നോ.”

പ്രാരംഭാലൻ—“തൊൻ വോദയ വന്തിച്ചുകൊള്ളുന്നോ. ഞങ്ങൾ രാജാജ്ഞയപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കണ്ടുനാവരാണ്. വുദ്ദമാണ് വിദ്യുത്തമായ ബുധമന്നരല്ലോതെ ബാലവിപ്രഖാർ ഇപ്പോൾ അക്കത്തു കടന്നാക്കുടെന്നാണ് രാജാജ്ഞയ്.”

അപ്പാവകുന്ന്—“എംബാ, പ്രാരംഭാല, വുദ്ദമാക്ക ചെല്ലാവുന്നടയ്ക്കുന്നു” എന്നിക്കും പ്രവേശിക്കാം. സുരുതമാരം വേദപ്രകാവമാണ്, മുക്കുത്തുപ്പായിരതമാണ്, ജിതേന്ത്രിക്കമാണ്, വേദാന്തക്രിയുമാണ്. ചേർവ്വമായ ഞങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ, വുദ്ദമാണന്തിൽ ഉംപാപ്പട്ടവരാണ്. ബാലഗാനംനാത്രുമാത്രം ആരോഗ്യം അവധാരിക്കുത്തു. ബാലാശിക്കായാലും തൊട്ടാൽ കൈവെച്ചുള്ള മെന്ന് കാക്കണം.”

പ്രാരംഭാലകുന്ന്—“ബുധമണ്ടപ്രതി ചാദിക്കുന്ന ഏകംക്കി രഹാണ്ട്രം ‘കാം’ കാംക്കാരത്രചിന്നിച്ചാണ് സരസപതി. മന്ത്രാത്മവാദങ്ങളുടെക്കണ്ട് ആ ദൈവി ബുദ്ധത്രചിന്നിച്ചുമാണ്. മുക്കിസവാരയായി ശോഭിക്കുന്ന ആവക്ഷേപിന്റെ വോൻ അറിവത്തു സേവിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പേഡോ, മുക്കിക്കുര, തൊൻ പറയുന്ന ശോഭനവാക്കു വോൻ അരാറിക്കണം. തചനാത്താൻ പുക്കളിച്ചുണ്ടുവെറം ചും ചും പറയുന്നതു. ഭവാൻ ബാലയാണെന്നു ശ്രദ്ധി വോന്നതെന്ന ദോഷി അറിയാവുന്നതാണ്ട്രം.”

അപ്പാവകുന്ന്—“ദേഹവുലി ഭോക്കി സാക്ഷാൽ വുദ്ദി കൈ ഗണിക്കവാൻ കഴിക്കയില്ല. ശരീരത്തിന്റെ മുപ്പ്

ഇലവിൻകാര്യപാലെ ഡിസ്ട്രിക്ട് മന്ദിരത്തിൽ
യാഥം വുഡിയ ഗണിക്കണമെന്നു്. മുപ്പറഞ്ഞ കീഴന്ന
രായിക്കൊള്ളും ഗ്രാമപഠ്ടണമ്പുന്നും അവൻ
വുഡിയാണ്. ബലധർമ്മ തന്റെ തിച്ചുഡായി. വുഡിനുക
യില്ല."

ദ്രാവപാലൻ — "ബാലമാർ വുഡിനും രക്ഷാണ്ട മതിക്കാ
മാരാക്കും, കാലം കൊണ്ട് വുഡിനും രക്കുകയുമാണെ എപ്പോൾ.
അല്ലെങ്കാലം കൊണ്ട് അക്കംജി ജാതാനിയാക്കവാൻ
കഴികയില്ല. ഭോൻ ജഹിച്ചിട്ടു ലീംകാലമായിട്ടില്ല.
ഭോൻ ലീംകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവും സാഹിത്യില്ല.
ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭോൻ തന്നത്താൻ വുഡിനെന്നു നടി
ചുവക്കാണ്ട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു് എന്നാണ്."

അഖ്യാവകുംഘൻ — "എല നരചുതകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു വുഡി
ഡാക്കയില്ല. ബാലപഠനാക്കൊള്ളും, അവൻ പണ്ണി
തന്നാണുകിൽ, അവനെ ദേവന്മാർപ്പാലും വുഡിനെ
നാ ഗണിക്കും. വയസ്സിനേയോ, നരയേയോ, വിത്ത
ശത്രുവേയോ ബന്ധുവാദത്തേയോ അല്ലെങ്കിൽ മുത്തിക്കുക. രാജ
സഭയിൽ ചെച്ച വന്നിരെ കാണാവാനാണെന്നു വ
നാഡിക്കൊള്ളും. എന്നെന്നു വരവു സ്വന്നം മാലാധാരിയാ
യ രാജാവിനു ഉണ്ടിക്കൂട്ടും. എന്നു പണ്ണിത്തന്മാരോടു
കൂടി ചാലിക്കൊള്ളും. വാദം വലിച്ചു വന്നിരെ എന്നു ജ
യിക്കൊള്ളും. ഉടനേ കാണാവുന്നതാണ്. വിദ്യാപരിച്ച
ശിന്നുന്നായ വിച്ഛനാർ രാജാവിനേട്ടും പുരോഗിത്തു
വുന്നും രാജാവിനും കൂടി, എന്നിക്കു വാദത്തിൽ ഉയർത്തുയോ താ

ചുങ്ഗേ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നു് അടങ്കിയിരുന്ന കണ്ണടക്കം ഇടുടു.

പൊരുപാലൻ—“വിജീതമാരായ വിദ്യാനുർ തിരഞ്ഞീ
രിക്കുന്ന സദ്ദൂസിൽ എടു പത്രതോ വയസ്സുമാത്രം പ്രാ
യം ചെന്ന ബാലധാരയ ഭവാൻ തേരിക്കു കടക്കുകയെ
നോളി അതു് ഏധിക്കേ വിചാരിക്കവാൻപോലും വയ്ക്കു.
ഭവാൻ ഈ സഭയിൽ പ്രാവശ്യിച്ചു കഴിയു എന്നാ
ണ്ണകിൽ, തൊൻ ഭവാനെ മററാക പഴിക്കേ കടത്തി
വിടാം. ആ പഴിക്കേ ചെന്നാൽ ഭവാനു രാജാപീഡന
കംണാവുന്നതാണ്.”

അതിനുണ്ടാണു് പൊരുപാലകൻ ഈ മഹിഷമാരാധിര
അക്കദേശക്കു പിടിക്കാം അവർ രാജസന്ധിയിൽ ചെ
ല്ലക്കാം ചെയ്യു.

അപ്പാവകുന്ന—“അപ്പുങ്ഗേ, മഹാരാജാവേ, ഭവാൻ ജന
ക്കൂറിൽവെച്ചു വരിപ്പുംബാധ സാവംഭുമണാണ്;
ഭവാനിൽ സവംസമ്പത്തും സമൃദ്ധമായുാണ്. പണ്ടു യ
ാതിരായനുപാലെ തുന്ന ഭവാനാണ് അജന കമ്മന്റു
ഇൽ മികച്ചയില്ലെന്നതു്. ഈപ്പോൾ നടക്കുന്ന യാ
ഗത്തിൽ സ്വത്തായ വന്നി, വാദണ്ണിൽ തോററവശ ക
ട്ടും ശക്തിടാരെ ഭവാൻ നിഃഷാഗിച്ചുചോലും, ഭവാ
നുറ വിച്ചപ്പെന്നുരായ ശുഭാക്ഷാർ വെച്ചുതകാനും ശക്തി
വാട്ടുവെന്നും തൊൻ കുട്ടി. ഈപ്പോൾ തൊൻ വന്നിരിക്കു
ന്നതു് ആ വന്നിക്കാട്ടു അഭവപ്രത്യുമാത്തപ്പറ്റി ശ്രൂ
മണസ്ഥ അം വാദിക്കുവാനാണ്. എവിടെനാണ് ആ

വന്തിക ക്ഷേത്രത്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നപോലെ അതു വന്തികയെ
ഞാൻ ദിഷ്ട് പ്രഭനാക്കം.”

രാജാവു്—“ഈ ഗുരുത്വാദി വാക്കും പുലത്തെത്ത അറിയാതെന്നാ
ണ ഭവാൻ വന്തികയെ വെള്ളിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്, മെ
ജ്ഞനമാരായ ബ്രഹ്മണാൽ പലങ്ങൾ വന്തികയെ അറിയും.
ഭവാൻ ആ വാഗ്പീഞ്ചലാലിയേ അറിഞ്ഞാൽക്കാ, വന്തി
ക്കളിലെലും അറിയുതെ, അതു വായിയേ ജയിക്കുവാ
ധോ കവാട പുരപ്പുട്ടന്നതു്. വന്തിശാസ്ത്രം എതിരുള്ളവ
നാവിപ്രമാർ സൃഷ്ടിപ്രകാശത്തിൽ നക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാ
പോലെ മണിമരഞ്ഞാഡൊയ്യത്രും ഭവാൻ അറിഞ്ഞിട്ടിട്ടാണ്ടു
ണോടി കാഞ്ഞി! ഭവാൻ ആ വന്തികയെ ജയിക്കുണ്ടാതു്
വിജ്ഞാനാശനത്താർക്കും പാബു. വന്തിശാസ്ത്ര മുഖിൽ ചെള്ളു
ഭോബിച്ചുക്കം. ദിഷ്ട് പ്രഭനാരായി താഴിച്ചിരിക്കുവേ, ഒ
വാൻ ആ വന്തിശാസ്ത്രം എതിരുള്ളവാൻ പുരപ്പുട്ടന്നതി
നെപ്പോറി തെണ്ണരം എത്തുപരയും”

അഖ്യാവകുംഭം—“എന്നുപ്പാലെഴുവരേണ്ട വന്തി വാലി
ചൂഡിക്കാണ്ടി. അതു കാണാണോ അതു സൃതൻ വിഞ്ചയ
യായ സിംഹത്തെപ്പോലെ ഗർഭിക്കുന്നതു്. എന്നും
എതിക്കുന്നതായാൽ, വഴിക്കുവെച്ചു് അച്ചുതണ്ട് പൊട്ടി
ഇളക്കാരാഡ വണ്ണിപ്പോലെ, അതു വന്തി തീരു തോറു
കിട്ടുന്നയായി വിണ്ണപോകും.”

ഇതുകേട്ട്, രാജാവു് അഖ്യാവകുംഭം ചില ചോദ്രങ്ങ
ഉണ്ട് പരിക്കിച്ചുദോഷി. അതു പരിക്കിച്ചുവിൽ രാജാവിന്നാ
ഈ സൃഷ്ടിമാരായ തുള്ളിയണ്ണായി.

രാജാവു്—“ഈ തുള്ളി വിദ്യാരായ ഭവാനെ വെളം മിശ്രിച്ച്

നായിട്ടല്ലോ ദേവസത്പരായിട്ടാണ് തൊൻ ഗണിക്കുന്നതു്. ഭവാൻ കേവലം വാലത്തല്ല, മുഖന്ത്രതന്നെ കൈന്ന തൊൻ സമ്മതിക്കുന്നു. വാമിത്പരത്തിൽ ഭവാ ദോഷ തുല്യതായി ആരാധിക്കുന്നു. ഇതി ഭവാൻ ഇംഗ്ലീഷ്. കൂടുതലും; ഇതാ വന്നി.”

ശ്രീരാമാവത്കുന്ന് — “ഉറുഞ്ചേന്തന്നു മുതലായ അപു തിമന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ പലരം നിഃബന്ധിച്ച വാദിപ്രവര്ത്തായ ഇംഗ്ലീഷു ഇതുവരെ തൊൻ താഴീച്ച റിംഗ്നില്ലു. മഹാജലത്തിൽനിന്നു എംസത്തെയെന്ന പോലെ, ഇംഗ്ലീഷു നിന്നു തൊൻ ഇതാ വന്നിശ്യ വാദത്തിനായി പിടിക്കുട്ടാം. താൻ വാമിഷാഞ്ചേന്തു സ്വപ്നം അഭിമാനിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷു എന്നും നിഃബന്ധത്തെത്തും എന്നും, വന്നി, വെള്ളിത്തിൽ മുക്കു കുഞ്ഞു കുരാറിൽത്തെന്നു നമ്മുടെക്കാനു വാദിച്ചുനോക്കാം. അതുനാം പ്രഭിപ്പമായ അഥവാ ജലത്തെയെന്ന പോലെ, എതിരാളികളിടുന്ന വാഗ്രീഞ്ചു തെന്തു നിഃമുലമാക്കുന്നവയാണ് തൊൻ എന്നും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും എന്നും മുമ്പിൽ ഉറച്ചുനിന്നു കുടുങ്ങുകു. ഉറങ്കിക്കൊടക്കുന്ന വ്യാഹ്യാത്മക ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒത്തുനീളുന്നതു ഭവാനെ എന്നും പരിപ്പിക്കാം. സപ്ത്വത്തിനും തലയിൽ ചുവിട്ടിയവ എന്ന അതു വെരുത്ത് പിടിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അവൻ എന്നു ദിവകായനായിരുന്നാലും, എന്നു ശ്രദ്ധാന്വത്തുനായിരുന്നും സപ്ത്വത്തിനും കടിയേണ്ടും ചെയ്യേണ്ടും. ദിവ്യം ഉന്നു ചെന്ന പംഖത്തിനേൽക്കും അടിച്ചുകൂടും, അവനും കൈയ്യുംവാരും, മുഖാംശാംകുന്നുംപോകുക! അപ്പേരും മിമിലാധിപപംഖത്തൊള്ളിശ്ശെവച്ചു മെന്നാക്കുണ്ടുംപോ

ലെ, മരവാജാക്കരാറിൽ വെച്ചു ശ്രേഷ്ഠനാണ് ഭവാൻ. ഭവാൻറെ മുമ്പിൽ മറു മന്നവന്നാരെപ്പോ. കൊള്ക്കിൽ ഓഡിലൈപ്പോലെയാണ്. സുരമാറിൽവെച്ചു മരമെന്തും, നബികളിൽവെച്ചു ഗംഗയും, കിക്കച്ചതില്ലെന്നതുപോലെ രാജാക്കരാറിൽവെച്ചു പ്രവർദ്ധനാണ് ഭവാൻ. ഈ വനിയെ എന്നോട് വാദിക്കവാനായി ഭവാൻ വിശ്യാസിച്ചാലും.”

അംഗ്രോവക്കുറ സഭയിൽവെച്ചു കൂദാശയി ഗജ്ജി ആരക്കാണ്ടുപൊരിനാവിളിച്ചതു അനുസരിച്ചു വന്നി മണോ ക്രിസ്തി വാദത്തിൽ എപ്പേപ്പുക്ക്. താന്ത്രങ്ങളിട സാമാന്ത്യം തെനു പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കുറേന്തോരും വാദിക്കയും കട്ടവിൽ, വന്നിക്കു വാക്കു കിട്ടാതാക്കയും ഏയും. മുക്കരായി ചിന്താമന്ദരായി വന്നി തലതാഴീയതും. അംഗ്രോവക്കുറ തെളിവെന്നു തലയുകയ്ക്കി സ്ഥിരിക്കേപയ്ക്കുന്നതും കണ്ട സഭ സ്ഥാപിക്കിണ്ടു മഹത്താരാഘവം ഉണ്ട്. വിജയിയാണു അംഗ്രോവക്കുറെ പ്രധാനമാർക്കു കൈകൂട്ടപ്പുണ്ടിനു പുജിച്ചു.

അംഗ്രോവക്കുറ — “ഈ വന്നി ഇതിന്റെ ഒവക്കേതുമെന്തും പല വിപ്രക്കാരെയും വാദത്തിൽ ജീവിച്ചു വെള്ളിത്തിൽ താഴീകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ. പരാജിതന്നാക്കംഞ്ചു ആ ആ നാവേംതന്നെ ഇപ്പോൾ വന്നിയും എറബുകൊള്ളുന്നു. ഈ സുതനെ പിടിച്ചു് ഉടനേ വെള്ളിത്തിൽ മുക്കിവിടണം”

വന്നി — “മഹാരാജാവേ, വഞ്ചാൻറെ പുത്രനാണു തൊണ്ട്. ഭവാൻ യടത്തുന്ന ഇ യജത്താപ്യോലേതനെ പണ്ണിറ്റും സ്ഥിക്കാണ്ട് അവസാനിക്കുന്ന കുറ യജത്തം ഇപ്പോൾ വഞ്ചാലയത്തിൽ യടക്കുന്നണ്ട്. ആ യജത്തിലേക്കു അയയ്ക്കുവാൻവേണ്ടിയാണു തൊൻ വിപ്രശ്രേഷ്ഠനാണു

വെള്ളത്തിൽ താഴീവിട്ടതു്. അവരെല്ലാവകം വരുന്ന സത്രംകഴിഞ്ഞ ഉടരെ ഇങ്ങ തിരിച്ചുവന്നകൊള്ളും. പുജനിയഹായ അധ്യാവകുന്ന തോൻ ഇതാ പുജിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിന്ന തോൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വരുത്താം.”

വന്നിയെ സമുദ്രത്തിൽ മുകളുക്കുതന്നെ വേണ്ടമെന്ന കിഞ്ചിക്കുഹായും അധ്യാവകുന്ന രാജാവു് ആ സൂതരെന വിടുകൊടുത്തു. തയിക്കു ഇം വന്നിയെക്കാണ്ടു കായ്ക്കുമെന്നു മിച്ചുണ്ടാം, പരാജിതന്മാരാ വന്നി ഇതുവരെചെയ്യു ചന്നപു കാരം ഇപ്പോൾ പരാജിതാന്നായ വന്നിയെ രാജടന്നുരെ കൈണ്ടു വെള്ളത്തിൽ താഴു് ഫേണ്ടുമെന്നാം. അധ്യാവകുന്ന വാലിച്ചു. വരുന്നാചുത്രയു തയിക്കു വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയാലും ഭയമിച്ചുനബ്ബപരഞ്ഞ വന്നി ശാന്തനായിസ്ഥിതിചെയ്യു. അപ്പോഴുക്കും ഇതിനുന്നു വന്നിയായും സമുദ്രത്തിൽ താനു പോയ വില്പനാരെല്ലാവകം. ഉയൻ്നവന്ന ജനകന്റെ സമീപത്തെത്തി. അക്കുട്ടത്തിൽ അധ്യാവകുപിതാവായ കുംഭാധിനമുണ്ടു്.

കുംഭാധിനു് “മകളിൽ കിന്നു് ഇങ്ങനെയുള്ള കുമ്മംത നോക്കാശു് എല്ലാ അക്കുട്ടന്മാരും പ്രതിക്കിക്കുന്നതു്. എല്ലിക്കുവച്ചയ്ക്കുന്നകഴിയാത്തതു് എൻ്റെ മകൻ ചെയ്യു. ബുല്ലിന്നു വെലവാണും, മുഖ്യനു ചണ്ണിതനാം പുത്ര ദ്രാഗി ജയിക്കുക സ്വാധ്യാരണമാണു്. അല്ലതേ മിച്ചിലാ ധിപ, ഭവാനു മംഗളമുണ്ടാക്കുക. ഭവാൻറെ ശത്രുക്കളിൽ ഒരു ശ്രിരഘ്നം അന്തക്കൻ സ്വന്നമേവ മുച്ചുക്കേറിയ വെണ്ണ ഖവായും അടിത്തുവി തീടുടക്കുക.”

അവധനത്രം, ക്രമോധന പുതുംകാട്ടുടി ആഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ വന്നു. രാജാവിജയൻ അനബന്ധപ്രകാരം വന്നി സമാദിത്തിൽ മുന്ദുക്കയും, മുഹമ്മദാല്ലൂവരും അവരുടെ സ്ഥാനത്തെങ്ങ്കും ചോകയും ചെയ്യു. ആഗ്രഹമത്തിൽ എന്നി യതിൽപ്പിനെ, ക്രമോധന പറഞ്ഞപ്രകാരം അഖ്താവ കുന്ന് സമംഗാതീത്മത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു. വള്ളുക കൈല്ലും നിവന്ന് ശരിയാം സമമായിത്തിന്. വന്നിലും ജുഡി ചു വിനുതയായ ആ മുന്ദുക്കാരന് മാതാപിതാക്കണ്ണാ ട തുടി സസ്യവം വാണിവികയും ചെയ്യു.

6. അള്ളുത്തുംഗചരിതം

തപസ്സിലുണ്ടാം, അമേരാലവിന്ത്യാം, പ്രജാപതിതുല്യ ഗമായ വിഭാഗങ്ങൾക്കുന്ന മുഹമ്മദിശ പ്രതാപവാനം മ ഹാ തേജസ്സപിയും, വുദ്ദസന്ദത്തനമാശായ പുതുംകാ ആളുത്തുംഗന്. ആഴം. തുടി കുടിയിൽ കടന്നിരുന്ന ലീഡ് കാലം തച്ചുപാടുകൊണ്ടുവരുവേ, കരയാൽ ഉപ്പിരുയേ കുടി കാള്യുപരായ വിഭാഗങ്ങൾക്കുന്ന രേതിന്റുവണ്ണമുണ്ടാ യി. ജലപ്പുർക്കാലത്താണ് ഈ സംഭവിച്ചതു്. ജല ത്തിൽപ്പിനെ ആ രേതുപ്പു്, ഭാഗിച്ച വെള്ളത്തിനായി വന്ന കു മാന്നപെട വെള്ളത്തോടെന്നിച്ചു കുടിക്കയും, ഉ ടനെ ആ മുന്ദി ഗംഗിനിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യു. ശ്ലാക കാംബാവായ മുഹമ്മദിനും ശാസനപ്രകാരം മാന്നപെട ദായിത്തിന് ഒരു ദേവകന്ത്രക്കയാണിച്ചരു. ഒരു മുന്ദുക്കാരനും ദായിത്തിനും മോക്ഷദിനം കുമുനാണ് വിധി. ആ വിധിയാൽ ആ മുന്ദിയിൽ ഒരു

മഹാം ജനിച്ചു; ആ തപോനിസ്ത്രാധായ കമാരഡാണു ആ ശ്രൂദ്ധാംഗൻ; മുള്ളതേരുപ്പാലെ ശില്പിൽ കൊന്പുണ്ടാക്കി അന്നതു കൂടാണുണ്ടാണു ആ ശ്രൂദ്ധാംഗനും പേരുണ്ടായതു്. ആ ഷ്ടൈരോട്ടോന്തിച്ചു തിരുപ്പുമചാരിയായി കാട്ടിൽത്തെന പാത്രവഞ്ചിക്കൊണ്ടു ആ ശ്രൂദ്ധാംഗൻ അഷ്ടൈരെയാഴിക്കെ മറ്റാരേയും കൂണ്ടാതെ, അങ്ങവെ കൂടിണ്ടുവന്നു.

അക്കാലത്തു് അംഗരാജ്യത്തെ ഭരിച്ചിക്കുന്നതു ദശര മസവാവായ ഫ്രാദപാദാണു്. ആ രാജാധു്, മോഹ തനാർ ശ്രൂദ്ധമണംവണ്വുമചയ്യുവരു. അതുകൊണ്ടു് അ ഭേദവത്തെ ശ്രൂദ്ധമണംഞ്ചും വെടിഞ്ഞുപോയി. രാജാവു ഷുഠാധിതതെന സംഖ്യസിച്ചു അദ്ദുഷ്ടും ചെയ്യുവായ അപചാരതനാർ ഇന്ത്രം പിണ്ണണ്ണക്കും, തന്നിമിത്തം ഒജ്ഞത്തു മഴ പെയ്യുതനാക്കും ചെയ്യു. അപ്പോൾ പ്രജകൾ വലിച്ച സകടത്തിലായി. ഇന്ത്രനെക്കാണ്ടു വഷ്ടിപ്പിച്ചെ മനും സമത്വമാരായി, മഹാക്ലായി, തപോയുംതന്മാരായ ശ്രൂദ്ധമണംരെ വിഴിച്ചു, മഴപെയ്യിപ്പിച്ചെവാൻ ചെ ണ്ടുന ത്രിപ്പയോഗാത്തപ്പാറി ലോമപാദൻ പോറ്റിച്ചു. അ വരിൽ കൈ മുനിവരും അംഗരാഡോടു് ഇന്തിനെ പറ തെരു: — “രാജാവേ, ഭവാൻ ശ്രൂദ്ധമണരെ കോപിപ്പിച്ചിറി കണ്ണാൽ, അതിനു പ്രായമുണ്ടാം ചെയ്യുതാണു് ആദ്യം ഭേദങ്ങളു്. അതിപ്പിഞ്ചുന മുനിക്കമാരായ ആ ശ്രൂദ്ധാംഗ തന ഇതു രാജുത്തു വരുത്തുനും. കാട്ടിൽ പിരുന്ന കാട്ടിൽ തുക്കുന വള്ളുന ആ മുനിപുത്രൻ ശ്രീവിഷ്ണുരായി യാ ദേഹം, തണ്ണു അരിഞ്ഞുകൂട്ടാതെ ആ രജാവശിലന്നുണ്ടാണു്. ആ മഹാത്യഘസ്ഥി ഇതു രാജുത്തു വന്നാൽ പഞ്ചാംഗം വിഷ്ണുക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ലു്.”

അംഗാധിപതി ഇം മഹിബാക്കും കെട്ട്, അപ്പോൾ തന്ന ചെന്ന ശ്രദ്ധാലും കണ്ടു പ്രായമുണ്ടായെന്ന് അംഗാധിപതി അംഗാധിപതിയും തിരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ ചെണ്ണ യാൽ പ്രജകളില്ലാവരും സഞ്ചയിക്കാം. അധിനിരം ലോറ പാദൻ മനുക്കോവിദനൂരായ സചിവന്മാരും വിളിച്ചു, ആ ശ്രദ്ധാ+ഗണേ വരുത്തുവാൻ ഒരു അനുഭവാഹി ചു് കടവിൽ ഉചായം കണ്ടുവിടിച്ചു. ദാതിന്മന്നും രാജാവു വാരണ്ണീരത്നങ്ങളും വിളിച്ചുവരുത്തി. ഏതിനും ചോദന അവരുടെ തന്റെ അഭിഭാഷാ അനീകിച്ചു.

“ഒരാടനകളായ യിങ്ങൾ മഹിക്കമരന്നായ ഇംഗ്ലീഷ്, ഗണേ ഉചായത്താൽ പ്രഭോഡിപ്പിച്ചുവിശ്വസിപ്പിച്ച് എൻ്റെ രാജുതേതയ്ക്കു കൂടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ!”

ഈ രാജാജനങ്ങളേക്കു് അതു വേശ്വരാന്നീകർം വിശ്വമതയിലാക്കി. രാജകൂട്ടയും മഹി ലാപദയും അ ബജറട എ ദയവേൽ വല്ലാതെ എത്തുക്കാണി. കടവിൽ, ശാപദയും തേന മഹിക്കുന്നിണ്ണിയാൽ, ഈ കുമ്മം തങ്ങൾക്കു് അ സാല്പ്പുമാ ഞണ്ണനു മരണ്ണുകൊട്ടു വിളഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവർ പറഞ്ഞു. അ പ്രോം അവരിൽ ഒരു ഘുഖ്യ മുഖ്യാന്തരം, താൻ ഈക്കാ ചു്. ദക്ഷതിക്കാഞ്ചുമെന്നു കൈഞ്ഞു.

“മഹാരാജാവേ, ഇം താവുംനെ ഇവിടെ കൂടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം. അതിലേക്കു് വേണ്ടുന്നതു കൈയ്ക്കു. അവിടുന്ന തരണം.. അതെല്ലാം കീടിക്കാൽ മുന്നിക്ക മാരന്നായ ഇംഗ്ലീഷ്+ഗണേ ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിക്കാം.”

ലോമചും അങ്ങനെയെന്നെന്ന ചെയ്തു. ആരിയയും വിവിധരത്നങ്ങളും, പിന്നെ വേണ്ടുന്നതുമെല്ലാം കൊടുത്തു

രാജാവു് അവളെ അയച്ചു. ഒരു വുലയാവട്ടേ അപരേയാവ നസന്പന്നകളായ എതാൻം സ്കീകളോട്ടുടർന്നി കാട്ടിലജ്ജ പോയി.

രാജകാഞ്ഞം സിലിക്കായി രാജസന്ദര്ഭത്തെ വഹിച്ചു കൊണ്ട് സപ്പബ്ലിക്കാൽ അവർം വണ്ണിക്കൊണ്ട് ഒരു ശുചി നിക്കിച്ചു. കുറുമുഹായി, പുഞ്ചമലന്മുഹമായ വുക്കി ഒളിാലും, ലതകളാലും ശോഭിതമായി, ഏററവും രമണി യാഥും ഏററവും മദ്യാഹരവും അത്രത ദംതവ്യാധിട്ടാ ശാം ആ അത്രമത്തെ ചുച്ചതു്. ആ അത്രമവണ്ണി ചെ കൂദ്രപാശ്രമത്തിൽക്കിട്ടി ശാഖികും അക്കലേയ ഫൂജതെ കെട്ടിയിട്ടു്. തന്റെ ചാരണാരിഞ്ഞാനും കാല്യപാശ്രമത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ആ വുല ശരിയായി അറി ഞാതിൽപ്പിനെ, കാല്യപൻ വെളിച്ചിലേപ്പേജാ പോയ നാമ ഉത്തര ആശ്രാംഗങ്ങൾ മുഹിചച്ചു തന്റെ പുതിയ അയച്ചു. ആ കശലെ അത്രമത്തിൽ ഒപ്പാം ആ മുകിക്ക മാരെത പ്രതിഡിയംകൂടാതെ കണ്ട് കശലപ്പറ്റംചെയ്യും. വേദ്യ - “മഹാൻ, താപസന്മാർക്ക് കശലംതന്നേയല്ലോഹാഃ കായകിഴുക്കരി ഇവിടെ വെണ്ടവോലും കിട്ടിനില്ല യോഹി ഭവാനം ഇം അത്രമത്തിൽ സുവമ്പുയോഹിവോ ദൈ കാണവാഹാനാ ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. താപസന്മാർക്ക് തപസ്സു വല്ലിക്കുനിപ്പുഡ്യാഹി ഭവാഹിര പ്രിയത്തോട്ടുടർന്നി വോന്നെൻ പാതാവു ദിനത ചേരാതെ വാണവരക്കില്ലോഹാഹി വിപ്രകാർ മരജ്ജ സ്വാഖ്യായം ചെയ്യനില്ലോഹാഹി”

ആശ്രാംഗന്മ - “ജോതിസ്സുചോലെ പ്രകാരിക്കുന്ന വാൻ ഏകിക്ക വന്നുന്നതനേയെന്ന ഞാൻ വിഹാരി

കുന്ന. ഭവാനി വേണ്ടുപോലെ, അടായമ്മം പാഡി തേരും ഫലമുള്ളതുണ്ടും എന്ന് തരാം. മാറ്റേഞ്ച് വിരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ദിംപ്പൽപ്പായയിൽ വോൻ ഇരുന്നുണ്ടാലും! അല്ലെങ്കിൽ മുഖമണം, വോൺ ആരുമം എന്ന വിനോദാണ്? ഭവാൻ എന്തു രൂതാണ് ഇപ്പോൾം ആ ചരിച്ചുവരുന്നതു്?

വെശ്യ - "ഇവിടെനിന്ന് മുന്ന യോജയ കുറെ ഈ പവർ ത്തിന്റെ അപ്പും രതാണ് എന്നോ രമണീയമാണ് ആ ശുമം. എന്ന് ആരോധം വന്നിക്കയില്ല. പാലോഡകം തൊൻ തൊട്ടകയില്ല. ഭവാൻ എന്നു വന്നിക്കുന്നതു്. തൊൻ ഭവാനേയും വന്നിക്കയില്ല. ഇതാണ് എന്നോ ധമ്പവും രൂതവും. ഭവാൻ എന്നിക്കു ആരുദ്ധ്രചിക്കുന്ന കവയാണ്.

ഇംഗ്ലീഷാഗൻ - പലതരം പഴങ്ങളും, കാഞ്ചകളും ഇവിടെ ഇണ്ട്. അവത്തും ഭവാൻ ഭജിച്ചുകൊള്ളുക.

ഇംഗ്ലീഷുംഗൻ ഒക്കാട്ടതു ആ ഫലമുള്ളതുണ്ടും ആ വെശ്യ നിരാകരിച്ചു, താൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള വിശിഷ്ട ഒക്സൂപ്പദാത്മകമാണെന്ന കൊടുത്തു. മഹാ റസ തേതാടം സുദിനത്രുപതേതാടം സ്ഥിര ആ പദാത്മകമാണെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷുംഗനു കല്പവംഗം അചിച്ചു. സുഗന്ധവൃഷ്ടികളുടെ വിചിത്രവസ്തും ഉത്തരവേചയങ്ങളും കൊടുത്തു് ആ വെശ്യ ഇക്കിക്കമാരനോടുള്ളടക്കി റസിച്ച ചരിച്ചു കൊണ്ട് സാംഖാദം കുംഭിച്ചു. കാച്ചുതുക്കിയ ലതബന്നു പോലെ കയിന്താനിനുകൊണ്ട് അവർം ഇംഗ്ലീഷുംഗന്റെ ഇന്നിൽ പരടിച്ചു കളിച്ചു. ആ കുമാരയെ മാറ്റോണ്ടു്

പിടിച്ചു് അവർ വീണ്ടു് വീണ്ടു് പുണ്ണൻ. പുജ്ഞിതമ്പുക്കു
ങളിലെ കൊന്ധുകൾ താഴ്ചിപ്പിടിച്ചു് ചുത്രപ്പുകൾ അര
ത്രു്, ലജ്ജാകുലയാചിതിനും മദംവള്ളുന്ന കളിച്ചു് കൊന്ധു്
അവർ ആന്ത്രജ്ഞംഗരെ പ്രഭലാഭിച്ചു് ഇതികമാൻ ദയക്കി
കഴിഞ്ഞുവെന്നുകണ്ണപ്പോൾ, അതു മുപ്പുക്കവാനായി അ
ദ്രോഹര സന അവർ തൃടരത്തുടരെ അതഭ്യോഷിച്ചുതട്ടി. ഒ
ചുവിൽ തനിക്ക് അശാഖയോഗ്യത്തിനും വെവകിഞ്ഞും കളി
വുവാഞ്ഞിക്ക് അവർ വീണ്ടു് വീണ്ടു് തിംബിഞ്ഞുണ്ടാണി
കൊന്ധു് അവിടെ തിനുപോണി. ആന്ത്രജ്ഞംഗയാബട്ട, അ
ദയാവശ്യങ്ങാൽ ഉന്നത്തയായി, കിംഗ്യുജ്ഞയായി, അതം
നായി എന്നു ചീപ്പിപ്പിക്കുതട്ടി. കട്ടുക്കേരം കഴിഞ്ഞുപുംപാരി
ചെമ്പിച്ചു കണ്ണുകളോടും, ശരിയാം നീരുക്കു രോമങ്ങളോടും
കൂടി അ സുവുംതനറാം, സപാല്പ്പായവാനം സമാധിച്ച
ക്രതനമായ വിഭാഗങ്കക്കാലുപൻ അവിടെ വന്നു. ഒന്ന
മുസ്താഞ്ഞു ചീറിരുമ്പുന്നായി, തീരക്കായി മേല്പുട്ടുനോ
ക്കി ശ.സിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുത്രയേക്കണ്ടു് അദ്രോഹം
സംശ്ലേശിച്ചു.

വിഭാഗങ്കന്ന്—“ഉണ്ണീ, നി ഇതുവരേയായിട്ടു് സമിഷ്ട
ശത്രൂരാക്കിട്ടില്ലെന്നോ? നി അശാഖയോഗ്യത്തിൽ മോ
മിച്ചിപ്പുണ്ടോ? സ്രൂക്കം സ്രൂവദു കീ കഴുകി വെടപ്പാക്കി
യില്ലെന്നോ? കീ പത്രവിനെ കരണിപ്പുണ്ടോ? മക്കനേ, നി
ക്കും ഇപ്പോഴത്തെ ഭാവം മുൻപോലെയല്ലെല്ലാ കാണ
നാലു്. കീ ചിന്താപരയായി, കിംഗ്യുജ്ഞയായി ഏറ്റാ
വു. തീരക്കായിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണോ? ഇവി
ടെ ഇപ്പോൾ അതിരകിലു. വരികയുണ്ടായോ?”

ആന്ത്രജ്ഞംഗന്—“ഇടയരനായ കു സ്രൂവമന്നാചുവാരി ഇ

പ്രശ്നം ഇവിടെ വരികയുണ്ടായി. ആ മഹാപി അതി ഭാഷ്യമാണ് അതിന്റെ സപ്തഃയാ അല്ലോ. സപ്തഹമിലെ സുഖം എപ്പോലെ ശ്രദ്ധിച്ചു തുപസന്നയന്നായ അദ്ദേഹം. ക്ഷലായതാക്ഷണം സുഖംവർഗ്ഗമാണ്. എറിവും ചെണ്ണുള്ളിൽ അദ്ദേഹം. സുഞ്ജവയപ്പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണകൾ തിന്റെ കുറളും വിളക്കുന്നു. നിണ്ണിക്കുന്ന നടമണംഫേറ്റ് മയംതൃടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒട പൊന്തുകയുടെക്കാണ്ട് കെട്ടിക്കുണ്ട്. ആകാശത്തിൽ മിന്നാലവനാപോലെ, അദ്ദേഹ തത്തിന്റെ ക്രൂഢത്തിൽ ആരക്കാണു. മിന്നിത്തിലുള്ളുണ്ട്. എറിവും കുടായംരഞ്ചും ഒന്തു മാംസപിണ്ഡങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് കൂടുതലിൽ കഴുതിപ്പിലുണ്ടി ഇളച്ചുപണിപാരി. കുഞ്ഞാ. എവിജകനാപോലെ അദ്ദേഹത്തിനാണു. അരഞ്ഞതാണണ്ട്. ഏന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെന്തു കാബ്യതമായി 'ശാംഖകനാതാണു'. അതിനാ പുരാത, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലുകളിൽ അത്രുതവും ദർശിച്ചവുകായ ചിലമ്പുകൾ തിള്ളുന്നു. ഇങ്ങനെക്കുളിപ്പും എവിക്കി അക്കാഡമാലപരാന്തതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തിനു കാലുകൾക്കും കൂടുതലിൽ കൂടുതലിൽ അത്രുതവും ദർശിച്ചവുകായ ചിലമ്പുകൾ തിള്ളുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ചലിക്കുന്നപോലെ സർവ്വസ്ഥിൽ ഉമരങ്ങും ദാംജങ്ങുള്ളനുപോലെ ആ ആരക്കാണുക്കൾ സുസ്പരം പുറപ്പെട്ടവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉട്ടപ്പുകൾ അത്രുതവാലംവിയങ്ങളാണ്. അനു ആഴക്കത്തിലും എവിക്കിപ്പും. ശാംഖകനാതാണു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യമാണ്. കയിൽനാംപോലെ മന്ത്രാരംഭവും അത്രുതവാലംവിയമാണ്. കയിൽനാംപോലെ മന്ത്രാരംഭവും അത്രുതവാലംവിയമാണ്.

രാത്രാവു തൃപ്പിഷാവാതെ ഉഴലുന്ന. വസന്തക്കാലമല്ല, തനിൽ വന്നതിൽനിന്നെന്നപോലെ, ഗായംകളൻകാരർ അശ്വമഹതിൽവിന്ന ചുറപ്പുട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ ജടങ്ങ ലലാടകൾജ്ഞത്തിന്ന ദേഹര രണ്ടായി പക്കത്തിട്ടാണ് അശ്വമഹം കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നതു്. അശ്വ ഘത്തിന്നും കൂന്നും വിചിത്രപ്പത്രവാ ഫ്രഞ്ചുൽ എത്തമായപോലെ സുന്നരമായിരിക്കുന്നു. ഉദണ്ട് അശ്വക്കേരിയ ക്രയ കായ അശ്വമഹം വലതുകൈകൊണ്ടു ത്രിച്ചി തിൽ എറിയുകയുണ്ടായി. അതു താഴേ വീണു ഉടകയ തന്മന്താൻ മേഖലാട്ടയുള്ളതു്, അഞ്ചെന്ന വീണ്ടും പി ണ്ടുണ്ടാക്കുന്നതു്. കണ്ടു തന്നാൽ വിസ്തൃതിച്ചു. അശ്വമഹം ആ കായയെ അടിച്ചുതാഴീ കുയും ഉയരവാൻ വിടക യും ചെയ്യുകൊണ്ടു് കൂറോറു ആരുടന്ന രേഖപോലെ, ചുറംവിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദേവകമാരഭാപ്പുലേ ശോഭിക്കുന്ന അശ്വമഹത്ത കണ്ണിക്കു് എന്തിക്കു അനുറൂപവും അതു ക്രമിച്ചും വള്ളന്നിരിക്കുന്നു. അശ്വമഹം എന്നു വീണ്ടുംപി ണ്ടും അഞ്ചേരിച്ചിക്കും. എന്നും അടപാടിച്ചു മുഖംതാഴീ മു പരിഞ്ഞാട്ടുവം ചേത്തുവക്കാണ്ടു, ശ്രൂപംപൂരപ്പുട്ടുചീഞ്ഞു് എന്നു ശാത്രാധിപ്പിക്കും. ചെയ്തു തന്നു കൊടുത്ത ചാത്രത്തെയോ മലങ്ങുള്ളേയോ അശ്വ മഹം കൈക്കൊണ്ടില്ലു. അഞ്ചെന്ന യായാണും അശ്വമഹതി നേരു മുതി. അശ്വമഹം വേറു ചില പഴങ്ങൾഡി എന്തിക്കു തരികയുണ്ടായി. റസംകൊണ്ടു തന്നും ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളില്ലെന്നു. ഇവയേം ലും പു. അക്കാരംകൊണ്ടും റസംകൊണ്ടും നാമ്പുടു ഇംഗ്ലീഷുകാർഡിം അവ എറുതും മികച്ചവയുണ്ടാണ്. അതു

ഉദാരന്തരപൻ, പിന്നീട്, എയിക്കെ കടിക്കവാൻ എറ്റവും സംസ്ഥാനത്തിൽ കരെ ജലം തരികയുണ്ടായി. അതു കിട്ടിയപ്പോൾ സന്ദേശം വളർന്ന് എയിക്കെ മുമ്പി മുഴുവൻ ചലിക്കുന്നതുപോലെ തോന്തി. തപസ്യാർ പ്രകാശിക്കുന്ന അദ്ദേഹം പട്ടണലിൽ കോത്തിക്കുന്ന മണ്ണമാഡി വിചിത്രപൂജ്യങ്ങളെ ചിതറിക്കുന്നുണ്ട്, ഒട്ടപിൽ, സപന അതുമുതൽപ്പേരു പോകയും ചെയ്യു. അദ്ദേഹം എബന പിട്ടുപാക്കുന്നതു താഴ്ചവിന്തയായി നിന്ന്, ഇപ്പോൾ എൻ ശരീരം മുഴുവൻ ഭക്തിപ്രകാശിരിക്കുന്നു. ഉടനേരു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീചനത്തില്ലെ പോകുന്ന മഹാശം എൻ അരു. അദ്ദേഹം എപ്പോഴും എൻ നീനു അരികെത്തുന്ന ഉഖായിരിക്കണം. എൻ അം കൂട്ടാ, തൊന്തു അം ദ്രോഹത്തെ കാശവാൻ ഇതാ പോകിനു. അതു ധാന്യികനാളി തദേഖാവിധിപാലപ്പും, ബുദ്ധമഹാക്രമപോലെപ്പും തൊന്തു അം ദ്രോഹത്തോടാശമിച്ചു ദടന്നകൊള്ളാം. അദ്ദേഹത്തെ കാശാരത എൻ മരണപ്പും വല്ലുതെ തചിക്കുന്നു.

വിഭാജന്യകൾ - "മക്കര, അത്തുടർന്ന് തീയമായ ഗ്രൂപ്പം ധരിച്ച സബ്വരിക്കുന്ന എട്ടാം റാഷ്ട്രസന്ധാരണ അവർ. അതുല്പവിച്ചുനാരായ റാഷ്ട്രസന്ധാരം സ്വന്നാന്തരപദ്ധതി റാഡി തന്നെ തദേഖാവിപ്പിലും ചെയ്യുവാൻ ശുചിക്കുന്നു. അം പ്രാംഗപ്പോൾ വേണ്ടംപോലെ ഉദ്ഘാടനരാത്രം ധരിച്ച ചലതരം ഉച്ചാരങ്ങൾ പ്രശ്നാഗ്രിച്ചും അതു ഉദ്ധരാപ നാർ വയങ്ങളിൽ ചെന്ന മുഹിക്കുള്ള സുവഞ്ചൂരിൽനിന്നും പുണ്യപാദങ്ങളിൽനിന്നും പതിപ്പിക്കാം. ഗ്രൂപ്പലോ കിണക്കു കാം ക്ഷുഖ്യക്കു വിജ്ഞാപ്പാരായ ആജിക്കർ

ആ റാക്കൂസ്യാരോട് കരികളും ഇണങ്ങുന്നതു്. തമേ വിള്ളും ചെയ്യു കീഡിക്കുന്ന ആ പാപാചാരമാരെ മുറിക്കി കുറഞ്ഞു കൊക്കുകപ്പോലും ചെയ്യുന്നതു്. ഭജ്ജത്തുക്കാർക്കു ചുവരുന്ന പാപമയരായ മല്ലമാണ് അവൻ ദിനക്കു തന്ന പേരും. വിചിത്രങ്ങളും, ഉജ്ജപലങ്ങളും, സുരഖിയങ്ങളും മാലപ്പുങ്കൾ മുന്നിക്കുക്കു ചേന്ന് വയ്ക്കുന്നും നീ കാക്കണം.”

ഇങ്ങനെ ഇതെല്ലാം രക്ഷപ്പിക്കുന്ന പ്രായാഗമാണെന്നു പറയുന്നതു മക്കയെ ആ ചിന്തകിൽക്കിന്ന പിന്നാറവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുവിണ്ടാണ്യകൾ ആ വേദ്യുഃം അന്തേപ്പിശ്ചവാൻ പോയി. മുന്നായാൽ നടന്നിട്ടും അവരെ കണ്ടക്കിട്ടാതെ ആ മഹി സ്വന്തം ആഗ്രഹമതിൽ തിരിച്ചുവന്നു. പിന്നീടോരു ധാരം ആ കാല്യപര്മ്മ വിധിപ്രകാരം മലപ്പുങ്കൾ കൊണ്ടു വരവാനായി പുരണ്ടക്കപ്പോയതരം. ദോക്കി, ആ വേദ്യുഃം ഗത ഒരുപ്പും ഗത പ്രലോഭിപ്പിക്കവാനായി വിഞ്ചി അവിടെവന്നു. അവരെ കണ്ടു, മുന്നിക്കുമാൻ സന്തുഷ്ടനും സംഭ്രാന്തനമായി പ്രിഴ്സനാറു “അംഗീസ് വജ്ഞംമുന്നേ നുക്കു വോൺ” ആഗ്രഹമതിൽപ്പെട്ടുവോക്കാം” എന്ന പരഞ്ഞു തിട്ടക്കി. ഉടനെ ആ കാല്യപര്മ്മരും എക്കുപ്പുരുഷയെ അവർം തുട്ടിക്കൊണ്ടുവെന്ന തന്നോടു കൂടിമാറ്റുതിൽപ്പു വേണിപ്പിച്ചു്, ആ വന്നി അഴിച്ചുവിട്ടു. പലപല ഉപായങ്ങളാൽ സംഭന്ധിപ്പിച്ചുവകാണ്ടു് ആ വേദ്യുഃം ഒരുപ്പും ദയ അംഗരാജാവിജ്ഞം സന്നിധിതിൽ ചേക്കുവാനായി ആഗ്രഹമക്കുപ്പുൽ തുഴിഞ്ഞുവിട്ടു കൊഞ്ചണപ്പിച്ചു്. ഇതരിഞ്ഞു രാജാവു വന്നു, വിചിത്രവന്നംപാലു കൂത്രിമനിമ്മതമായ ദാപ്പാഗ്രഹമതിൽ ചിന്ന മുന്നിക്കുമാരുണ്ടു കരണിൽ ഇരക്കി

അവതരിച്ചു തണ്ടിലെയ്ക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹം അതു ഗൊ താന്നു പുറി അയ ശാന്തത്വം സകാമയായി താൻ ലോമ പാനേം ഒരു ശ്രദ്ധാർത്ഥി എന്നു. പാനിട്ട രാജാധി വികാസബാൻ തുന്നായി. നശിപ്പിക്കവാൻ വേണ്ടുന്ന ഉ പാര്യങ്ങളാണ് ഒപ്പുവരു. അതുന്നും തനിൽ കൂടി സ്ഥാപിക്കാൻ മാറ്റി താൻ കൂടി സ്ഥാപിക്കാൻ മാറ്റി. പരു ചുരുക്കാണ് സംര സംശാനി ത എത്തുരാഹാക്കി. പുതു ലാലാസനായ മഹാഷി ചന്ദ്രപാലം ഒപ്പുനന്തരായി അ ദ്രോഗത്താട്ട പരിയാനാത്തു രാജാവു് അതു ഗോപനാൻര പ ദിപ്പിച്ചു.

“വികാസക്കായാണ്! ഒരു കാഞ്ഞായി. നിങ്ങൾ ഒക്കു സ്ഥി വന്നാണിനിൽക്കുന്നു. ‘ശവിച്ചതെ പുതുനേൻ വക്ക പത്രക്കൈ. കൂദി സ്ഥാപിക്കാൻ മാണം’ ശ്രദ്ധ ചെയ്യു നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്താട്ട പാര്യണാം. ‘ശവിച്ചതെ ചൊൽപ്പടികൾ നില്ക്കുന്ന ഭാസ മാരായ തെങ്ങൾ അവിട്ടേന്നെല്ലു് ഏറ്റു അമാവാ ചെയ്യുന്നതു് എന്നു നിങ്ങൾ ചോഡിക്കണാം.’”

ശ്രദ്ധകാരം അതു ഗോപനാരെ പരിശോഭിച്ചുയും, ലോമപാനേം മുനിതുന്നുയെന്നതു ശമിപ്പിക്കവാൻ വേണ്ടുന്ന എല്ലാ എല്ലാടക്കളിലും ഒപ്പു. ചണ്ണകോപയായ വികാ സ്ഥാപിക്കാവേട്ടി, മലമുലങ്ങൾ യേടി അതുന്നും തനിൽ വന്ന നോക്കിയിൽ മക്കന കൂണാജ്ഞായി തുന്നായോ. കൊണ്ട വിരച്ചത്രുട്ടാം. ശ്രദ്ധ ലോമപാനേം ഒപ്പു പണി ചൂപിപ്പിക്കാമെന്ന ശക്തിചുംകൊണ്ട് അതു രാജാവിന്റെ രാജ്ഞി തോന്ത്രം പുരി തന്ത്രം ശ്രദ്ധി ഓഫീസിക്കവാൻ കുറതി കൂട്ടു പാൻ കൂലുന്നാണി അദ്ദേഹത്തു യടരാം. വിശ്വാസ തള്ളന്നു ചെണ്ടുന്ന അദ്ദേഹം ലോമപാനേം എപ്പേറ്റിക്കുചു അതു

ഗ്രാധാന്ധസമുദ്ദമായ കൂപ്പിലും ദേശത്തെത്തി. മഹിയേ
കണ്ട് ഗ്രാവന്നാർ എറിടിരോഹമെന്ന വിധിപോലെ പൂജി
ചു. അന്നും അവിടെ ഒരു രാജാവിശയപ്പാലെ അതി
സുവഭ്യേടുകളിലോ കാല്പനിപ്പൻ പാത്തതു്. ഗ്രാവ
മാരിൽനിന്നു വളരെ സർക്കാരങ്ങളേറ്ററു മഹാശി ആ
ഗ്രാവന്നാർ ആരക്കെട ആമിക്കാരെന്ന ചോദിച്ചു. “ഈ
കാഞ്ഞന ധനം മുഴുവൻ അവിടത്തെ പുത്രന്മാരുടെവരിനു”
യെന്നിങ്ങനെ രാജാവു പറിപ്പിച്ചുപോലെ ഗ്രാവ നാർ മ
രചടി കൊടുത്തു. അതിൽപ്പീജാന, വിട്ടാബാധകൻ അചി
ടെനി ന ഷ്ടേരപ്പുട്ട് ദേശംതോടും സർക്കാരങ്ങളേറ്റരുവകാ
ണ്ടും, ഗ്രാവന്നാർ ചിന്മയുരോഹത്തിക്കരിക്കുകാണ്ടും
ആയം മുഴുവൻ ശമിച്ചു സത്തുജ്ജായ കിലക്കിലാണു് അം
ഗരാജയാദിത്തിൽ എത്തിക്കുതു്. ലോമപാദനാൽ പേണ്ടും
പോലെ പൂജിതയാണ മഹാശി, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദേവതയ്ക്കുന്ന
നാപോലെ അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പുത്രന്മാരും, സുപ്ര
ഭായംസുഖാമിതിജ്ഞനുപോച വിളങ്ങുന്ന സ്വന്നശ്ശ്വാ
ശ. ശാന്തയേജും കണ്ടു. ശാന്തയും പോപബ ഗ്രാമങ്ങളും
പശ്ചിമങ്ങളും മക്കൻറെ വകുഡായിരിക്കുന്നതിന്തോ ചികാ
ബാക്കൻറെ കോപം കിണ്ണുചും ശമിച്ചുപോകും; എന്നു
നേന്തല്ലോ ആ മഹിഷരാജാവിൽ പരമമായ പ്രസാദഭാടം
കൂടും ചെയ്യു. അനന്തരം തന്നെ മക്കന്നെ അചിട്ടത്തെ
നേന്തല്ലോ, രാജവിശൻറെ പ്രിയങ്ങളല്ലോ. നടത്തി
കൊടുക്കണമെന്നും, പുത്രൻ ജീവിച്ചുകഴിഞ്ഞാക്കു
കാട്ടിലേക്കു വരുമ്പോമെന്നും പാണ്ടിലല്ലോ എന്നും ശ്രാംഗി
ചും ഭായ മഹാശി മടങ്ങിപ്പും. അചുപ്പൻ പാഠത്തുതു
ചുവാരിക്കാനു പുത്രശ്ശുംഗന്ന മുഖവത്തിച്ചു. തന്മാനാജാ

പുത്രരൗ ലോമചാദൻ കൊട്ടത്തു്, അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിയാട്ട തുടി വന്നചാസത്തിനായി പിതാവിന്റെ ആന്മത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. രോമിനി ചന്ദ്രഃഥജി, സുഭഗയായ അഞ്ചി സ്വതി വാസിജ്ഞഃഥജി, ലോചമുറ അഗ്നിശ്ചരയേജി, ഒമ്പയന്തി നാളേജി, ശമീദേവി ദേവേന്മുരയേജി, യാളിജി സ്ത്രിജായ ഇന്ത്യഃസഹഭാത്യംഗല്പ്യേജുമനപോലപ്പുരം) ശ്രൂർഗ്രാഹ ശാന്ത അനുകൂലപത്തിനായി ശ്രൂരുഷിച്ചവന ഇങ്ങനെയാണ് ഇന്ത്യശ്രൂർഗ്രാഹകമാ.

7. യവക്രീതഗവം.

ദ്രോജാധാനം ചൈരഭ്രാന്തം പേരായ രണ്ട് മൂന്ന് മാനനർ സക്തിംബം പരസ്യുരസവാക്ഷേപായി ഇന്പു, സം പ്രാതിഃയാട്ടതുടി വാണിവരികണ്ഠായി. 'ചൈരഭ്രാന്തം' താം പ്രാവസ്യവനം പരാവസ്യവനം രണ്ട് മകളുണ്ഠാവി. രോജാജനാണായ കരുപ്പുരുഷാണ യവക്രീതൻ. ചൈരഭ്രാന്തി വില്പാനം രോജാജൻ തപസ്പിഡിംബാണ്. ചൈരഭ്രാന്തി ദിപ്പോജയത്തെന അദ്ദേഹം താഴീനു പുത്രന്മാരം വി പ്രാഥാരായിത്തിന്റെ, ബ്രഹ്മ, മുതഃശ്ലീ അതുലമാശ കീ തി തി ദിവിവനം. ആക്കം സത്കൃതയ്യുണ്ടാൽ പാവസ്പുട തന്റെ അച്ഛിന്നും, മൂന്നാമനാരം സത്കൃതക്കായ ചൈരഭ്രാന്തിംബത്തെയും കണ്ടു യവക്രീതൻ പരിത്വിക്കും, ദേപാംബക്കാളിക്കും ചെയ്യു, ദുഃഖത്തായത്തിനായി ദേഹ തപസ്യും എപ്പുട്ടും, ഉജ്ജപലിക്കുന്ന മഹാവഹിതിൽ തന്റെ ശരീരത്തെ തപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ദഹാതപസ്പി ഇന്ത്യനു സന്താപമുണ്ടാക്കി. അംപ്രാർഥി ഇന്ത്യൻ യവക്രീത

“ സെറ്റ് ടുവിൽ യന്ന്” ഈ ദേഹാരതപദ്ധ്യിനു യോഗ്യമായ വകുപ്പ് ചൊണ്ടിട്ടും.

யുക്തിയും—“കാലുങ്ഗോ ദേവപ്പുജിതയായ മഹാത്മ, വി-
പ്രഞ്ചരിൽത്തിനു പറിക്കാതെതനെ വേദങ്ങളില്ലോ എ).
യിക്കു തോന്നേണമെന്നുവെച്ചുണ്ട് എന്നും ഇങ്ങനെ തി-
രുതപ്പുറിൽ തവിക്കുന്നതു്. ഏൻ്റെ ഈ ഉദ്രൂമം-
സ്പാലപ്പയത്തിനാണ്. സമ്പ്രജ്ഞായങ്ങളു്. തപസ്സു-
ക്കാണ്ടു യൈദേണമെന്നു എന്നും ഇപ്പുറിക്കുന്നു. ഇരുവു-
ത്തിൽക്കൊന്നു തനെ വേദങ്ങളില്ലോ പറിക്കുകയെന്നുവെ-
ച്ചുണ്ട് അതിനാം സ്വല്പു കാലം വേണു. അതുകൊണ്ടു-
ണ്ട വേദജ്ഞായത്തിനു എന്നും ഇംഗ്ലീഷ് തിരിഞ്ഞെ-
രിക്കുന്നതു്.”

ഇന്തുൾ— “ശരിയായ വഴിക്ക് ചെല്ലുവായ്മു ഭവാൻ ഇത്തീ കണ്ണതു്. പില്ല മുരബ്ബുവത്തിൽക്കാണതന്നെ അല്ലെന്നു കണ്ണം. അതിനു് എത്തിരായ പോക്ക് യല്ലിന്നല്ലു്.”

ക്രിസ്തുമതി ഉപദേശിച്ച് ഇരുന്ന പോയി. അതിനവികു മനായ യവക്കിത്താവശ്വ, റിംഗി. തവസ്സിൽത്തന്നെന ഏ ക്ലീപ്പിച്ച്. ആ താവസ്സക്കമാരൻ ചെങ്കു ഒല്ലാതവസ്സകൊണ്ട് ഇരുന്ന സന്താചം സ്ഥിരവെയ്യാതായി. അപ്പോൾ, ആ തിരുതവസ്സപിചയ പിന്തിരിപ്പിക്കവാൻ, പിന്നേങ്ങും, ഇരുന്ന വരെണ്ടി ചന്ന.

ഇരുന്ന് — “മഹാം, ദോക്കിനു തൃത്യം ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ല. ഒരു ഉദ്യമം നില്ക്കുമ്പോൾ. ദോന്മാ. ദോക്കിനു ചാംഗാവിനം റാഡാൻസിൽ തനിയെ തോന്നുക്കു ചന്നാൽ സംഭാരം മാറുണ്ടാണ്”

യവക്രിതൻ—“എന്നുറ കാംക്ഷിതംപോലെ ഭവാൻ ചെ
യുതരാതിങ്ങാൻ, ഇന്തിയും മഹത്തായ ദിനമേഞ്ഞുട
കൂടി ഓലാരത്രമായ തപസ്സ് തനാൻ ചെയ്യും. എറിതി
കിൽ എന്നുറ കാരോ അംഗവും അനുബന്ധത്തിൽ തനാ
ൻ മഹാമിക്ഷയും ചെയ്യും.”

മഹാത്മാവായ ആ ദിനാഴ്വെ ഈ പ്രധാനിയും, അം
ഗിന്തപ്പോർമ്മ, അദ്ദേഹത്തെ തകജിവാൻ വുദ്ദിമായാ
ഈ ഗ്രന്ഥം തല്ലുവള്ളുംചിനിച്ചു മരാംകവചി കണ്ടപിടിച്ചു.
ഉട്ടേ അവിടക്കിനു മരഞ്ഞ ശക്തിൻ, വദ്ധാധികനം, ദി
ശ്വലനം, ക്ഷയശോഗി ഔമായ ഒരു പാവക്കപ്പേട്ട വുദ്ദാൻറ
വേഷം ധരിച്ചു, ഗംഗയിൽ യവക്രിതൻ ശജുഹകർമ്മം
ചെയ്യാടജ്ഞ കടവിൽ വന്നിങ്ങനു, മനഞ്ഞൽത്തിരിക്കാക്കാ
ഞ്ഞു അവിട അംഗാക്കടവാൻ ശ്രമിച്ചുകാണ്ടു, തന്റെ
വാഴശ വെക്കാക്കാക്കിയിട്ടു ആ താചസംഹ പ്രത്രക്ഷപ്രമാ
ണത്താൽത്തന്നെന പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ക്ഷണി. പുഞ്ചിലപ്പേജ്ഞ
മനഞ്ഞൽത്തിരിക്കാം വാരിരെയറിഞ്ഞാകാണ്ടു ചിരാക്കടവാൻ
മുതിരു ആ വിപ്രായകണ്ടു യവക്രിതൻ ചിരിച്ചെല്ലായി.

“മ്രൂമണം, ഇതെന്നൊരു തൊഴിലാണോ? എന്താണ
ഭവാൻറ കാംക്ഷിതം? ദിനത്തുക്കുമ്പുംതിലാണെല്ലോ ഉ
വാൻ മഹാപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതു്!”

മ്രൂമണൻ—“തനാൻ ഈ ഗംഗയിൽ ഒരു കൈക്ക
വാനാണു ശ്രമിക്കുന്നതു്. അപ്പോർമ്മ, ഗംഗ കടക്കുവാൻ
ആക്കം. പ്രയാസമില്ലാതാക്കുമെല്ലോ. ചിരിയില്ലാത്തതു
കൊണ്ടു ജയിക്കി അതുയിക്കു സ്ത്രീശ്രീക്കുന്നതു് ഉള്ളി
കൊണ്ടനില്ലെങ്കാണു്”

അവകുറിതൻ— “ഉള്ളക്കോടട കഴീകന ഈ നദിയിൽ മണം തന്ത്രികർ എറിഞ്ഞെ അണംകൈകുട്ടക്കു ദയനോ! ഈ അം സാഖ്യകമ്മതിൽ ദിനം വോൻ പിന്തിരിച്ചേക്കുക. എ നിട്ട്, സാഖ്യകമ്മതിൽ എപ്പെട്ടുകയാണ വേണ്ടു്.”

മുഖമനൻ— “വേദങ്ങളായതിനായി ഉണ്ണി തപസ്സു ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ഗംഗയിൽച്ചിറകുട്ടവാൻ തൊന്ത് ചെയ്യുന്ന ഈ ശ്രമവും കിഴ്ച്ചലംതന്നെ. എന്നാലും, ഉണ്ണിയെപ്പാലെ തൊന്തം അസാഖ്യകമ്മതിൽ എപ്പെട്ടുപോയി.”

ഈതു കേട്ടതോടും ഈ മുഖമനൻ ഇന്ത്യാണ്ണന അവകുറിതൻ അറിഞ്ഞെ.

അല്ലെങ്കിൽ, മഹേദ്യ, വോൺരതനെന്നപോലെ എ നീരം ധനവും കിഴ്ച്ചലമാണെന്നാണോ, ഭവാൻ കുരുതുന്തും കഴിവുജ്ഞതുപോലെയല്ലോ. വോൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊ ഒഴികു. മരബളിവരിൽവെച്ചു മികച്ചവയാകത്തക്കു വരം എന്തി കിട്ടിയാൽ മാത്രമേ തൊൻ അടങ്കുകയുള്ളൂ.

ഇടവിൽ ഇന്ത്യൻ മഹാതപസ്വിയായ അവകുറിതൻ അഭിമന്തംപോലെ വരംകൊടുക്കുവാൻ നിയുതിച്ചു.

“വോന്നം ഭവാൺര പിതാവിനം. വേദങ്ങളെല്ലപ്പോം ഇല്ലാംപോലെ തകിഃയ തോന്തം.. മരബളികു കാംക്ഷിതങ്ങളിൽ.. സാധിക്കും. ഈ ദിവി വോന്ന പോകാം.”

ലഘുക്കാമധ്യായ അവകുറിതൻ ഉടനേ ചുറപ്പെട്ടു ചീകാവിഞ്ഞര മുമ്പിൽ എന്തി.

അവകുറിതൻ— “എന്തിക്കും അല്ലെന്നം വേദങ്ങളെല്ലപ്പോം ശരിയായി തന്ത്രിയെ തോന്തം.. യാം മരബളിവരേക്കാമിം എ

പ്ലാറിലും മികച്ചയില്ലായും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയെങ്കിലും തൊൻ തെട്ടിട്ടാണ് വരുന്നതു്.”

രേപോജൻ—“ഈ പ്ലാറോലെ വരും കിട്ടുകയാൽ നിന്മക്ക് ഇൻ ഗ്രംമാഡേയെക്കാം. അപ്പു ചുണ്ണം ദായ കുചണ്ണൻ ഉടംഗ നശിച്ചുപോകാം. ഇതിനു് ഉദായരണമായി തൊൻ കു കു മ പരയാം. ബാലധിനുന്നു പേരാഡി പീഞ്ഞവാനായ കു മനി മനുംഡായിരുന്നു. പുതുക്കിലും തത ഫോകംകൊണ്ടു മയ്യപ്പു തക്കൻം അന്തേചും എററ വും ഭജ്ഞരമായ തപല്ലുചെയ്യു. അമർത്തുന്നായ പുതുന്ത നിക്ഷണാവണമുണ്ടാണു് ആ മനി ആരാഡിച്ചുതു്. ബാലധിയുടെ തപല്ലും ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചുവെക്കിലും അമർത്തുന്നായ പുതുവാ അവർ നൽകിയില്ല. മന്ത്രപ്പ് അച്ചത്രുന്നാകയിരുന്നും, മന്ത്രപ്പെട്ട ആരാള്ലുന്നും അ തിശണേനും, ഇന്നതുവരു ആരയല്ലുംഡായിരിക്കേണ്ണ മെന്നും അതിർവവച്ചു പ്രാത്മിക്കുന്നതായാൽ അതുവരെ ആയല്ലുംകൂട്ടിയ കു പുതുന്ത തരാമെന്നും ദേവന്മാർ ചെരുന്നു”

ബാലധി—“അക്കുയങ്ങളായി എണ്ണുന്നും നിന്നുവും നായികാണുന്ന ഈ പവർത്തങ്ങളുടെ ആയുള്ളാലും യാരെ കൂം എണ്ണു മകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുണ്ടു്.”

ഈ വരപ്രാത്മയ ദേവന്മാർ അംഗീകരിച്ചു. അതി റഹ്മാൻ പവർത്തങ്ങളും. ആയുള്ലുംകൂട്ടിയ കു മകൻ ബാലധിക്കണാക്കാം. ചെയ്യു. മേധാവിനുന്നു പേരായ ആ കമാറ ക്രോധനായിട്ടാണ് വളർന്നവന്നതു്. കു ഏറു ആയല്ലും പവർത്തങ്ങളാണു നിക്കിത്തമെന്നറിയേണ്ണ ശവിത്രാശ മേധാവി സവർഖിക്കുള്ളു. ധിക്കാപിച്ചുതുട

ങ്ങി. തകികൾ മരന്നമിച്ചല്ലോന്തു മരിക്കൽ ചെയ്യിക്കാണ്ട് ഈ മരിക്കാം സ്ഥിരമാണ് ശ്രമിക്കില്ലെന്നും ചുറ്റിന കൂദാന കാലത്തു മഹാവിഞ്ഞനം പണ്ഡിതവർണ്ണനമാണെന്ന ചാക്ഷണം കണ്ട് അദ്ദേഹത്തെജും ഭ്രാഹ്മിക്കണ്ണാണി. അ വ്യോമം ധനാധാക്ഷണ മേഖാവിശയ ഭൗമാസിപ്പാക്കട്ട ദയനം ശപിച്ചു. ശാപപ്രകാരം സംഭവിക്കാതെ അനാമ യന്നാഴി യാളി ന മേഖാവിശയ കണ്ട് ഇതിനാളിൽ കാര ണം ധനാധാക്ഷണ ലിവൃദ്ധിയ്ക്കായും കാണകയും, ഉടനേര ഹിഷ്ണുഭൈ ധിജോഗിച്ചു മേഖാചിശട ആയുന്നിമിന്തമായ പവർത്തനാഭൈ തകക്കുകയും, അന്താടക്കൂട്ടി മേഖാവിച്ച ആവിഴുകയും ചെയ്തു. ഇതറിയുന്ന വാലധി വന്ന തന്നെ മുത്തപ്പുത്രയേജടത്തു ലിന്നാഴി കരണ്ണതുടങ്ങി. വേദ ജനമാരായ മരിക്കൽ ആത്മാവായി പിലപിക്കുന്ന മേഖാവിശയ ചുഴനകൊണ്ട്, ഒദവവിച്ചിത്തതെ ലംഘിക്കാവാൻ മനസ്സും കരിക്കലും ശക്രന്നല്ലോനും, ധനാധാക്ഷണ മഹിഷ്ണുഭൈക്കാണ്ട് പവർത്തണഭൈ തകളും മേഖാചിശട ആയുസ്സും കടക്കിയതു ചൊദ്വ ദിവിതകാണ്ണനും പറഞ്ഞു സാന്തപ്യം ചെയ്തു.

രേഖാചിത്ര ത്രികൾ പറഞ്ഞു: —

"മക്കയെ, വരസിലിഡായും വാലതപ സപിക്കൽ ഈ മേഖാവിശയപ്പോലെ ദ്രോപ്പം ശ്രദ്ധായേക്കം.. എന്നിട്ട്, ഉട ദൈ തശിച്ചപോകയും ചെയ്യും. നീ അങ്ങെന്നയായിന്തീരും. ഈ രേഖാചിത്ര മഹാവിഞ്ഞനശാഖനും നി കാക്കണ്ണം; മകളിം അങ്ങെന്നയതനെന്നയാണ്. രേഖാചിത്രം വിശ്രായമായി ആത്മാനും പ്രവർത്തിക്കാതെ നീ നല്ല കാരണലോട്ടൂട്ടി ന കമണ്ണം. രേഖാചിത്ര തപസ്ഥിത്യനുപോചു, കോപത

നാബന്നം, ഇതു മഹാസിദ്ധ കോപിപ്പിച്ചിട്ടാൽ രോഷത്തോ കളിക്കി നിന്നെന്ന പീഡിപ്പിക്കുമ്പോൾ ദി ശാരിരിക്ക്യണങ്ങതാണ്. യവകുതിര്യും — “അഷ്ടുന്ന് പറഞ്ഞതുപോലെ, ഏരുള്ളേ സംഖ്യയിൽ തോൻ കരക്കലോടുകളിൽനിന്നെന്ന യടന്ന കൊള്ളിം. അഷ്ടുന്നാശ ഭവാനൈപ്പോലേതനെന്നയാണ് ഫ്ലോ എന്നിക്കു ചൊരുന്നും.”

ഇപ്പോരു ഇന്നങ്ങളിപ്പറഞ്ഞു “അഷ്ടുരെ വിശ്വസി പ്പിച്ചിട്ടു് യവകുതിര്യു മുനിക്കളെ അവമാനിച്ചുകൊണ്ടു്, അതിൽ സത്തുള്ളനാമി വത്തിച്ചുവന്നു. ആരേയും പേട്ടി കാതെ ഗവം വളർന്നുടക്കുന്ന ആ മുനിക്കമാരൻ വസന്ത കാലത്തു് കരക്കാർ ഏരുള്ളാനുമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പു ഷ്ടിതദ്രോഗില്ലാൽ ത്രഷ്ടിതമായ ആ രഹ്യാനുമത്തിൽ ഒരു നീറ സീനാപ കിന്നരിയാനപോലെ മെണ്ണിയായി വി ദാരിക്കുന്നതു യവകുതിര്യു കണ്ടു, തന്നോടു ചേരക്കുന്നു് അവദേഹാട്ട പറഞ്ഞു. പരാപ്പ കഷായ കണ്ടു ലജ്ജിതയായി തില്ലെന്ന ആ മുനിപത്രിയാട്ട കാമമോഹിതയായ യവ കുതിര്യു യില്ലജയായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, അവർം ആ മുനിക്കമാരനു വാസിഭിരാലുന്നായിരിക്കുന്ന ദ ദൃഢിലം അറിഞ്ഞു ശാച്ചത്തെയോത്തു് ഒരപ്പേട്ടുകൂട്ടും, എ നാൽ, തേജസ്വിയായ ഏരുള്ളാനയോത്തു് ദെയൽപ്പേട്ടു കൂട്ടും ചെയ്യു. ആവശ്യപ്പേട്ടതുപോലെയാവാമെന്ന സവ്യം ആം സമ്മതിച്ചു, വിജയപ്പേരുത്തു് തയ്യാറായി തില്ലെന്നു യവകുതിരെ എല്ലിച്ചു് അവർം സ്വന്നം ആനുമത്തി ലേജ്ജുംപായി. ഏരുള്ളനും അനുമത്തിൽ വന്നപ്പോൾ പരാ വസുവിനീരു ഭായ്യായ തന്നീര സീനാപ ആത്തയായി കരയുന്നതു കണ്ടു് അവരെ മുട്ടവാക്കുല്ലാൽ സാന്തപ്യം

ചെയ്യു ഭിവമേതുവെന്നൊ ചോദിച്ചു. യവക്രീതിൽ തന്നൊട്ട് പറത്തെത്തല്ലോ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കും, ആ മധ്യക്കമാരന്ന് തന്നെ കൂത്തുകൊണ്ട് കൂളിച്ചയില്ലെന്നതു കൂണിച്ചുകൊട്ടുകയും അവർ ചെയ്യു. ഈ വിചേപ്പിത്തം കേട്ട പ്ലാറ്റ് എരുപ്പുകാരിൽ അതു ഗുഡായ തുകാപം ഉജ്ജപലിച്ചു. ഉടനെ ആ ഉറുകോചയായ തപസ്പി ഏറ്റവും മന്ത്രവ ഇൻ, ജടയച്ചിച്ചു് അതിൽനിന്നു കിഴങ്ങെടുത്തു മഞ്ഞുച്ചു രണ്ടുവർക്കും അഗ്നിയിൽ മോമിക്കും, അപ്ലാറ്റ്, തന്നെ സ്വീംഷയുടെ ശത്രുപിംഗിൽ, ഒരു കുത്രു അവിഥു കണഞ്ചു. ചെയ്യു. ജടയിൽക്കിന്ന വിണ്ണു, മരറാരിച്ചുട്ടി അദ്ദേഹം അഗ്നിയിൽ ഫോമിച്ചു. ദേഹാക്ഷാം ഭീമദർഘനാ മായ ഒരു രക്ഷസ്സും ജനാപ്പിച്ചു തന്നെ ചെയ്യുണ്ടെന്നു ചിന്തനാം അവർ ചോദിച്ചുതിനു യവക്രീതനെ കൊല്ലുക കൈനു എരുപ്പുൻ ആജ്ഞാചിക്കാണും, അവർ അതിനു ഓ യടക്കാണു. മഹാത്മാവായ എരുപ്പുകാൽ സ്വയ്യായ ആ കുത്രു യവക്രീതനെ സമീചിച്ചു ദണ്ഡവന്നും മോഹിപ്പിച്ചതിൽപ്പോന്ന കമണ്ണയലു കൈകകലാക്കി. കമണ്ണയലു കൈവിട്ടുകയാൽ ഉച്ചിച്ചുഡാവിത്തിന് യവക്രീതനെ രാക്ഷസന്ന് മുളം കാങ്ങിക്കാണ്ടു കൊല്ലുവാനുകൂടി കാടിച്ചെടുന്നു. തന്നെ കൊല്ലുവാൻ വരുന്ന രാക്ഷസനു കണ്ട യവക്രീതൻ അടുത്തുജു സരസ്സിലെങ്ങു പാതയും, അതിൽ, ഒരു തുളിക്കപ്പെടു. ഭവിഷ്യം, കണ്ടില്ല. സരസ്സേതാട്ടു, കൂടിക്കും ദിനോക്കിട്ടും യവക്രീതനാം കിടിത്തും, വെളിക്കും, കൂന്താവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുളയിന്നുഡായ ആ ദേഹാരാക്ഷസന്ന് ചുണ്ടും തടവാല്ലൂടെ, തന്നെ പിന്തുടന്നോക്കാണ്ട് കംടിവയ്ക്കു തു കണ്ടു ഭിത്തനായ യവക്രീതൻ കുവിച്ചു തന്നു അണ്ടു

നേരു അശീഖാതുലയിലേള്ളു കതിച്ചുപാഞ്ച. അക്ക് തേക്കുള്ള കയറവാൻ വരുന്ന ആ മുനിക്കമാരെയും, അവിടു കാവൽ നില്ലുന്ന അന്യഥായ ശ്രദ്ധാർ തടങ്ങുന്നതിന്. ആ എല്ലാത്തിൽ രാക്ഷസന്ന് അടയ്ക്കു യാവക്രിതജന ശ്രദ്ധംകൊണ്ട് വക്ഷല്ലു പിളന്ന് കൊന്നാംവീഴ്ത്തി. തന്നെ ഏല്ലിച്ചു ഭാരം തിവച്ചിച്ചതിൽപ്പിനും രാക്ഷസന്ന് ഒരുപ്പണിയി കിൽ ചെല്ലുകയും, ആ മുനിജുടെ അനുമതിയോടുകൂടി അവൻ ആ സ്ത്രീയു പ്രാപിച്ചു്, അങ്ങെനെ സന്നുവം വാണിയോകയും ചെയ്തു.

ഭാദ്രപാജനാക്കിട്ട്, ബ്രഹ്മചജതം ചെയ്യുകഴിഞ്ചു, ചുമതരാഹദ്ദേശത്തിനു സ്വന്തം. ആ ഗ്രുമണ്ണതിൽ പ്രാവശ്യിച്ചു. ഈ തിന്റെനുമ്പ് അദ്ദേഹത്തെ കാണാനേവാഴുള്ളാം ഏഴുനേല്ലാരുള്ള അശീഖരം, ഇരുപ്പാർഡി അദ്ദേഹം പുത്രധാരത്താൽ ആ ശൈച മുക്തനാങ്കിരിക്കുകൊണ്ട് അടങ്കിയിരുന്നതേയുള്ളൂ. അശീഖാതുലയിലെ ഇതു ചെവക്രൂതംകണ്ടു്, മുഹാവുപാലനായ ആ അന്യശ്രദ്ധാരായ വിളിച്ചു് ആ മഹാത്മപാഠത്തി കാണുന്ന ചോദിച്ചു

ഭാദ്രപാജൻ — “എംബോ.ശ്രദ്ധ, എന്നു കണ്ടിട്ടു്, ഇതു അശീഖ കരം ആദരിക്കാതിരിക്കുന്നതാണോ? കിരുന്നു ഭാവം മുൻപോലെയല്ലോ ഇരുപ്പാർഡി കാണുന്നതു്. ആ ഗ്രുമത്തിൽ കേഷമല്ലെന്നോ? ഏരുന്നു അല്ലവുംവിശയ മകൻ ഒരുപ്പാഠിന്റെ ഭോക്കു് ഏതിന്തു ചെന്നുള്ളവും? ഏതു ശിഖാജായാതനാരു മേശം പറയുക. എരുന്നു മഹാസ്തുപിന്നു കട്ടിം സ്വന്നമുമ്പില്ലു്.”

ശ്രദ്ധാർ — “ഭോഗുന്നു പുത്രൻ ബുദ്ധിമുഖിന്തയാൽ ഒരുപ്പാഠി തിച്ചുയാണും ഏതിന്തിട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുകൂടാഞ്ഞാണു

വെലവാനായ രാക്ഷസന്ധി കമാരയ ഇതാ ഇങ്ങ
യെ കൊന്നവിളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശ്രദ്ധയണ്ണായ ഒരു
രാക്ഷസൻ പിത്രടന്ന് ചാത്രത്വരികയാൽ, രക്ഷിയി
അശിഖാതുലയിലേജ്ഞകാടിക്കടക്കവാൻതു യിൽക്കു
യവക്കിയെന്നും അതുല്യിയാത കൈകളാൽ തട്ട
തു. അതു പിശാചി, ജലാന്തിയായി, അതുശാഖഗാഡാ
കമാരനെ ആ ഘട്ടത്തിൽ ആ ഉഷ്ണത്തിൽ രാക്ഷസൻ
ശ്രദ്ധപംക്രാണ്ടു കൊന്നവിളി.

ഈ ദോഹരമായ വിപ്രയോക്തി കേട്ട ഭരതാജൻ
കാടിച്ചുന്ന മകനെ താങ്ങിവയ്ക്കു പലതും പറഞ്ഞു കു
രഞ്ഞതുടങ്ങി: —

മകനെ, ബ്രഹ്മാംഗം ഗ്രാമവാസിയിൽനിന്നും പഠിക്കാ
തെത്തെ ന വേദം ആദിപ്രാം തനിക്കെ തോജനംനുമനാവ
ചു ബ്രഹ്മാംഗം കാഡിക്കാം തപസ്സായി. മഹാ
ഐക്യാശയ ബ്രഹ്മാംഗം വെച്ചു കല്പാംഗം ലഭിക്കാം, യാ
ഞ്ചാരാംബക്കം അചരാധം ചെയ്യാതുവന്നമായ നിനക്ക്
ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെയെ കാഡാതെപദ്ധതിക്കാണു എന്തും?
ഭരണ്യാഗ്രഹത്തിൽ ചെല്ലുകയെന്നു തോൻ വിജ്ഞാനി മുമ്പു
തന്നെ പറഞ്ഞിപ്പുയോ? അതു കേൾക്കാതെ, ആ അന്തഃ
ശ്രദ്ധാനന്ദം മുമ്പിൽ യീ കുട്ടിപ്പോയി. ഈ വുലബന്നർ കു
രേക്കയാണെന്നു അറിഞ്ഞിരന്നിട്ടും മഹാതേജസ്പിഡായ
യീ പരമാർത്ഥത്തിനായി കൊപ്പത്തിനും അടിമാപ്പട്ടതു എ
തുക്കാണ്ടോണും? കാഞ്ഞം! ഈ ഭരണ്യാഗ്രഹ കമ്മത്താൽ
തോൻ ഇതാ, പുത്രഭാക്തത്തിൽ മുമ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മകയെ,
ബോക്കത്തിൽ വെച്ചു ഇപ്പുതമമായ ഈ ജീവന തിനക്കു
വേണ്ടി തോൻ ചരിത്രജീകരിം. പുത്രഭാക്തത്തിനാൽ എന്നി

കു ദേഹത്രാഗം ചെങ്ഗേണ്ടിവനിരീക്ഷകോൺട്, സപന, ജ്യേഷ്ഠപുത്രയാൽ ദിവപരാധിയായ ഭരണപ്പേരിൽ ധതനാവട്ട ദൈന തൊൻ ശച്ചിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പുത്രയില്ലാത്ത മാസ്യ രാജാ യാസുവത്തിൽ സുവികർണ്ണ. പുത്രരോക്കംസ്ഥികാരത ത മാസുവം സഞ്ചാരി ചുവാൻ അവക്ക് കഴിവുണ്ടെല്ലോ. പുത്ര കാലുണ്ടായ ശോകത്താൽ പ്രാക്കലച്ചിത്തരായവർ ഇപ്പു സവിക്കുള്ളിട്ടിയും പേപി ഒം; അതിലധികംപാപംമററ ഇണ്ട്? കുഞ്ഞം! ഇം മുത്തുന്തേ കണ്ട ക്കാൻ ഭിവാന്ന റാച്ചി റാച്ചകയാൽ എന്നർ പ്രിയ സവാവിശയ ശച്ചിച്ച പോചി! ഇത്തരം ആപത്തു മാറ്റതാരാംക്കാണ്' അഭാദ്ര യപ്പെട്ടുക!"

ഭരതാജൻ ഇങ്ങനെ കുറേതോരം വിചചിച്ചതിൽ പിന്നെ, പുത്രനെ ദയി ചീകരിയും ആ എറിപിഞ്ജിൽ ചട്ട കൂട്ടം ചെയ്തു.

ഈ കാലത്തു മഹാഭാഗം. പ്രഥമവാനം. ഭരണപ്പേരിൽ പ്രഥമായ സ്വീകരിക്കുന്നാജാവ്' കു സത്രം. നടത്തുകയുണ്ടായി. ഒരു ഡീമൻ ആ സത്രക്കിൽ സഹായമാരായി തെര ത്രിപ്പത്രമാരായ അർപ്പാവസ്തുവിനേയും പാലവസ്തുവിനേയും വരിച്ചു. മക്കൾ സത്രക്കാർത്തി നു പോകയാൽ ആത്മു അതിൽ ഭരണപ്പേരിൽ സംസ്ഥാനക്കിട്ടിപ്പാത്തവനു. കുന്നാർഭം ഭാത്യും കുന്നെയകാംവാനായിപരബസ്തുതുമതിൽക്കുചെന്നു. അപ്പോൾ, ഓരോന്നല്ലവയ്ക്കും പുലന്നക്കഴിഞ്ഞതിട്ടില്ല. ഇങ്കു കിംഗ്രേസ് റിംബാക്കിംബന്തിട്ടില്ലെല്ലോ. മാനേതാൽ പുതച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ നടക്കുന്ന അപ്പോയ കണ്ട് ആ കാദ്രാസ്യൻ മുഹാംഗനു ധരിച്ചു, സപനം ശരിരക്കുയേ മറും കുക്കി മരറാഞ്ഞേരുവുംസ്ഥിക്കാതെ അക്കേഡിമിത്തെത്ത മീ.

സിച്ചുകളുത്തു. പിന്നീടാണ് താൻ കൊന്നതു് അപ്പേരെയുണ്ടെന്നു പരാവസ്സു അറിതുത്തു്. അപ്പുന്നും പ്രതകായ്യുകളല്ലോ ടടത്തിട്ടു് ആ മുകികമാൻ സത്രാലയിൽ തിരിച്ചുവെന്ന ഭാതാവിഃനാട് ടടനുംതുണ്ടാം ചുരുക്കുതു.

പരാവസ്സു—“ഈ സത്രം ദി ഏകദായി തിര്യ്യുകിഞ്ചേവാൻ ശേഷതയല്ല. താങ്ങാവട്ടു; മുഹമ്മദനു വിചാറി ചീട്ടു് അപ്പേരെ കൊല്ലുകയാൽ, ബുധമഹന്നാവായിത്തീസ്വച്ചാകി. എ ചിഞ്ചേണ്ടി ഈ ബുധമധിസന്ധവുതം ദി ആ ചരിക്കമെക്കിൽ, ഈ സത്രം താൻ തനിശ്ചയതന്നു ടടത്തിക്കാല്ലോ.”

അപ്പുവസ്സു—“ധിമാനായ ബുധല്ലുക്കാൻ ഈ സത്രം ഭവാൻതനു ടടത്തിക്കാട്ടുക്കുക. ഭവാനഭവണ്ടി മുഹമ്മദ്യാഗ്രഹത്തെ തിങ്കതെന്റുംധായി താൻ ആചരിക്കാം.”

ഈപ്രകാരം സതമിച്ചു ജേരുപ്പുന്ന സത്രകായ്യു് ഏല്ലിച്ചു ബുധമധ്യരേയെറിക്കാണ്ടു് അപ്പുവസ്സു സംഖിടകനിന്നപോയി. ആ പ്രതം കുറേ നാഭിരക്കാണ്ടു് അനുഷ്ഠിച്ചുക്കാണ്ടത്തിൽപ്പുണ്ടാനു മുകികമാൻ സത്രാലയിൽ തിരിച്ചുവെന്ന. താൻ ഭാതാവു വരുന്നതുകണ്ട പരാവസ്സു ബുധല്ലുക്കാജാവിനന്ന ദിപ്പിച്ചു് ഈ സത്രം ബുധമഹന്നാവാജന്നാം, മുഖാശിയും യാഗശാലയിൽ കയറരാതെന്നാം, ബുധമഹന്നാവു നോട്ടുകൊണ്ടുവോലു് പീഡിപ്പിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു. ഉടനെ രാജധിന്യാഗപ്രകാരം ത്രിനൂർ അപ്പുവസ്സുവെയു യാഗശാലയിൽത്തിനു് അകറി. അദ്ദേഹത്തെ രാജഭട്ടനൂർ, ബുധമഹന്നാവേയെ

നൂ വിണ്ടും വിണ്ടും വാളിച്ചു. താൻ ബ്രഹ്മരായും ചെ
യീട്ടിരാല്ലെന്ന് അവ്യാവസ്ഥ പറഞ്ഞതു് അവിടുട കൗൺസിൽ
വിജകാണ്ടില്ല. തായ്യു തന്റെ ഭ്രാതാവാണ് ബ്രഹ്മര
നോവേന്നും, ഓതിൽനി സി ഭ്രാതാവിനെ മോഹിപ്പിക്കുക
യാണ് താൻ ചെയ്തുന്നും മുക്കിക്കുരു ക്രൂലുതായി വാ
ദിഷ്ണന്തു കേട്ടപ്പോൾ ഭ്രാതുവാർ ഹസിക്കുന്നും ചെയ്തു
തു്. ഒട്ടവിൽ, ആ മഹാതചസ്തി കൊം മിണ്ഡാനത് കുട്ടി
ശ്വാസം പോഴി അവിശ്വാസമുഖ്യത്വം ആ വില്പന്നത്തിൽ സു
ഞ്ചന ആ ശ്രൂരിച്ചുകൊണ്ടു് ഉറുതപ്പും ചെയ്തും, സുഞ്ച
മന്ത്രശ്രൂരകമായ രഹസ്യവേദം നിംഫിക്കണ്ണം ചെയ്തു.
ഈ മഹാകമ്മം കണ്ടു സംസ്ക്രാന്തിയായ ദേവന്മാർ അവ്യാവ
സുവിശയ ആചാരിച്ചു വേണ്ടുന്ന വരങ്ങളെല്ലാം ഭാനം ചെ
യ്തു. അചുപ്പൻ തന്റെ വധാത്തപ്പുറി അറിച്ചാതെ ഉറങ്ങി
ശൈഖരിക്കാലും പോലെ ജീവിക്കണമെന്നും പിത്രവധന്താൽ
തന്റെ ഭ്രാതാവായ പാംവസ്യ അചപരാധി ചാക്കാതെനും,
അപേജും യവകുതിനും ജീചിക്കണമെന്നും താഴെ കിംഗി
ചു സൗഖ്യവേദം ലോകത്തിൽ നിലനില്ലാണമന്നുള്ളൂ വ
ർദ്ദണാളിയാണ് അവ്യാവസ്ഥ വരിച്ചുതു്. ഈ വരങ്ങൾപോ
ല്ലത്തെന്ന കാഞ്ഞങ്ങളെല്ലാം സംഭവിച്ചു യവകുതിനു പറിച്ച
അന്നറം ഉടക്കേ ദേവന്മാരുടു, മുത്തും ആചാരിക്കണ്ണം;
ബ്രഹ്മരം തന്ത്രത്തു പ്രാപ്തിക്കണ്ണം ചെയ്തിട്ടുള്ള തച്ചപ്പും ആ ത
ന്ത്രന്നു വരുത്തുന്ന ക്ഷാല്ലുവാൻ കൂടിന്തതത്തിനെന്നെന്നു
ചോദിച്ചരിനു ദേവന്മാർ പരാഞ്ഞത്താവിത്തു്:—

“ശ്രൂനിച്ചു ഭവാൻ ശവിച്ചു പരഞ്ഞതു്. ഗ്രാവിയ
ത്തിട്ടാതെന്നാണ് ഭവാൻ രോണ്ടാലു ഗ്രാവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
വരംബനാവഴ്ക്ക ക്ഷേരിച്ചു ഇ ഏന സണ്ടോഷാസ്ത്രിച്ചു വ

ഹൃകാലം പ്രയതിച്ചിട്ടാണ് ബുദ്ധഃവദേതെ പ്രാചീച്ചിട്ടിക്ക് ജൗതു്. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരഭ്രംഗം വോദ്ദേശ്യാർഥം ശക്തി നാളി വന്നതു്.

3. അമൃതമമനം.

മിനിത്തിള്ളിങ്ങനു വൻകൊടുടികളാൽ അലംകൃതമായി, സുവർണ്ണമയമായി, പ്രഖ്യാതമായ മഹാ ഘോഷപംതം ആദിത്യലീപ്തിക്കണ്ഠകി അപക്ഷം ചേത്തുകാണ്ടു മണിളാലയമായി വിളിള്ളിനു. സപ്ത്രംതെതെ വധിച്ചുകൊണ്ടു ദേവഗന്യപാദികളാൽ പരിഃസ്വിതമായി തിണ്ണുന്ന ആമാമല പാപികൾക്ക് അപ്രഭേദയും, അമേര്യും അഗ്നമുഖമാണ്. അതു പ്രാളിലിമി.സ്രൂതശങ്കളിടെ പാപ്പിടിക്കുന്നതുപോലെ, കണ്ണാധനം പുലത്തുമാറു കളിമോഹനയി സ്വന്നം. നിരന്തരം പൊഴിക്കുന്ന വിധം ഗക്കലത്തിന്റെ ലീഡാരംഭവുംാണ്. അവുംശയികളുടെയും ലീപ്പൂരതാങ്കളുടെയും വിളിവമായി, വുക്കണ്ണം നിരന്തരം നദികൾ ചുഴിനും ആ മഹാ ഗിരി ശോഭിക്കുന്നു. അതിൽ അരം കാണാതെ തെടിക്കു നന്നാലിവരങ്ങളിലാണ് ദേവമാർ നിവസിക്കുന്നതു്. ആ ദേവമാർ, ക്ഷണാർഥം, അമൃതസിഖി ക്ഷണിക്കു വഴി എത്തുന്നു് ആലോച്ചിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനീ തെപ്പുറി അവർ കാരണം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവേ, മഹാവിജ്ഞ ബുദ്ധാവിജയ വിജിച്ചു “സുരാഖാം അസുരാഖാം തുടിച്ചവന്നു; വിവിജയശംഖയിജാലവും നാനാഭന്നും പ്രയവും നിരായ വിക്ഷപിച്ചു ക്ഷീരാഭ്യുംിന്യ മമീകനു തായാൽ, അതിൽനിന്നും അമൃതം കിട്ടുന്നതാണു്” എന്നു് അരംഖിച്ചുണ്ടു്.

അതിന്മുള്ള പാലാഴി കടയുവാൻ ദേവന്മാർ കുറഞ്ഞി. ആ മച്ചാസാഗരത്തെ എത്രതായ കടക്കോൽ കൊണ്ടുണ്ട് മട്ടിക്കേണ്ടതു്? പതിനേന്റൊരായിരും യോജയ മേഘപ്രാണം അനുയും യോജന കീഴോട്ടുമായി നിണ്ടുകൂട്ടി നാ മനറചപ്പെട്ടേങ്കാലും അനുയും പറമിയ കടക്കോൽ മരംറാനില്ല. ഒരു വലിയ മല മേഘത്രംഗംപോലെ, പെരിയ തെട്ടിയ കൊട്ടുമട്ടികൾ ഉയര്ത്തി, വിവിധപുഷ്പലതാദിക ഇംഗ്ലീഷ് വിവിധമായി ഹിന്ദുസ്താൻലോൽ ആകുലമായി പക്ഷികളാരവത്താൽ ആരുള്ളുംകുകുമായി, ദേവന്മാസമ്പിണിയും പ്രാണികൾക്കും സവിത്രമായി ശോഭിക്കുന്നു. ഈ മഹാ ദയിയരാത്രെ എങ്ങിന്നയാണ് പൊക്കിയെടുക്കുകയെന്ന റിക്കാതെ ദേവന്മാർ 10 മേഘച്ചുപായി. ഇതു കണ്ണ്, വിശ്വാസ മുഹമ്മദുംതുടി, മല ചുഴക്കിയെടുക്കുന്ന ജോലി വീഴു ശോഭിയായ അനന്തരൈ എല്ലാം. ആ നാഗരപ്രസർജ്ജന ചെന്ന ഉദാഗിരിയെ ചുഴക്കിയെടുത്തുയർത്തി. ദേവ മഹാർ അത്മിശ്വാസി, ആ ചവർത്തിനിന്നു താങ്കാണി യിന്നതു് ആദിക്ഷുന്നംബാണ്. ഇങ്ങനെ മറ്റൊപയർത്തം കടക്കോലായപ്പോൾ വാസ്തുകി, അതിനു തക്ക കയറായിരുന്നീ നും. ആ നാഗപാരശ്രമിന്റെ ഇരു തലകളിലും പിടിച്ചു ദേവന്മാസം ചെത്രിയാങ്കുടി മാമലകടക്കോൽകൊണ്ട് ഉണ്ണായപ്പോൾ ചാലാഴി ചാലാഴി കടയുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ മന്ദോദ്ധുരത്തിൽ തള്ളം വലഞ്ഞെ തുടങ്ങിയ വാഹവന്നംബുകളുംപ്രിച്ചാഡപ്പിളിക്കുവാൻ വാസ്തുകിയെത്തെന്ന മരണം ആകുന്നതുണ്ടിൽ ഉചിഷ്ടാഗിച്ചു. ആ നാഗരപ്രസർജ്ജന ശീമ തെന്നെ അലച്ചുലച്ചുടിശ്വാസം വക്രത്തിന്നുനിന്നു ചുക്കുക്കുണ്ടു് രിഥ്രിക്കൊണ്ടുള്ള കുറവു് ഉച്ചക്കാടക്കിച്ചു പരക്കുയും, ആ

പ്രോഫെസ്സറു യുദ്ധപട്ടം തിങ്കി വിഞ്ഞു വാന്നെങ്കും കിാ എന്നു, കളിർമ്മ പൊഴിക്കുയും ചെയ്യും. ആ മുഴുവൻ തൈ തുരീന് സുരാന്മുഖമാർ മന്ദാഗിരിക്കിൽക്കിനു വച്ചിക്കുന്ന ഒരുമലർ കിട്ടിയിൽ ഡിസ്റ്റ്രിക്കേഷൻ ആരംഭാസ്ഥരിലും കൂടുതലാണവലാചിത്രീന്ന്. പിന്നീട്, പുപ്പാധികം ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ശ്രദ്ധ ചാൽക്കെടൽ കൂട്ടെന്നതുടുട്ടി, ആ മഹാരാജേ ലഭ്യതിന്നും തുഴരിലിൽക്കിനു മേലുന്നുജ്ജനമൊത്തു ഫലാർധ്യപരി ആ മുഖ്യത്തിലുംപ്രേക്ഷ ചാന്തെരെന്നു വെളിത്തിൽ അലിന്തുചോക്കി. പാതാളത്തിൽ പാങ്ങുന്ന ജീവനംവെസ്യികളായ ത്രിഹാണക്കാംക്കം മേല്പടിാനു കുറഞ്ഞി അനുഭവം. ആ മാമലായുടെ വേഗംതുടക്കിയ ചുഡി തുറിപിച്ചുലിൽ, അതിനുമാളിക്കു വരുമ്പ്രാംഭം കൂട്ടിട്ടിപ്പൂട്ടി കത്തറിക്കും, ആ ഇടലിൽനിന്നുണ്ടായ തീപ്പൂരാക്കരം പരസ്തിയിൽ പരം പടന്ന്, പാഞ്ചവിൽ വിത്രുതെന്നപോലെ എന്തു മാമലായിൽ പരന്നുണ്ടക്കുവുംചെയ്യും. നിംഫശജ്വാലി മുഖാഘാഷി ദമ്പിപ്പിച്ചു തുട്ടുട്ടിയും ആ കാട്ടൻി ദേവന്മാർക്ക് ശ്രീകംത്രിന്നു മഴ ചെയ്തിച്ചുകൂട്ടിയും. പുക്കലവനാലികൾ തിങ്കാന്തിനാം മുട്ടിച്ചുതെന്നതെന്നുനാം കാശയിരും വാംഗംബുക്കി. കൂടൽ യിരിൽ കലന്ന് അനന്തരം ആ കട കുംഖവള്ളം ശുചിക്കുന്നതു തന്നില്ലോ ചുംചുമണ്ണതു. ആ പംലിൽ പലതരം പദാർധങ്ങൾ കൂടുക്കായാൽ, അതു വെള്ളും ചിത്രങ്ങൾ. മുന്നാട്ടു, അരുളംഭാദ്യം, കാർബൺ ശാഖ, മന്ത്രഭക്തിയും വാനവന്നാൽ തളിപ്പാവേശക്കാരുക്കണ്ട്, സപ്രകാശവാഹികൾ മഹാവിജ്ഞാനിക്കാരരാജ്യം പുപ്പാധികം ഉത്സാഹാദിതരായി വിചു റീണ്ടും ആ നാർ ശൈത്രിച്ചുവാ

ചേലുജ്ഞതിനുക്കാണ്ട് കടക്കുന്നവരും മുതിന്റെ അപ്പോൾ അതിൽയിരുന്ന തെളിഞ്ഞുന്ന കാളിക്കരാലും കുറഞ്ഞ ഒരു ആരായിരുന്നു സുധാംഗ്രു സമുത്തവിച്ചു. വഴിയേ തന്നെ കടക്കുന്നതുനായ എവന്നുയിൽനിന്നും മുക്കാം വൈരയാർഡിനായ ലക്ഷ്മിച്ചും, സുരാദേവിയും സംജാരായി. അതിൽച്ചുപിനിടണായതു ശ്രൂഢാപവിഹായ ഉച്ചേരിക്കുവല്ലുണ്ട്: അതിനാതാളുടന്നു, കതിച്ചിരു ചിത്രങ്ങൾ മഹാരതായ കൈഞ്ഞുവും, സവാഡിപ്പുലും ഭാരതായ പാരിജാതം, കാമയേന ഏറ്റവും. ആ കടലിൽനിന്നും ഉള്ളംഖനം. ഇവക്കു സിഖികളാൽ ദേവന്മാർ സന്തുഷ്ടരായി നില്ക്കുവേ ധനപത്രി ദി. വാൻ അമൃതം കിട്ടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടും അവിഞ്ചിച്ചു. ഇതു കണ്ട് അമൃതം തൊല്പാവായ അമൃതം എന്നിക്കേണി കിലവിളിച്ചു കലഞ്ഞുകൂടി, ഏറ്റവും തന്നെ ക്ഷീംവും വെള്ളംയാണ്. അമൃതാവാന്തരം ഇനിച്ചുതും. ഒരു ചിത്രം ലോകാമല്ലോ. ഓഫിസ്മാൻ ലോരബ്ലോഡലും യുദ്ധം വധിച്ചുന്ന കാളിക്കരാലും അതിന്റെ തീക്കുറ ന്യംകൊണ്ടുതന്നെ മുട്ടുകും മയ്ക്കിപ്പോകി. ലോകം സംരക്ഷണാത്മം. ആ പിശുങ്ഗത പരശമഞ്ചരം ഭിജിക്കയും സ്വരാം മനുശക്തിയാൽ കാരു കണ്ണാട്ടിൽനിന്നുതന്നെ നിന്തുകയും. അന്നമുതൽ അ മഹാശവന വീഘക്കുന്നതാകയും. ചെയ്യു. കീരാസ്സിമമഹത്തിൽനിന്നും സിഖിച്ചു ദിവ്യവ സ്വകാർ കണ്ട് വിസ്താരകുലരാജി നിന്നും ഭാരതപ്രധാനരാജു വസ്തുക്കേണ്ടില്ലോ. ദേവപക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചുപ്പോൾ ധിരാശം അം പിദേപ്പിച്ചുന്നും അം അം അപ്പു തന്മായ അമൃതത്തെ മഹാചിജ്ഞ ദിവ്യ സന്ദരം വില്ലാസം.

തീക്കണ്ണ മായാമോഹനിയാദിച്ചുമണ്ണേ' ആ അസുരങ്ങ
ഒടു മുമ്പിൽച്ചേറാം' അവരെ വഴികൾച്ച തിരിയെ വാ
ങ്ങിക്കൊണ്ടവനു. അങ്ങനെ വഞ്ചിത്രഹായ ഭാവവന്നാർ
സത്യം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ കൂലിലായിത്തിന്റെ പോക്കോളു
ബിന്നേ ദേവന്മാരോടെതിരിട്ട്. ഈ ബഹുജനത്തിനിടയിൽ
തുക്കനു മഹാവിജ്ഞ ദേവന്മാക്കല്ലോ. അക്കുതം വിളവി
ക്കാട്ടണ്ണ. ഒദ്ദേശ്യക്രമത്തിൽപ്പെട്ട രാഹ്യ ദേവതുപം ധ
ാത്മ അക്കുതിൽ തനിക്കുമൊരു പക്ഷനേടി, മരകളുടെ
ടൊപ്പം പാനംചെയ്യു. അതു അവക്കു കണ്ണാട്ടൊളം
ആദ്യപ്പോഴേക്കും സുജ്ജ ചന്ദ്രമാർ അവൻ ഭാവവന്നാണെന്ന
റിഞ്ഞു ദേവന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കയാൽ മഹാവിജ്ഞ അവ
ക്കു ശിരസ്സു ചക്രംപ്രയോഗിച്ച ഇവിച്ച വേർപ്പെട്ടതി
വിട്ട്. പവർത്തിവരത്തെപ്പോലെയുള്ള ആ ഒദ്ദേശ്യമനുകൾ
അതുകാരണത്തെക്കുറയ്ക്കും ഔദ്യാനംശാരം ശബ്ദിച്ചു. തലാററ
ശരീരമാവട്ടു, പിടച്ചടിച്ച കൊണ്ടു ചത്വിച്ചപ്പോൾ കാട്ടമ
ലുതുരഞ്ഞെന്നിവ ഫേന്ന് മനുസി. വല്ലാതെന്നയാണു കുട്ട
ങ്ങിപ്പുയി. ഈ സംഭവത്തിനാശം വൈരം നിരഞ്ഞു
ആ രാഹ്യവക്രിയ. പ്രതിക്രിയയായി സുജ്ജ ചന്ദ്രമാരെ ഈ
നാ. ഭക്തിക്കാരണങ്ക്.

അക്കുതംകുട്ടാതെ ഒഴുരായിത്തിന്റെ പടബവ്വവാനു
അങ്ങിയ അസുരങ്ങരുടെ ദേവന്മാർ മുടഞ്ഞത്തിന്റെ ഭീക
രമായ ചേലാസമരമാണു. അനു യടന്നതു. സുശമാർ
പ്രയോഗിച്ച ശിവ്യാശന്തരാജാജീവനം ചൊന്നാണി മടി
ക്കും അരിയതെറിച്ച ഒദ്ദേശ്യമരിക്കുമ്പോൾ ചവർത്താംഗങ്ങൾ
പോലെ അടക്കിമണ്ണു. നീംനു വിജയി. കരിക്കാക്കി
റംപ്പുണ്ട് ഒദ്ദേശ്യവീരയാർ ഔദ്യാനവത്തോടും മഹാഖല

അതോടും കൂടി വലിയ വലിയ മലകൾ കൊണ്ട് സുരവു നാനെ തല്പിത്തല്പിച്ചതെല്ലാം പിടിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ധരായാ രാജാന്മാർ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ധരാൻ ചൊരിഞ്ഞ ശര കുളി. ധരായാന്മാർ പ്രഭോഗിച്ചു പകുവുമേരു അസുരശ ക്കാ തിരുപ്പുശ്ശം നാശിച്ചുപോകുമ്പോൾ ചെയ്തു. ഇങ്ങായ ഒരു ത്രഖാധനയെ കുളിഞ്ഞു പോന്നാൽ, മന്ദരഗിരിയേ സ്വപ്നമാ ധത്തിൽ ചേത്തതിൽപ്പീം നാശിക്കു, അനുതദ്ധേയ ധരായാക്കു സം ക്ഷീതമാക്കി, സമാധാശ്ശരംകൊണ്ട് വിജയിച്ചു.

9. കുറുവും വിന്തയും.

അനുതമമനത്തിൽ നിന്മഭായ ഉചിച്ചും നുവ്വും ദൈക്ഷിച്ചു കുറുവും വിന്തയും തന്മിൽ സ്ത്രീസഹജമായി ബാധ കുഴിപ്പിച്ചുവരുമ്പോൾ, മാറ്റാക മഹാസംഭവത്തിനു മേതുവായി എത്തിരോ. കൃതാഗകാലത്തു ദക്ഷനാഭായ പു ത്രീകരിച്ചാണ കുറുവും വിന്തയും. ശ്രൂ ലാവണ്യവതികകളു കാല്പനിപാന പാണിനിറയെന്നും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ആ സമയം ചാരിനികളിൽ കൂടുതലും ശാഖയായാൽ പരിത്രപ്പി പൂണ്ട് കാരാ വരം നന്ദിപൂഡി നൽകി. കുറു വാങ്ങിയ വരം, തനിക്കു പു ത്രീകരിച്ചാണ കരായിരാം. ധാരാജ്ഞരിൽ ജയിക്കേണ്ടതമന്നാണ്. കുറുതനയേക്കാൽ കാജല്ലും, തേജല്ലും, വിഞ്ഞവും, ശല്ല ത്തുവും വള്ളന്ന് രണ്ടു പുത്രനാക്കാനിട്ടാണു വിന്തര വരപ്പാ ത്തു ചെയ്തു. അഭീജ്ഞസിലഭിയുണ്ടാക്കമാറും അനാഗ്രഹിച്ചു ധന്പത്തികളും സഹായരാക്കി കാല്പനിപാന തപോവ ധത്തിലേക്കു പോയി. ക്രൈക്കാലം കൂടിഞ്ഞേപ്പൂർണ്ണം കുറു

കൂദാശിരവും വിത്ത രണ്ടം ദാഖലയ്ക്കും പ്രസവിച്ചു. അം വരെ പരിചാർക്കുമാർ ജാഗരനുകരായിപരിരക്ഷിച്ചുവന്നു. തപ്പക്കംഞ്ചേളിൽ അംബത്തുര വഷ്ടം കീടനാതിൽപ്പിനെ, കൂറു വെറു മട്ടക്കുലപ്പാം വിവിജ്ഞ. നാഗക്കമാരകമാർ കാരായിരും പേര് ആവിഭവിച്ചു. ഇതും കാലമായിട്ടും വി നാതയുടെ മട്ടക്കർ വിരിഞ്ഞുകയുണ്ടായില്ല. കമാരലഡംനത്തിൽ ഒരു കൊതിവളം ആ ദേവി അക്കമയായി തീനിൽ മട്ടക്കളിൽ കൂടു ഉടച്ചു മാക്കി. അപ്പോൾ കണ്ണതു, ശരീരത്തിൽ അഭ്യംഭാഗം പൂണ്ടിന്മുള്ളു. അന്നും അപ്പൂണ്ടിന്മായുള്ളിൽ പു ഗ്രന്ഥങ്ങാണ്. വെറും കൊതിക്കാണ്ടു തൊൻറു ശരീരത്തെ ഇങ്ങനെ അപ്പൂണ്ടിന്മാക്കിത്തിന്ത മാതാവിനെ അംബത്തുരാ സ്റ്റക്കാലം ദാസിക്കായി തീരമാറ്റും ആ പുതുര ശവിച്ചു. ആ ദാസുത്തിൽവിനാ ഇളയമകൾ മോചിപ്പിക്കുമെന്നു. തുണ്ണാഭയന്നപോലെ ആ മക്കരെ അംഗംഭാഗമല്ലിക്കുത്തെ നാം, തുന്നാത്താൻ മട്ട വിരിഞ്ഞുന്നതു മീരു ക്കുമാവുവാം കാ ത്തിരിക്കേണ്ണെമൗം. അമുഖായ അഃിക്കിച്ചിട്ടും ആ അഭ്യം വീരിയാം നാനു

ഇക്കാലങ്ങാണ് ദേവമാർ പാൽക്കടക്കു കടത്തും അമുതം തെടിച്ചതു്. അപ്പോൾ ഉത്തദവിച്ചു ഉരച്ചുംഗ്രവ ദ്രോന പിരാഗ്രതേക്കരിച്ചു് ഇം ദക്ഷക്കമാരിക്കർ, കേട്ട് ആ ലിപ്പുമുഹത്തിന്തുര കുറം എത്താണ്ണും ഇങ്ങവയും ത ന്തിൽ കുറിച്ചു. കത്തിരയുടെ നിരം തനി ചെള്ളിയാണെന്നു വിശ്വത പറഞ്ഞു. അല്ലോ, അതിന്തുര വാതു കുറപ്പുണ്ടോ എന്നാണു കുറുവിന്തുര വാദം. ഇം തക്കത്തിൽ ജും ദേ കുന്നവർക്കു് അപജയപ്പെട്ടവർക്കു് കീഴടങ്ങേണ്ടാണോ അം വർ തന്മിൽ ഒരു പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടായി. ഇം പ്രതിജ്ഞയുടെ

അനന്തരമലം എത്ര മേലാരമാണെന്നതിനെപ്പറ്റി കാർത്ത
പ്പോൾ കുറുവിശ്വസ് മരണ്ണു വിശ്വദോഷി. ഉച്ചേച്ചുക്കു
രണ്ണിശ്വസ് കിരം തുവള്ളിതന്നേന്നെന്നു കുറുവിനാറിയോം.
അതു വിന്ത ചരഞ്ഞേപ്പാർ അതിനോടൊക്കെയോൺ, സഹ
ജ്ഞപ്പാർശ്വിലം കുറുവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു വന്നേയുള്ളൂ. അടു
ത്ത നാളിം ഉച്ചേച്ചുക്കുവണ്ണിയും അധിവിഭവണം സ്ഥിട്ടി
ചെന്നേയോശ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചുവിരിഞ്ഞാൽ, ഇവിൽ ദു
ബി നാഡാലില്ലാതെ വിശയം ഒന്നുവാൻ ആവത്തെല്ലാംക്കണ്ട്
കാരായിരം മക്കളേയും വിളിച്ചു തന്നെ ഭാസ്യത്തിൽപ്പെട്ടു
ന്നതുവരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിനും ഉച്ചേച്ചുക്കുവണ്ണിശ്വസ് വാ
യിൽ നീംപരോമങ്ങളാണി പ്രവേശിച്ചു കുറപ്പുവിം ചേക്കു
വാൻ കുറു ആജ്ഞാവിച്ചു. ഈ ചതോപ്പുനിഖിത്തം നാശങ്ങെ
ക്കുല്ലും നടിച്ചു നില്ക്കാണാം ഉണ്ടായതു്. അപ്പോൾ കേൾ
പാശ്വാശ്വിന്തിന് കുറു, കാവിയിൽ പാശ്വാശ്വവേദനായ
ജ്വാശജ മന സപ്പ് സത്രം അനുഷ്ഠിക്കുമെന്നും. അഭിരിൽ ത
നെൻ്റെ ഈ മക്കൾ ശാഖിക്കിരാം അയി നബിക്കുമെന്നും രഹി
ച്ചു. ഈ ശാപവും തന്നെതു ചിതാമഹത്യായ വി
ധാതാവു സത്തുചൂഡാക്കയാണു ചെയ്യുതു്. ഉറുച്ചിഷ്യാൽ
കടമാം ചരച്ചിഡാക്കരമായുമായ കുറുസുതമാക്കി ഒരെ
വഗ്ര്യാ യോരിട്ടു ഈ ശാപം ലോകക്കൂദാശത്തിനും കൂത്തു
തടാനായും നിശ്ചയിച്ചു മുമ്പാവു കുറുവിനെ മരസാ
മാറ്റിക്കുണ്ടു് നാശക്കൂജയക്കരായി കാശ്രൂപരന്ത് കുറുവി
നെൻ്റെ ഈ ക്രൂരത്തുതന്നും വിശപ്പണക്കാലം കൂക്കുതെന്നും
സഹാധാനിപ്പിക്കാണും ചെയ്യു.

നേരം ദുലന്ന് ഇടനേ കുറുവും വിളിച്ചു ഉച്ചേച്ചു
അച്ചന്നും കുംഭവാൻ പുരിപ്പെട്ടു. നന്തു തുഷ്ടിമിംഗലം

ദിവിവിധജല്ലക്കർമ്മങ്ങൾ ചൊല്ലിട്ടായി, രത്നങ്ങൾക്കു വിളി നിലമായി, കോളിളക്കിയും റിംതല്ലിക്കാന്തും കുറിപ്പിക്കുന്ന അശായവും അപാരവുമായ മഹാ സാഗരത്തെ എൻ ഉക്കന്ന ഓന്നികൾ ആകാശമാസ്യങ്ങൾ തരണം ചെയ്തു് അക്കരയി ലെത്തി. അവിടേയാണ് ഉച്ചൈച്ചിറവല്ലു വിള്ളുന്നതും. കൂടുതീരീയ കണ്ണട നിറമേതെന്നറിയുവാൻ അമ്മ പുരപ്പുട്ടേ പ്പോൾ പ്രതിജ്ഞയുടെ കണ്ണാരതയും, ശാപത്തിന്റെ ക്രൂരതയും കാഞ്ഞും, ധാന്യങ്ങളെല്ലാം ചെന്ന് അമ്മയുടെ ഹിരം പോലെതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ഉച്ചിതമെന്ന തീർക്കാ കിഴു. അംഗർ തീലരോമങ്ങളായി പരിഞ്ഞമിച്ചു് ഉച്ചൈച്ചി അവല്ലുണ്ടാവാലിൽ കുത്തിമമായികുപ്പുന്നാം കലഞ്ഞി. അതിൽപ്പുണ്ടേന്നും കുറുവും വിനാതയും ആ കത്തിാശങ്കണ്ടതും. തന്നെ വാദം പിഴ്ജ്ഞകയാൽ സന്തൃപ്തയായി തന്നെ ആ വബ്ദിതയായ പിന്തയപുവപ്രതിജ്ഞപ്രകാരം കുറുവിന്റെ ഭാഗിച്ചായിത്തീരുക്കുന്ന ചെയ്തു. പുത്രജാ പത്തിന്റെ ഫലമാണി നൂതനകുവങ്ങം മുഴുവൻ വിനാതജ്ഞ ഭാസ്യവുത്തി അവലുംവിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുംകാലം കൂടിനെത്തതിൽപ്പെട്ടുണ്ടായി ആ രണ്ടാമതെത്ത അണ്ണും തഹിഡയവി രിഞ്ഞും അരിക്കാറിനു വഗ്രേറ്റുന്ന ഗങ്ങലും ജനിച്ചു. ദിക്കുങ്ങും കാന്തിച്ചിതരുന്ന കാമന്ത്രപനം പീഞ്ഞവിധിയാം മായ ആ തേജസ്സി ജനിച്ചു ഉടനേരതന്നെ സുരഖാക്കുതെ അണിമുഖിക്കിച്ചു് ആകാശത്തെ പിളന്നക്കാണ്ടു പറന്ന ചെല്ലുകയാണുന്നായതു്. വെയ്യവാഗ്നിപോലെ പ്രോജപ്പ ലിക്കന്ന മഹാകായത്തോടും വിള്ളുത്തുപോലെ തിളങ്ങുന്ന മിച്ചിക്കളോടുംതുടർന്നിയ ആ വലിഷ്ജനു ആത്മഗാരവം മുഴക്കി ഉയൻ വരുന്നതുകണ്ണപ്പോൾ വേവന്നാരല്ലോം സംഭവിച്ചു

ഒപ്പാക്കി. ക്രൂയാദവശാത്താൽ സമതിഃശാഖാം വിജ്ഞാഭിച്ഛു പരസ്യയെന്ന അഗ്രിംഡാൻ ശ്രൂക്കാശനന്നെന്നെന്ന ധർമ്മിച്ഛു ദേവമാർ വഹിഃദവശന ശരണം പ്രാചിച്ഛു പ്രസാദത്തോടെ ശാഖാ പ്രാത്മിച്ഛു. ഗായധാരാം ആ തേജോരാഖിജാ എ വഹികിശ്ചകിന്നാശാ ദേവമാർ അറിഞ്ഞെന്ന്. പ്രശ്ന അമഹാഗ്രിഃപാലെ ഉജ്ജപലിച്ഛു' ഉലക്കാത്ത മൃദുവാൻ ചേ ടിച്ചിക്കെന അജയ്യപിച്ഛുനായ ആ പക്ഷിന്റൊയെ പ്രസാ ടിപ്പിക്കുവാൻ ഓ ബന്നാർ സ്ഥാവി തുടങ്ങി. സ്നേഹത്രുവജന അതാൽ ത്രഞ്ഞനായ ഗായവൻ സപദേജമുള്ളിയെ ഉപസം ശരിച്ഛു ദേവമാർക്ക് സമാദ്വോസം ദാക്കി.

അവിശ്വലീനാ, ആ വൈക്കണ്ണതയാൽ സുഞ്ചമാണിര അതിൽ കിവിപിംബന സപാതം ശമറുജായ ഏടുത്തു അതു സന്നിധിച്ചിൽ തിരിച്ചെടുത്തി. അക്കാലവത്തോടെ നാടു രാഹ്മാധകാണ്ട സുഞ്ചന ക്രൂദ്ധാശാഖാത്തിന്. രാഹ്മ അമൃതം ഭജിക്കുന്നതു ദേവമാരാർ ശാഖിക്കുക്കുകാ ശാഖാശാല്പാ സുഞ്ചന' ഇക്കിഃനാഡാങ വാധ്യജ്ഞ ഇടയാ ആതു. ദേവമാരകെട നന്ദിജ്ഞവണ്ണിശാശാ സുഞ്ചപരു നാർ രാഹ്മാവയ്യ ചതി വെളിപ്പുട്ടെന്തിയതു'. പരശാഖ കാാത്തിന്നർ മഹായി താൻ ഭ്രാഹ്മമല്ലെന്നതു സുഞ്ച എ സഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതിപ്പെ. പ്രതിക്രിശാനിംതനാശ രാഹ്മ കിഞ്ച്ചാധി പാത്രാവന താന്നാ ശരീരത്തെ ഗ്രാഹി ക്കുന്നോടി ദേവമാർ കരാം ചവയ്ക്കാതെ അടങ്കിയിംബു എത്തു സുഞ്ചയെ കോപനിമഗ്നാക്കുകതെന്ന ചെയ്യു. താൻ നന്ദാവയ്യുംപോൾ അതു' ശാഖവീക്കുവാൻ പല ആം മുനിച്ചാം, ഏന്നാൽ തനിക്കു തിനു തോട്ടുനോൾ സഹായാത്മം ആരാമില്ലാത്തതും കാരണത്താൽ രോഷാധി

കൂത്താൽ ഉതിശന സുജ്ഞൻ സ്വന്തരജസ്സാൽ ലോകം തെരു മുഴുവൻ കലിപ്പിക്കുവാൻ നിയമിച്ചു് അസൗഖ്യം തെരു പ്രാപിച്ചു് സുജ്ഞകോപത്താൽ ലോകം തപിച്ചതു ക്കും. അസൗഖ്യമയകാലത്തുനെന്ന ഇതും ചുട്ട കുമ്പളവും സ്വന്ധാനി സംഭവിച്ചാൽ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. തും ലോകമെല്ലാം വെള്ളിബാക്കമെന്ന ദേഹപ്പെട്ടു് ദേവ സ്ത്രികൾ ഉടൻതന്നെ ശ്രദ്ധാവിശയ ചെന്നക്കണ്ടു് ഇതു ക്ഷലാരാധത്തിനു മേതുവെന്നതും അദ്ദേഹപ്പിച്ചു്. സുജ്ഞൻറു പുറപ്പെട്ട ശരിക്കെത്തിട്ടുള്ള പിതാമഹൻ, അദ്ദേഹപ്പിച്ചു ഉറുതേജോജരത്തെ സംഹരിക്കുവാൻ ദേവ ദയതേരുന്നായ അങ്ങനെന്നും നിയോഗിച്ചതു്. സംശ്ലിഷ്ടിക്കമാറു് ഉദിച്ചയങ്ങനു സുജ്ഞൻറു മു നീഡിൽ ഗണഡാഗ്രജനും ദഹകായനമായ അങ്ങനും ദേവനു വില്ലുയാൽ ലോകത്തിനു താപമെല്ലായി വനിക്കു. അനുഭവത്തും അങ്ങനും സുജ്ഞസാമ്പിഡായി ശ്രാക്കിച്ചു്. ഗരുഡനാവട്ടം, ജയനിത്രിശാക്രാനിച്ചു് സാഗരത്തിൽ നിനിൽ നിവസിക്കും. ചെയ്യു.

10. ഗരുഡവിക്രമം.

വാദത്തിൽ പരാജിതനാക്കയാൽ കുദ്രവിശൻറു അസിക്കായിത്തന്നെന്നും പിന്തു വത്തിക്കേന്നതു്. തന്റെ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന കൈക്കൂളി വണ്ണണിഡില്ലെന്ന വിനിത്വം താങ്കി കാണാമും കുദ്ര, സാഗരാന്തരത്തിൽ എണ്ണാണിഞ്ഞാരിട്ടുള്ള കുമ്പിയവും രഥണിഡിവുമായ താഡാലയത്തിഃലാഛു് തന്നു യും. തന്റെ പുറുമാരേയും എടുത്തു കൊണ്ടു ചുംക്കണ്ണാക്കി

നും ആജതാപിച്ചു. കല്പയലുകാരം കട്ടുവിശന വിശതയും സ്വപ്പന്മേള ഗദയും മുത്തകിഡലറിക്കാണ്ട് പുരശ്ശൈക്കും. സുച്ചനാം അഭിമുഖമായി വിശംഗവൽക്കരയായ ഗദയും സ തപരഗമം തുടന്നപ്പോൾ ചണ്യകിരണങ്ങളേറുടെ നാശം അംഗങ്ങളുടെ തുടന്നതുടങ്ങി. പുതുമാരകട ഈ ദ്രവ്യമുകണ്ട് മഹല്ലുടെ കട്ടു താപശാനിക്കായി ദേവയ്രുടെ സേവാ അം ചെയ്യു. അതിൽ ഇത്രും പ്രസാദിച്ചു് ആകാശം പരക്കു കരിക്കാർ തിരത്തി വിരിച്ചു മഴ ചെയ്യിച്ചു. ഓലാരം ഓലാരം ഗജ്ഞിച്ചും, മിന്നതല്ലിനാർ ഇളക്കിയും പ്രളയകു ലഭത്തനാപോലെ വാഹിക്കുട്ടും. കാർമ്മോല്ലാം കൂളി യാടി. ശാവയിൽനിന്ന് പോരാളി മാൻ ചൊരിഞ്ഞ പേരുകാൽ ത്രിതലമാകു ശീതളമാകു ശും നാശങ്ങളെല്ലാം പ്രഹ്രിഷ്ടാകയും ചെയ്യു. അതിൽപ്പീഃ ന, നാശങ്ങളും നാശമാതാവിയെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് യാത്രതുടന്ന് ഗദയും വിത്തയും കരമണികൾപീഡിക്കു ചെന്നിക്കും. അവിടേയുള്ള അരണ്ടും, കൂളിക്കുളം പോഴിക്കുന്ന ശ്രൂക്കുലത്താൽ അരകുലമായും, സുരഭിലംഗുമങ്ങളും മധ്യരഹംങ്ങളും വഹിച്ചുവിൽക്കുന്ന വിവിതതങ്കളും പൂരിതമായും, ഒരുഹമ്മത്രങ്ങളാൽ അലക്കുതമായും, പുണ്യസരേഖരങ്ങളാൽ ദോഖിതമായും, ദിവ്യസൗഖ്യാശിനിക്കു ശീതളസമീണനാൽ വിലോളിതമായും, വിശ്വിക്കുലക്കുള്ളയന്ത്രങ്ങൾ ചെല്ലുന്ന പരമാത്മാ നക്ഷത്രങ്ങളിൽനിന്നും കാരോറു പൊഴായുന്ന മലർച്ചായും, വിലസിനാശയും, വണ്ണിന്നും തുടെ തസംകാരംബന്ധം താരൽ മുവരിനമായും, ഗദയമ്പാല്ലും രോഹിംങ്ങളാൽ പടിച്ചാളിതമായും വത്തിക്കുന്നു. ഈ മഹാജനത കാനനത്തിൽ കട്ടുചുത്രമാർ സന്തുഷ്ടമായി കൂടി

സിക്കന്തിനിട്ടു്, ഇത്തരംതിച്ചുജ്ഞ മാരകങ്ങളും ലൈംഗിക്കൾ ആണു്. തങ്ങളെ നയിക്കണമെന്ന ഗണധ്യക്കോട്ടവല്ലുാപ്പെട്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ് നാഡിനും ഇംഗ്ലീഷ് ചുമനും നടക്കത്തക്കവണ്ണംതു കൊക്കു് എൻതൊഴി ദുരിച്ചുംഗമാണണായിരിക്കന്നതെന്നു് ശുശ്രാഫാശ ഗണധ്യൻ ആ ലോചിച്ചുതു്. ഭിംഗാമങ്ങളിടെ സ്ഥാവക കല്പനകൾ റിംവേറന്റിനു തയ്ക്കു് എൻതൊഴി കടപ്പാടാണുള്ളതെന്നു് ആ വിധം ഗദ്ദേരുന്ന ശാഖ അയാളു ചോദിച്ചു. അനുപ്പാർശ ഭാസ്യവുംതാനു, ഗ്രഹിച്ച ദുരിവിതയായിണ്ടിന് ഗണധ്യൻ, സ്വന്തന്ത്രപരിശീലനിക്ഷേ താൻ എത്തു കമ്മാണു് ശത്രുവരിക്കന്നെതെന്നു് ആ നാഡി ക്ഷാഖളാട്ടതെന്നു അനേന്തപശിച്ചു. അവർ ആവല്ലപ്പെട്ടുതു് അനുതം കൊണ്ടുവന്ന രാജവാഖാണു്.

ഉടൻതന്നേ, അനുതാധരണശതിനായി ഗണധ്യൻ പുരപ്പെട്ടു. വാസ്തവല്ലപ്പെട്ടുണ്ടുായ മാതാവിന്നറ ഉച്ചപ്രേരണതു ആണുശീവിപ്പാദക്ഷതാശി. കൈകെക്കാണു് ആ ജാവനതേയൻ ശത്രുമായി വിരുപ്പക്കന്തിനു കുടഭി സ്തന്ത്രവിൽക്കിടക്കുന്ന നിഷ്പാദമന്തിംതതിലുക്കാണു ഏന്നതു്. ചിംകടിച്ചു് ആപ്രപ്രേരണമാകുക യുള്ളിപ്പടലം പരത്തുകയു് കടർവൈജ്ഞി. തുളക്കിരാറിച്ചു വരറിക്കും. തങ്കിരി കുലക്കുകയും ചെയ്യു് ആ വിച്ചുവാൻ കിഴാദവർദ്ധത്തെ പേടിപ്പെട്ടതില്ലെങ്കിലും വിട്ടു. അതിൽപ്പീംനു, തന്നെ മന്ത്രാശയ വാസ്തവി വിട കുംതി വെച്ചു നിഷ്പാദരഹാരെ വഴി തുടക്കുന്നിരത്തി. അവർ ശത്രുതരമില്ലാതെ, ആ മഹാകായന്നറ വിസ്തൃതവക്രി അതിൽത്തന്നെന പതിച്ചുതുടങ്കി. അങ്ങിനൊ അസംബ്രംഘം കൂൾഷാദമാർ മുഖക്കു ചായ ഗണധ്യൻു് ആമാരമായിണ്ടിങ്കുയും ചെയ്യു്. ഇതുമായിട്ടു് ആ മഹാബലനു പിശേഷ്ട

അഭിയാസം. അത് നിഷ്പാലാലയത്തിൽനിന്നിരിഗം ഗവേഖനം ചീ കീടി ചെന്നതു പിത്രസന്നാധികിഃഖകാജാം. കല്ലേ പത യാണി തത്തിനു മകാന കണ്ടു കശലപ്പുറ്റും ചെയ്തു. മാത്രം വിജന ദാസ്യത്തിൽനിന്നിരിഗം മോഹിപ്പിക്കുന്നതിനിന്നും നാശം അഭിയാസം ആവശ്യംപുട്ടുപുട്ടിഃഖനതെന്നും, തനിക്കു വേണ്ടുന്നേടങ്ങളും ആശം ആശം കിട്ടാതെ കുട്ടാതിചന്ന സുവമിപ്പുനും അഭി പരഞ്ഞെവണ്ണും നിഷ്പാലാജാം കൂട്ടിഃഖനാട പിടിച്ചുരിഗാം കും. വിശ്വപുട്ടനിഖിപ്പുനും, അഴുതം പിടിച്ചുതു കൊണ്ടുവേദ കിവാം ശക്താം റികയുന്നതിനും തവിജു മതികാക്കവോളും എന്നും ഒരു നാമമനും വൈഹതേരുൾ പിതാവിനും അംഗി രാജു ഉക്കാ പരഞ്ഞെവണ്ണും കേട്ടു കാശ്രൂപനും അംഗളിഃ സാഖാതു്:

"ഒഹം, ശ്രൂകാണന്ന സർസ്സു ചിത്രാലുവും പിത്രാവും തന്ന സ്വന്ധനാജനാം തിച്ചുലും പ്രശ്നസ്ഥായിട്ടുള്ളിതാജാം. ശ്രൂകാം അംഗരാജവും കൂർമ്മാജനരു അംഗവാജനാജ ശജാം പിനി എം. വലിച്ചുംചുരകാണ്ട റിസ്സും. ഇംഗംജിഷ്ടാംജ നാഞ്ചി തമിൽ അവകാട പുന്നംജയത്തിന്തെന്നതെന്നും പിനകം ഏരി കിട്ടിക്കുന്നു. മക്കോ, അ സംഭവം പ്രിങ്കിഃനെയും കേ ട്രിലും! പിംഗാവസ്സുവും അദ്ദേഹത്തിനിന്നരു സവജനായ സ്ത്രീക്കനം ദണ്ഡാംഗാധികനും രണ്ടു ദിനിമാരാജാം. അദ്ദേഹ ഒട കട്ടംവു സപ്താം അവിഭക്തമായിട്ടുണ്ടിക്കുന്നതു്. ശ്രൂ സപത്തിൽ തത്തിനു അവകാശപ്രകാരമുള്ളതു ലാഡിച്ചു കൂട്ടണ്ണെന്നെന്നും സുപ്രതീകനും ജേജുംജാട്ടു് പ്രിംപ്പാം. ആശ ശ്രൂപുട്ടുകാണിക്കും. പിംഗാവസ്സുവിനും അതു സമുത്താജ ണി വന്നില്ലു. നപ്ത്രം ഭാഗിക്കുന്നതു് അന്തമുംഹെതു കമ്മ

ക്കുന്നു "അരുളേശം അനുജഗ്നോട്" ഉച്ചദേശിച്ചു. എന്നും എൻ്റെ ക്കു. ഭാഗത്തിനായി ചലണം ആറു മിക്കാടുണ്ട്. ഭാഗം കു തീരകാൽ ലോഡേമാഹങ്ങൾക്കാണ്ട് കുട്ടംബവാംഗങ്ങൾ ര ന്മി ന കിരുക്കുമായും കല്ലും യൈരിട്ടും. തൃക്കുമുതലിൽ കിന്ന തണ്ണറതു തണ്ണറതു പക്ഷത്തെടുക്കുന്ന സ്ഥാത്മപരമാഭേ താംഗോക്കാർഷിനു മിറുഭാവേന വത്തിക്കുന്ന അമിത്രമാർ ചരിത്രപ്പിച്ചുതുടങ്ങും. ആ ചർച്ചയെത്ത ശാസ്ത്രിനിടയിൽച്ചൊടി നാനാക്കാണ്ടു ചേരു ചിലർ അധികമയിക്കംവല്ലിപ്പിക്കും. ഭാഗിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു ഇങ്ങിനെ പലമട്ട ദാരിച്ചുവോ കുന്ന. അതുകൊണ്ടു, ജ്യേജ്ഞാനജമാർ തമ്മിൽ അവക്കുള്ള ആതരവുകാട്ടുന്നതു പിരിച്ചുനുത്തുന്നതുവരുന്നു സജ്ജയം ആര്വാക്കുന്നില്ല. ഇപ്പുകാരമായിരുന്നു വിഭാവസ്ഥ പിന്നുവും ഉച്ചദേശം. ഇതിൽ സുപ്രതീകൾ സമാധാനിക്കാതെ വീ നട്ടു വഴിക്കിൽ നുക്കുന്ന ഏപ്പിപ്പുറം കോപം വളർന്നു വിഭാവസ്ഥ തെളാ അനുജമാ ദിശ്യാനജമാൻ ജനക്കുക്കു കൈയ്ക്കു രൂപിച്ചു. അരുപ്പും സുപ്രതീകൾ താന്നു ജ്യേജ്ഞാ കൈയ്ക്കു രൂപിക്കാതിരുന്നില്ല. അതിനുമുകു, വിഭാവസ്ഥ ആ മഹാശം സുപ്രതീകൾ ആ മഹാശം ചിറ്റന. അ പരുങ്ങാം ശുപ്പാം ശുശ്രൂസിച്ചവച്ചു പിന്നുക്കിഴഴിയുന്നതു. കൊപാദാപം എക്കാണ്ടു അവർ ഇങ്ങിനെ അധിച്ചതിച്ചു ചോക്കി. പൂർണ്ണപ്രശ്നം ശുന്നം അവരിൽ കട്ടിക്കാള്ളുക്കു അനുചെയ്യുന്നു. അവരിക്കവകം മഹത്തായ വെല്ലവും ഒ ചുമ്പും റിക്കന്തവരാണ്. ആരു യോജയ ഉയരവും പത്ര ണ്ടു മേഖളയ കീഴിവും ആ ആന്ത്യണ്ടുണ്ട്. ആമയുടേതു മുന്നു ആജു ഉച്ചരവും പത്രതു യോജന വിസ്താരവുമാണ്. ആ മഹാദാതി തടങ്കത്തിരുത്തുന്നതിനു പോരിനവില്ലിച്ചു അലക്ക

നോർബി മുരിക്കിടക്കുന്ന ആ മഹാ ക്ഷേത്രം വെള്ളിമല്ലോ. ഇള്ളക്കിമറിച്ചു വെളിച്ചെയ്യുന്നു. അതിനേക്കാടത്തിൽപ്പോൾ തുന്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ദായങ്ങു ക്രതിച്ചു മാടി സരസ്സു മഴ വാൻ കലക്കി വിട്ടു. പിൽത്തിക്കവോടു തലക്കിട്ടി ആ ന ആന്തേഷ്ട ചൊങ്കരുക്കജും ചെയ്യും. ഈ ദിവി. പ രസ്സും പടരുട്ടിക്കാണ്ടാണ് ഇരുവരും ഡാർബി പോക്കു നാലു. മക്കൾ, നീ ചെന്ന കരിക്കാരോടൊക്കുന്ന ആ ആമരങ്ങളും മഹാ ശഭലംകണക്കു തിണ്ണുന്ന ആ ആന്തേഷ്ടയും പിടിച്ചുതിനു സംഗ്രഹിക്കാത്തുകൂ. അപ്പോൾ ഒരു ദാനുതാധരണത്തിനു നീ ശക്താരാക്കം.”

ഈത്രജും വിസ്തൃതിച്ചുണ്ടാക്കിച്ചു തെന്നു പുതരു ക്കല്ലു പാഠ ശ്രദ്ധിപ്പിച്ചയാണ്. പ്രിന്റിംഗാഗ്രാഫുകാരം ഗണ്യ നീചെന്നും ആ ആമരങ്ങളും ആന്തേഷ്ടയും കാരോ നവജാം കു രാഖ്യിക്കാണ്ട് ആക്കാരാഞ്ചിലപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ റീറ്റി ചെയ്ത തനിക്കു ഇരുന്ന റിനുചാൻ തക്ക ഉറപ്പുകൂടിയ വു ക്കും എറിതാനാണും. എറിപിടക്കാണും. ഗരുഡൻ അ ഒപ്പം ചുത്തുടക്കി സുംതരക്കും തുടിച്ചും. ആ വഴശ്രദ്ധാര നീരം ചീംകട്ടാക്കാരാാ വിരുക്കാനുള്ള ക്കാണണ്ടായതു്. ക്കട്ടിൽ കൈയുള്ള ഫോജുപ്പാപ്പിൽ വളിക്കും ഉന്ന നിണ്ണുന്ന ക്കു മഹാ പടവുക്കും ഗണ്യമെന്ന ക്കണിച്ചു. ആ മഹാ കാശൻ ആ വന്നാഞ്ചിന്നൽ കാൽ വെള്ളപ്പോഴേയ്ക്കും. അ താന്നു കൊന്നു അടിശ്ശോടിടിന്തുചുപാശാ. അതിനേരു തചക്കിംഗിളിഞ്ഞുന്നുന്നുന്നു. നീചുപോരുത സ്ഥിതരായ ബാലവില്ല മഹണ്ണിക്കുപ്പു കുന്ന്, അവക്കു അവായറ്റണാക്കാതെന്നു കു ഞടി ആ കൊന്നു താഴേ പിഴുവൻ വിംബത ഗണ്യമുണ്ട്.

അതു കൊതിനായട്ടത്തുകാണ്ട് പിന്നോ ചർന്ന. അതു, അതയും മുക്കശിവരം ഇവ മുഖത്തുകാണ്ടുള്ള ഗരു ഡൈൻറ ആ ശതി കാണ്ട് മഹാഷികൾ ദിസ്ത്രിക്യൂഷാക്കലാഡി കൊബിനേൽത്തുങ്ങ ബാലവില്ലാരെ ചൊരിക്കിഅവാൻ തക്ക സ്ഥലം വലേട്ടതു. തെരഞ്ഞെ നോക്കുന്നു. ആ ഏ ക്കീറ്റും കണ്ണില്ല. ദന്ധിംഗപര്യാതി തിരിൽ രവസ്തു ചെയ്യുന്ന പിതാധിനാനത്താനു ഗരുഡൻ വിന്നും ചെയ്യാ കണ്ട്. മകൻറു ആ വരവു കണ്ണപ്പോൾ കാഞ്ഞുചെരുതു നാരിന്തു കശ്യപൻ, ബാലവില്ലാക്കംവേണി ശ്രദ്ധവലിച സാഹസിക്കിൽ ഏപ്പേം കൂടുതലാക്കാതു. അവരെപ്പോറിക്കയുണ്ട് എണ്ണരില്ലോ പറഞ്ഞു മകനു കുറുക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന പ്ലാന്, ലോകചരിത്രം ഗരുഡൻ ആരംഭിച്ചുവരിക്കുന്ന ഇതു മഹാ കമ്മനിൽ അതിനോ അനാമതി എക്കാട്ടം വാൻ ആ ദുരികാളാട്ട് അപേക്ഷിച്ചു. ഉടക്കെതിരെ ബാലവില്ലാ ശ്രീ അതു എക്കാബിൽ നിന്നാണ്ടിനാവസ്ഥ തുടാവാനാണി യിരി മാലുംഡാംലജപോകി. സംതിരപ്പിനുന്ന പിറ്റു പാക്കപ്പ കാരം ഗരുഡൻ ആ തണ്ണിവരാത്തു വെച്ചുനാതിനു തര വികിഴു ഇരുന്ന തിന്നന്തിനുവേണ്ടി, മനസ്സിനുപോരുന്ന ആശമുഖ്യായ മഹാകക്ഷിപവ് തന്ത്രപക്ഷ പാരാം. അവിടു ചെയ്യും അതു മാമരക്കാനു താഴേയിട്ടുപ്പോരി കൊടുത്തുടക്കി കൂടി ഉടൻതു രക്കുകയും, മുക്കണ്ണംഡി ടെന്റുകു ചീറ്റുകു ആം ചെയ്യു. ആ പർവ്വതത്തിനു വാച്ചാബാം തന്നും തിനാം ദയ ആനുമായും ശുന്നയെയും ഗരുഡൻ തിനാൽ. ദക്ഷിണാ കഴിന്തു സംതൃപ്തനാം പക്ഷി റൂഫ് അനുത്തുക്കരവു അംഗി ഇന്ത്രാനിരതിലേജ്ജു പുരാപ്പുകു. ആ സംഭവത്തിൽ ശ്രദ്ധാന്വാക്ക് പല ' ദസ്തുകന്നാഡു. ' കാണായി യാനാം. ഇങ്ങ്

ಅನ್ನ ವಾಸ್ತಾಳಿಯಂ ಪೆಟಿಕ್ಕುಣಿತ್ತಿಕಿ; ಸುರಾಸುರಾವಾಸಂ, ತಿತ್ತ ತ್ತಿತ್ತಿತ್ತಂ ಮಿಶಲ್ಪ. ಇಡಕಲಗೆ ಹಿಂಬಹಿಂಬ ಶರತ್ತರು ಮಾತ್ರದಿಷ್ಟ ನಿಲಕೆಕ್ಕಿತಿ; ಅರ್ಕಾಂಶಂ ಕಾಂಕಣ ನಿಧಯಿತ್ತ ಅಂದೆ ರೋಗಿಗಳಿಂದ ಚೆಯ್ಯಿ ರೋಗಣಣಿತ್ತಂ ಅನ್ನ ಯಾಯಾಂಶಿಗಳಿಂದ ತನಿಃಯತರಣ ತಮ್ಮಿಲಿಟಣಂ, ರೋಗಣಂ ಚೆ ಗೊಂಗಂ ಚೆಬಾರಿತಿ; ಡೆವಣಾರ ಅಣಿಗಿತ್ತಿಗಾಗ ಪ್ರಮಾಲ ಕರ್ಮ ವಾಟಿಯಲಗೆ. ಪೊಣಿಪ್ರಾಣ ಯ್ಯಾತ್ರಿಪಡಲಭಿತ್ತಾರ್ಥ ಶರೀರಾತ್ಮಣಣಾಂಶಿತಿ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಣಾಂಶಿ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೇಳಾರಂತ್ರ ಶ್ರೋಕಣಾಂಶಿ ಹಣ್ಡ ಡೆ. ವಾಲ್ತ್ರಂ ರೋಚಾರ್ತ್ರಂ ಶ್ರೂಹಣ್ಡಿತಿಯ ಹಣ್ಡ ವಸ್ತ್ರ ತಾಯಿಗಳಣ ದೇಪಯಿತ್ತಿ. ಇಲ್ಲಾರ್ತ ದಿಂದಿಲಿತ್ತಾರ್ಥ ಮುಂದು ರುಜುವಾರಿಕಾರ್ತಿ ಚೆಯ್ಯಿ ಶಾಪರಾಯವ್ಯಂ, ಅತಿಂದ ಕೂಟಿತ ರಾಯಿತಿಗಿರ್ತ ಖಾಲವಿತ್ತ್ರಾಂಶಿಕರ್ಮ ಮರಂಬಾರಿತ್ತ್ರಾಂಶ ಸ್ವಾ ಷ್ಟೋಕವಾಗೆ ಮತಿಗಂತ್ತಂ, ಅನ್ ಉಲ್ಲಂಘಂ ಗಣಯಾಲ್ಪಣಿಯಾಂಶಿ ಪರಿಣಮಿತ್ತತ್ತಂ, ಇಲ್ಲಾರ್ತ ಗಣಯಾಗ ಅಂತಾಹಾಂಶಾಣಿಗಾಗಿ ಪಾಣಿತ ವಾಣಿತ ವಜಣಾತ್ತಂ, ಇಲ್ಲ ಮಹಾ ಮಹಂ. ವಿಧಯವಿತ್ತಾರ್ಥಿ ಅಂಜಣಿಷಣಾರ್ಥಾರ್ಥ ಅಂ ವಿಷ್ಟ ಶಾಲಿತಾರ್ಥ ವರ್ಣಾರ್ತ ಸಮಯಂಗಾಗಣ ಇತ್ತಾತ್ತಂ. ವರ್ಕಿಶ್ರ ವರ್ಕಿತಾರ್ಥಿ ಅನ್ ರೆ ಮಾರ್ಪಾತ್ತಂ ಕಾತ್ತಂ ಕಾಣಕಾಯಂ ಅಂತಲ್ಲಾ. ಅನ್ ವಿ.೦.ರ್ ರೆ ನ ಇಲ್ಲಾರ್ತ ಗ್ರಂಥಿಷ್ಟ್ರಿಕಾಂಶಿ ಚೆಯ್ಯಿ.

ಇಲ್ಲಾರ್ತ ನಿಯ್ಯಾ ಅನ್ ಅಂಪರಾಯಾಗಂ ರೂಪಂ, ಅತಿಂದಿ ಅನ್ನ ಪರಿಣಾಮಿ ಪ್ರಿಣಿತಿಗಳಿ ಅಂಕಾರ್ಮಣಾಗಾ ತಾಂತ್ರಿ ಪಾಶ್ಚಾ ಗಾತ್ರಾಂಶಿಕಾರ್ತಿ ಕಾರ್ಪಾಪಲ್ಪಾರಾಪರಿ ಮಾನ್ಯಾರಿಕಾರ್ತಿ ಪ್ರತಿಲಂಬಣಿಗಾಗಿ ಗಾಗಿ ಈ ಮಹಾಯಜಣ, ಅನ್ನಾಂಶಿಕಾಂಶಾಣಾರ್ಥಿ. ಅಂತ್ರಂಹ ತಿತ್ತ ಅನ್ ಯಾಗಣಿಗಳ ಇತ್ತಾತ್ತಂ, ಡೆವಣಯಾತ್ರ್ಯಾಂಶಾಂಶಿ. ಅಮಾರಣಿ ಸಹಕಾರಿತ್ತಂ. ಇಲ್ಲಾರ್ತ ಪ್ರಿಣಿತಾರ್ಥಿ ಸ್ವಾಂಶಾರ್ಥಿ. ಮಾಲವಿತ್ತ್ರಾಂಶಿಕಾಣ್ಡಾರ್ಥಿ ಮಾಂತ್ರಿ ಸ ಡೆ.ಎಂ.

വാൻ പുല്ലിച്ചതും വജ്ര പാണിയാഡ പുരാവാൻ തയിക്കുക
എന്ന മഹാശതിക്കാണ്ട ബണ്ണ്, മേലൊരി ശോഖവിച്ചു കുറഞ്ഞ
കുറഞ്ഞ ദി തൃട്ടിതടങ്കി. ശ്രതികാടങ്ങൾ, ആ അംഗുഖിപ്പായ
രായ ബാലചിപ്പുകൾ കാഴ്ച ചെന്തുമ്പും മാത്രം കിന്നതും
ചുമന്ന വരുന്നു കണ്ട് മദ്ദസ്യ നായ ഭോബന്തും പരിഹ
സിച്ചു. അതിൽ ക്രൂർരാഖിത്തിനീന് ബാലചിപ്പുകൾ, ഈ ഇ
ആരക്കാഡി തുടിപ്പാടി വിച്ചുവും ശൈശ്വത്വവും വളരുന്ന മരൊന്ന
രിന്റുന്ന സ്വഷ്ടിക്കവാൻ ആ ക്ഷേമംതൊന്ന മോഡം തുട
ങ്ങി. ആ തപോനിധികൾ തനിക്കുതിരാക്കി ചെയ്യുന്ന
ഈ കറിക്കുചിച്ച കണ്ണപ്പോൾ ഭിംബവിവരങ്ങായിത്തന്നെന്ന്
ഇന്തും കാലുപന ശരണംപൂഢിച്ചു. കുടപ്പാർ, ബാല
ചിപ്പുവര പ്രസാദിപ്പുച്ചുട്ട് ഇന്തുനു രക്ഷിക്കവാൻ കശ്യ
പന്ന് കൈങ്ങാം. പിന്നുമാനഭഗവാൻ രാന്തരങ്ങ ദിച്ചിച്ചു
രിക്കന്ന ഇന്തുനു തിച്ചകട്ടത്തുവിട്ടവാനാക്കി മരിരാറിന്തു
നെ സ്വഷ്ടിക്കന്നതായാൽ, എന്ന കുമ്മ. ഗ്രൂമചിധിയായ ദി
ചുരാക്കുന്നതാക്കി ഒരുമാം, എന്നതു തപ സ്കിള്ലു
ടെ സകലും നിസ്ത്രുചമാക്കന്ന നല്ലാജ്ജു ഫാൽ, മാറാറിന്തുനു
യി ഇപ്പോൾ ആരംട്ടിച്ചു കുമ്മ, വേണ്ടുള്ളതിക്കു മോ
തുവായാൽ മരിയുന്നാം, അടക്കാത്മിക്കായ ഇന്തും കാ
ജന്മാനിണ്ണാക്കണമ്മ നാം കാലുപന്ന് പരക്കുന്ന അങ്ങങ്ങയു
തന്നെന്നായവട്ടുവരുന്ന ബാലചില്ലുകൾ തെളിഞ്ഞു നമ്മതി
ക്കയും, അവർ തുടങ്കിക്കു കുമ്മത്തെ മഹിലയും വരുപ്പും
കിട്ടുക്കുകവാൻ കാലുപന എല്ലിക്കയും ചെയ്യു. ഇങ്ങനെ
നെ ബാലചില്ലുക്കെടുപ്പോബാവും കാലുപനനും യജന
മലവും തുടിച്ചേരുന്നിട്ടും വിശ്വകരിക്കുന്ന അങ്ങനെനാം ഗരുഡ
നാം സംജ്ഞാതരായതു. ഈ ഇങ്ങവരും സോദരമാരുണ്ടെന്നു

നും, നിങ്ങളുമായും നീതന്നെന്നയാണ് ദേവതയുടെ ക്ഷേമം, മെച്ചിക്കാൻ വാഹപഞ്ചാരായ മുന്തിക്കളെ പരിഹസിക്കുതെനും ചുരുക്കാനും കശ്യപൻ അറിയിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ആ ഗണ്യൻ്തന്നെന്നയാണ് ഇപ്പോഴിന്തു വരുന്നതെന്നു ബുദ്ധലൂപിയിൽ നിന്നുണ്ടാക്കിയിട്ടും, ദേഹാരഭ്യൂക്തിയാണെങ്കിലും പലതും ഹോരിൽത്തെന്ന കണ്ണിട്ടും, അടങ്കിച്ചിരിക്കുവായെല്ലാം ദേവതയും വിശ്വാസിച്ചുതു്. അമുഖതയും രക്ഷിക്കുവാൻ ഇത്രാജത്തിലുകൊരും സുഖമാരാല്ലോ സന്നദ്ധായിരിക്കും. ശ്രീ മുന്ദുരുതു ശാരാംഭിക്കും, തെളിച്ചതലൈപ്പാളിനു വാഴുകളിട്ടും പേടി കൂട്ടുന്ന ഉഞ്ചകൾ ഗദകളും, റീംപ്പൂർണ്ണിപ്പിതരനു മറ്റൊരു പലതരം വായുധങ്ങളും ധരിച്ചു ചൊരുച്ചട്ടയണിക്കുന്നു് കാജി ഒപ്പുജോനിയികളായ ദേവമാർക്ക് പ്രോത്സാഹാജ്ഞാവിച്ചിട്ടുണ്ടി. ഇംഗ്ലെസ്റ്റിലുണ്ട് അമുഖതവലാസ്യം മായ ഗണ്യൻ്തു അവക്കുതിരേ ആവിഭിച്ചുതു്. ആ പക്ഷിന്റെ കൂടു ദഹാക്കിക്കുപ്പാഴീഡ്യുതാനു ദേവിലാകും പേടിച്ചു വിശ്വാസി. ആദ്യമായി ഗണ്യൻ്തു എതിരിട്ടു് അദ്ദേഹം വിക്രമമായ വിശ്വാസകമ്മാവാണ്. ആ ദേവന്നു വെയ്യുന്നതു നും ദാഹന ദക്ഷാക്ഷം ചിറകും കാണും തു ശാടിയേറിട്ടുരിപ്പേട്ടു കും മുഹൂര്ത്തം കുംഭതാനു തെളിന്നു വീണ്ടുപോകി. ഗണ്യൻ്തു ചിറകടിക്കാൻ ഉംഗുംഡി തുകിയ കാരാരാക്കു ഉയ്യുന്ന പഠനം യുച്ചിപട്ടലം കാണണ്ടു ലോകമെങ്ങും ഇരുട്ടയുക്കും, ആ പൊട്ടിപ്പുരപ്പിൽപ്പേട്ടതെന്ന ദേവമാർക്ക് മുക്കും ചും ചെയ്യു. ഇരുാജത്തിലുകൊരും ആ പൊട്ടി മുഴുവൻ മാനുക്കുന്ന പ്രാവശ്യിച്ചു യിക്കിക്കുതു്. ലിംഗർമ്മവം തെളിവും പ്രോം ദേവമാർക്ക് എതിരിട്ടു് കയറി നിരന്ന ചുഴുന്ന ഗണ്യൻ്തു മദ്ദിച്ചു തുടങ്ങി. ശ്രീഐശ്വര ദേശാനുഥായ ഗണ്യൻ്തു

ചെങ്ങങ്കരിക്കാടിപ്പാല ഭയക്കരമായി ശർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് അതുകൊംബേ നൽക്കുന്നുണ്ട്. ശാപ്രോം ദേവന്മാരു പലതരം കുംഭിതാജ്യങ്ങൾ തെരുതെരു പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. അതു നക്കാണണാറോ. കാലുക്കാരെതെ ആ വിഹഗ്രഹം കൊക്കം ചീറക്കം നവഞ്ചീളം കൊന്തു ദേവന്മാരു മുഴുവൻ മുറിച്ചുപുട്ടു അതി ചിട്ടം കുട്ടം, ഗരുഡനോട് എതിരുത്തുകില്ലെങ്കിലും അഞ്ചാം വാത സുംബാസവും, കാരോ വഴിക്കു കാടിച്ചായാളിച്ചു. പോക്കൾക്കും കഴിവന്തരംപ്രോം, അമൃതത്തെ ചുഴിക്കാറിന്തെ കില്ലും ഓ അഗ്നിച്ചുടെ നോരു ഗരുഡനും പാഞ്ചാം ചുന. അതുകും ശാത്രൂത്താളിയും ഒല്ലാരതരം ജൂലിക്കുന്ന ആ അഗ്നിച്ചു യാദിജചം കൊണ്ടുവരുന്നാഴിച്ചു ശൈത്യിക്കുന്ന കെട്ടത്തരിൽപ്പോൾ നോ ആ വാപ്പുട്ടാവൻ എ സപകായായി, കുടലിൽ മുകിയും പാഞ്ചപാലെ, ആരു അഗ്നാചിരിഷ്ട്ടടി, അക്കംത്തുജ്ജീവിക്കുന്ന അഭ്യൂപ്രോം, അവിടെ, അരിക്കു ചെല്ലുന്നവരു അറം മുത്തുകൾ തുണ്ടാവുന്ന തിരിനാഗ്രജ്ഞങ്ങളാട്ടുടി കുഞ്ചിക്കുന്നുണ്ടുന്നതിന്റെ ജീവാലാമാലയും ചുരാറിന്തിരിച്ചുന്നതു കണ്ടു. പഴതു നോക്കിനിന്ന്, അർണ്ണം ക്ലീയിൽത്തുടി, താന്നരു അംപ്പും തെരു എന്ന പ്രാരിശ്രീത ഗരുഡനും സംശ്വർജ്ജുന്നും പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ആ ചക്രത്തിനുപുറം കണ്ണതു മേഖാനുപരം പരാജയാക്കുന്നതുമായും രണ്ടു ദാങ്ങണ്ണപ്പും ക്ലീശാം. അവക്കു ദിശ്ചിവിഷയമാക്കുന്ന എത്രതാനും ക്ലീശിക്കുന്ന ക്ലീശപ്പുകുമന്നവിന്തെ ഗരുഡനും അതുണ്ടാക്കി അവശ്യം ദിശ്ചിക്കുന്ന പൊടിക്കംകൊണ്ടു മുടക്കും ചിന്നിടി അവശ്യം ശരീരത്തെ കൊണ്ടിരുന്നു. തീരിക്കും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു അമൃതം എടുത്തു കൊണ്ടു അതുപുഴിക്കുന്നതിന്റെ പുംതുവനും, മന്നപോലെ മഹാക്ഷേ

അഭാഷിത്തിന് അരുക്കാനുണ്ട് പറന്ന. ഈ അതു ഭവിക്കുമം കണ്ട സത്യപ്പായ ദഹാവിജ്ഞ ഗണ്യന്മാർ ആളുതട്ട നിതിത്തട്ടാണെത തന്നെ അജശാക്രാക്കവാൻ വരുമാൻകും. വിജ്ഞവിശ്വസിച്ചു വാഹനക്കാരിന്മാരുമാരുമാണെന്നു സദാ വിജ്ഞവിശ്വസിച്ചു. ചെയ്തു. ഇതും കഴിഞ്ഞു മാറ്റുന്നിധിച്ചിലേക്ക് ആളുതട്ടത്താട്ടിച്ചുണ്ടും ഗണ്യനു ദേശവന്മാർ പിന്തു. ചെരാന്നതിൽ. ശക്തി വരും. പ്രഭോഗിച്ചുപ്പോൾ, ആ വരും. പ്രോക്കേഷ്മ ഞിനാഡി സ്വപദേഹത്തെ പരിപ്രൂഢിച്ചു സ്വന്തം അനുമാ കുറി ഒക്കം തന്നെ നിന്മിപ്പിച്ചു ആ മഹാനിയ കാര്ത്ത് അ ദ്രോഹത്തിനുവേണ്ടി ആ ആര്യയണ്ടും. അതു ധരിക്കുന്ന വരുത്തു. മാനിക്കണ്ണതു തന്നീരു കടമയാണെന്ന നിന്തു നിച്ചു വരുപ്പുണ്ടോ. താൻ ഏറാറിരിക്കുന്നവെന്ന വരുത്തു വാൻ മാറ്റും തന്നീരു ചിരകിൽക്കിന് ഒരു തുവൽ കൊഴിച്ചിട്ടും ഗണ്യനു തന്നീരു വഴിക്കുതെന്ന പറന്നുപോയി! വരായുമായ വരുപ്പുത്തട്ടിയും വക്കവൈക്കാതെ അനുറും കുങ്ഞത്ത് ആ പക്ഷിന്റുംഉള്ളതു കണ്ടു മെലിൽ പാല്ലും മിരു ക്കുള്ളായി വത്തിക്കുകയാണെന്നുവെന്നും ഇന്തും കുങ്ഞത്തിലും അപ്പോൾ തന്നെ തുഡിന്തു. സ്വന്തം. ബുദ്ധി തന്ത്രം. സ്വന്തം മുഖാശത്തെ ഘുംപാറി തൊന്ത്രാണും വണ്ണിപ്പിക്കുന്ന സജ്ജഃനാചിത്രമാല്ലെങ്കിലും ഒരു സവാവിശ്വസിച്ചു നിലി ജ്ഞേ ഇന്തും ചോദിക്കുകകാണ്ടു കാട്ടം, മലജും, മനം, കുലവുശല്ലും തന്നീരു കുറവിാക്കിൽ വധിക്കുന്നതിനാം, സ്വർം ചരാചരംജീളിം. ഉമിപ്പുംടയുള്ള ലോകത്തെ ദിക്കുവാൻ തന്നീരു എറാകുന്നതിനാം. തനിക്കു ശേക്കതിയുണ്ടെന്ന ഗണ്യനു അവിക്കിച്ചു. വിജ്ഞവിശ്വാസിനാണെന്നു വരാസിലിംഡാർ അ

മരപ്പത്തിനോ ഇനി അമൃതം ഭജിക്കേണ്ടതില്ലായ്ക്കും, ആ അമൃതം തിരികെ തങ്ങവായാണ് പിന്നിട്ടും ഇതു അ വശ്യാപ്പട്ടതും. അതിനു ഗദയൻ പറഞ്ഞതും ഇങ്ങിനെ ഡാഡ് — “ഞാൻ ഈ അമൃതും ആക്കംതന്നെ കൊടുക്കാൻ കൂടി. പ്രത്യേകംമാരു കാഞ്ഞത്തിനായി മാത്രമാണെ ഞാൻ ഒരു കൊണ്ടുപോകാനുള്ളതു്. ഇതു ഞാൻ എന്നു താരിടത്തു വയ്ക്കുന്നവോ അവിടെന്നിനു വോൻ നിന്ത്യാധി. അപ്പ ഹരിചുകൊണ്ടുപോയാലും.”

അവർ ഇതും സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനു സപ്പും കൂടി തന്റെ ഉക്കുപദാത്മാജാഗ്നിവാസമനോ ഇതു കിൽക്കിനു വരുവാണെ ആ ചെവന്തേയൻ മാത്രസന്നിധിയ പ്രാപിച്ചു. താൻ കൊണ്ടുവന്ന അമൃതം ദംഖിം ചു അതിനേക്കു വെച്ചു അമൃതു കുടിക്കവായായി കളിച്ച വരുന്നതിനു ഗദയൻ സപ്പും ജോടിച്ചോടു പറഞ്ഞു. അവർ ആവശ്യാപ്പട്ട അമൃതം അവക്കു കിട്ടിയതുകൊണ്ട് അഞ്ചു പഠനന്ന വിഹതായ ഭാസ്യത്തിൽനിന്നു ഒഴാക്കി വിട്ടു, അതിൽപ്പീജനയാണോ ആ നാഗങ്ങൾം കളിക്കവാൻപോയതും. കളിച്ചവനു നോക്കിക്കുപ്പോൾ അമൃതും അവിടെ കാണുമായില്ല. ഒന്നേപ്പോടുകൂടം അതു ഇതും എടുത്തു കൊണ്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വഞ്ചിതരായ ധാര ആണു അമൃതംവച്ചിരുന്ന ദംകളെയെക്കിലും നക്കിയോക്കുവാൻ കൊതിച്ചു അങ്ങിനെ ചെയ്തുകയാൽ അവരുടെ ധാര വരണ്ണായി കീറിപ്പുണ്ടായി. അന്നു താട്ടാണു സപ്പും പീജിഫ്പാജുയതും.

11. പരീക്ഷയ്ക്ക്

അംജ്ഞയാത്മജനായ അഭിമന്ത്ര വിനാ വിരാടപുത്രിയായ ഉത്തരവിൽ സംജാതനായ പരീക്ഷയ്ക്ക് കൈവാശത്തിന് അലങ്കാരത്തോടു ഭാരതമന്ത്രിയായി ശേഖരിച്ചു. പ്രവിതാമഹത്യായ പാണ്ഡ്യവിനാപ്രോബല വില്ലൂളിയായ പരീക്ഷയ്ക്ക്. മുദ്രയാവിനോദ്ധത്തിൽ അത്രധികം തത്ത്വരംബാണ്. കരസ്വാദം ആ ക്രൈതി കാട്ടിൽചൊന്ന വയ്ക്കുഗണം എല്ലാം നാശാടിക്കാണ്ടു ചൂരക്കാതിരിക്കുന്നു. ഒരു മാനിക്യ അഭ്യന്തരിയും കൃജായായി. അഭ്യന്തരിയും മാൻ കാടി മരംകുറയാൽ, അദ്ദേഹം അതിനെ പിന്തുടർന്ന് ഗമനമായ കായനാന്താത്തിൽ കടന്നു. വില്ലൂളിക്കേണ്ടുകൂടി അദ്ദേഹം ആ മുഹമ്മദു പലേക്കുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കിട്ടു. കണ്ടു കിട്ടിയില്ല. പരീക്ഷിതിനെന്റെ ശരീരത്തിനു നും ലക്ഷ്മികുത്തമാക്കുന്ന ഏതൊരു ജീവിശം പിനീടു ജീവിക്കുക പതിവില്ലാതിരിക്കും ഇംഗ്ലാന്റുമാത്രം പിഴച്ചു, അദ്ദേഹത്തെ ബാധിക്കുവാൻ പാക്കുന്ന ഭാവി വിപതിനെന്റെ പൂർണ്ണതയാണും. മാനിക്യ അംജ്ഞപ്രശ്നിച്ചു കാണണ്ടു. ചൂരിത്തിരിഞ്ഞു യടക്കക്കുറയാൽ ക്ഷിണവും ഭാവവും, പിടിപെട്ടു ആ നാജാചും ഒരു മാനഷിഭട സന്നിധിയിൽ ചെന്നേപേരും. പത്രക്കൾ നടക്കുന്ന ചെറിയിൽ ചെന്നിക്കുന്നും, പത്രക്കിടാങ്ങളും വായിൽനിന്നു പുരാപ്പടന്ന പാലോടിടക്കലും ഉമിക്കിൽ നാശാത്രം ക്ഷമിച്ചുകാണ്ടു, അത്തരം കാരിയലുതുതാട്ടുകൂടി തപസ്സുചെയ്യുന്ന മഹാത്മാവാണും ആ മുഹി. അദ്ദേഹത്തോടു പരീക്ഷയ്ക്ക് തന്നെ രാജാവാണെന്നു പറഞ്ഞതിൽപ്പുണ്ടെന്നു തന്റെ അഭ്യന്തരം ആ മാനിക്യ ഇംഗ്ലാന്റു

ങ്ങാൻം കണ്ണഡവോ എന്ന ചോദിച്ചു. അറിഗും, മെഞ്ഞയു കമ്പമനായ ആ മുഹമ്മദിൽക്കിനു മരവടിക്കേയാണും. പുര പ്രൈസ്. താൻ കാരവം ശജഹായ റൂപേരും ഹാസിക്കുന്നിട്ടും. തന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് കനം മിണ്ണാതിരിക്കുന്നതു കണ്ണ കേപോന്യഹാസിത്തിന് പരിക്കുത്തു് ഒരു മുത്സപ്പുവത്തെ തന്റെ വസ്ത്രം സ്ഥലക്കാണെടുത്തു് ആ മുഹിജുട്ട കുഴു തിരുത്തു് അപ്പോഴും ആ മുഖാ തിരുന്നും ഹാസിക്കുന്നതേ യുള്ളു. ശ്രതാർ, പ്രായഃമാ, അപ്രിശമാ രണ്ടും ആ മുഹിജുമാണുള്ളു. മുഹിജുട്ട ഇംഗ്ലീഷ് ശാസ്ത്രികളും രാജാവിന്നും കോപം, താവമായി പരിബന്ധിച്ചു. പരിക്കുത്തു് വിശ്വാസം ദായി രാജധാനിയിലെപ്പും പോകും, മഹാസി സ്വന്മ ദായ മുൻവിച്ചയിൽത്തൊന്നു ഇരിക്കയും ചെയ്യു. തന്നെ ആ ക്ഷമാഹാമനായ പരിക്കുത്തു് ദോഷിച്ചുതാൻ ക്ഷമാ ദിഡിക്കായ മഹാസി കുട്ടം കോപാംജുല്ലു. പരിക്കുത്തു് മാ സുവത്തിൽ, ധമ്മംതൊവായു റൂപേരാത്മഹാജാണു്. മുഹിജു ടെ ചീഡയറുതും അറിയാതെ ശ്രദ്ധാനു ഒരു തന്ത്ര ചെ ട്രേണു ചെയ്യുംപാരയനേണ്ണുള്ളു. ആ മുഹിജുട്ട പുതുനായ ശ്രൂംഗി തശ്പോവുലരം, മഹാതേജ സ്പാഷ്മാഡ ഒരു യുവാ വാണിം. ഉറുടക്കാവരം, ഭൂപ്രിംഗാഡു ശ്രീകിഷ്ണാജാണു് ആ മുഹിജു താൻ. അങ്ങുമം, സത്രപ്പോകത്തിൽത്തന്ത്രം തിരിച്ചുവരുന്നോമാണു്, പരിക്കുത്തു് താൻരാ പാതാവിനു കി ഓഡിച്ചു വത്തുനായം ശ്രൂംഗി അവിന്നത്തു്. മാസ്റ്റുംഡ്രി ക്ഷണ മുഹികമാരഹായ കുശൻ ശ്രൂംഗിഃയാടു വേരംപോകാഡായി ശ്രദ്ധയെ പറഞ്ഞു:—“എടോ, ശ്രൂംഗി, മുഹമ്മദാധി അതാൽ കമ്മസിലരായ തന്മാദ്ദൈപ്പുംലാലയുള്ള മുഹിച്ചുതു

നൂർ മോദിക്കേവാർ വിനശ് ഇനി നാവില്ല. ഫലാം തേജസ്വിച്ചു. തേപാവുചനമായ വിജാ അച്ചുൾ്ളേഖനം ആതാ ശവം ചുമക്കുന്നു. ഇനി നീ കട്ട. ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ശവം ചുമക്കുന്നവൻറെ മകനാണ നീരെന്നു അച്ചുൾ്ളേഖനം കാണുന്നുവോ നീനും വിജാറെ പെഴുങ്ങുമെല്ലാം എവിടെ? ആ കൗലത്യം എവിടെ പോയും. ഇം തൊഴിൽ നിന്നെന്നു അച്ചുൾ്ളേഖനം സ്ഥിരിക്കുന്നു കുട്ടിച്ചും തുന്നനും പരിശോധനയും ആദ്ദേഹത്തെ ആ കിട്ടിയിൽ ഹാനിനാൽ എന്തിക്കുതുന്ന വിഷാദമുണ്ടാകുന്നു.

ഈ പരിഹാരം സാക്തി കുട്ടിക്കാവും താവും വളം, രബന്നാ അച്ചുൾ്ളേഖനം ശവം മട്ടക്കുംഡായതു് പുഞ്ചേന ഒന്നു ശ്രൂംഗി മോദിച്ചു.

എൻ—പരിക്ഷിത്ത് രാജാവു ഭവട്ടിയി കാട്ടിൽ വനിയനിപ്പും മുഖാസ്പദ്ധരത വിന്നുന്ന അച്ചുൾ്ളേഖനം കഴിയിൽക്കൂട്ടുവരു.

എം.ഗി— ആ ദിലാദാവായ രാജാവിനാ ഇങ്ങേനെ ചെയ്യുവാൻ ദെയ്യുന്നുണ്ടാക്കുന്നുക്കും വണ്ണം. എന്നും അച്ചുൾ്ളേഖനം ഏതു തെററാണ ചെയ്യുതു്?

പരിക്ഷിത്ത് നായാടിനായി വന്നതും, താൻ എങ്കു നാനിവിത തെരഞ്ഞെ നടന്നതും, അതിനെയുറുവി മുനിഞ്ഞു ചോദിച്ചതും, ആ മെംസന്റുതന്മാഖിൽവിനിനാ മഹവടി കേരിക്കാഞ്ഞയാൽ കോപാന്നമാണി, പത്ര പാന്നിനെ ദയട്ടു മുനിയുടെ കഴിയുടെ കഴിയ്ക്കിൽ ഇട്ടതുമെല്ലാം കൂർക്കും ശ്രൂംഗിരും വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. തന്നും പിതാവു കിട്ടിയ നായത്രിഞ്ഞെ കോപം മഴിത്ത്, കണ്ണു ചൊക്കുന്ന, തീരപ്പു

ലെ എതിന്തുത്തുടങ്ങി മുതിക്കാരൻ, "എഴു ലിവസത്തി നാകം വരിക്കിള്ളു തക്കകവിഷമരു മറിക്കുട്" എന്ന ശവിച്ചു. സ്രൂപിയുടെ പിതാവിനു ശൈകൾ എന്നാണു ചേർ. മുതിപുത്രൻ ശാപാനന്തരം പിതൃസന്നിധിയിൽ. ചെന്ന. മുതസപ്പ് തെരു ചുമനാക്കാണ്ടുള്ള അമ്മരുറ ആ സ്ഥിതി കണ്ണേപ്പാം സ്രൂപി പൂർണ്ണാധികം കോപികയും ശാകാത്തനായി കുളിപ്പിരവാൻശും ചെയ്യു. വരിക്കിള്ളു ചെയ്യ ധാന്യം. താൻ അറിത്തെത്തു. ആ കാജവംശാധികയെ താൻ ശൈപിച്ചതു. സ്രൂപി തന്റെ അപ്പുതെ ശാരിച്ചിച്ചു. ശമീക്ര വീ എതിക്കു ഹിതമല്ലോ ചെയ്യുതു. നിന്നും സ്ത്രിം ഔഷധിയമേഖലിതമല്ല. ആ രാജാവിശൻറെ ഭ്രമിയിലുണ്ടാണു പാക്കുന്നതു. നമ്മുടെ ശരിയായി രക്ഷിച്ചു വരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ വീ പഴിച്ചതു യോഗ്യമായില്ല.

രാജാവു് എത്തുതെന ചെയ്യാലും കൂട്ടകാരായ നാം ക്കു മിക്കേണ്ടനവരാണു. ധമ്മലോപത്വാർ ആക്കം നാശമെ വരികയുള്ളൂ. നമ്മുടെ രാജാവു രക്ഷിക്കാതിഞ്ഞാൽ നാമാണ കൂട്ടുരീക്കേണ്ടി വരിക. മക്കെ, തെരം അല്ലും യോ ആം: പറാതെ ധമ്മം. അനഘ്നിക്കവാൻ ആക്കം. കഴികയില്ലെന്ന വീ അറിയണും. ധമ്മദശ്തികളായ രാജാക്കന്നാർ നമ്മുടെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും നമ്മുടെ തീ സ്ത്രാധികാരിയും സ്ത്രീക്കളിൽ എപ്പുംവാൻ കഴിയുന്നു. ആ ധന്തത്തിൽ ഒരു ഭാഗം രാജാവിശാളിതാണു. ക്കുമാധാ മനും ചെയ്യാതെല്ലാം നാം ക്കുമിച്ചു കഴിയു. പാരി ക്കുത്താവട്ടം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാഖധാധ പാണ്ഡവിനുപ്പാലെ പ്രശ്നപ്പുന്നതാണു വാസ്തവം നാം.

പ്രത്യേകം കാക്കണം.. വിശദ്ദം, ക്ഷീണവും വളർന്ന അട്ടക്കം എന്നെന്നു മെച്ചപ്പെടുത്തപ്പറി അവിയാതയാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യപ്പോയതു്. ഇതാണോ അവിയാത നീ സാദ്ധ്യമാതെ ശ്രീചൃഷ്ണ് അധിക്ഷിതം മാണി. രാജാവില്ലാതെ രാജ്യം അപദ്രവ്യക്കളിട വിച്ഛയിലമാണ്: രാജാവാണാല്ലോ അപരാധികളെ ദണ്ഡിച്ചുടക്കുന്നതു്. ജനങ്ങൾ കു ദണ്ഡയെമുണ്ടാക്കുന്നും ശാന്തിക്കു ദണ്ഡമയ്ക്കു. കിട്ടുന്നു. ഈ വക്ക് വസ്തുതകൾ ഉപേഗത്താൽ നീ വിസ്തരിച്ചുപ്പോയി. ഉദ്ദീശ്യം ധനമാവട്ടം; കുമ്മമാവട്ടം ചെയ്യുകയില്ല മകൻ, രാജാവു ധമ്മാട ശാപത്തിനു് അപ്പാഡ്യു. ധനം ശരിക്കു കടക്കുന്നതു് രാജാവാണോ. സ്വന്ത്. ധന്തിലാണു സ്ഥിരിച്ചുപ്പുന്നതു്. യങ്ക ഞ്ചരം രാജാവിന്റെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ യജരാതിലാണു ഭേദഗമാരകെ നില്ലു്. ഭേദാധിനിംബാണു വുഡ്ദി. വുഡ്ദിയിൽനിന്നു് കാഷധികൾ ഉണ്ടാകുന്നു. കാഷധികളാണുല്ലോ മനഷ്യജീവയത്തിനു് ആയാം. അതുകൊണ്ട് രാജാവു മനഷ്യരക്ക് സ്വീകാര്യാബാണു്. ഒരു രാജാവു പത്രത്തു ശ്രോതൃത്തിനാരോടു തുല്യനാണുന്നു മന ദിനത്തിട്ടണ്ടു്. പരിക്ഷിത്താവട്ടം, വിശദ്ദം അധികവും വളർന്നു്, എന്നെന്നു മെച്ചപ്പെടുത്തപ്പറി അവിയാത ഇങ്ങനെ ചെയ്യപ്പോയി. ഇതിൽ വീ സാദ്ധ്യമാതെ ശ്രീചൃഷ്ണ തു യോഗ്യമായില്ല. കുഞ്ഞം, വാല്യംകൊണ്ടു് നീ വഹിക്കുയോരു സാഹസ്രമിഷ്ടുതോ ചെയ്യപ്പോയി!

ആംഗി - അച്ച, തൊന്തു ചെയ്യുതു സാഹസ്രമാണോ, ഭുഖ് കുതുതിലാണോ തൊന്തു എപ്പേട്ടുകൂട്ടും? തൊന്തു ചെയ്യുന്നും അവിടജ്ജ പ്രിയമില്ലാ, അപ്രിയമാണുനിജനാലും എ

നേരം തുരുതു കൂട്ടുമിച്ചയായി കലാശിക്കയില്ല. എന്നീരം ശോച്ച പ്രിഥിച്ചു പോകുന്ന കന്ദ്രം. കളിശായിട്ടുപോലും കൂദിരുന്നു മുരാവുങ്കയ്ക്ക് തൊന്ത്.

കുമാരിക്കുന്ന്— നി ഉറുതപോബുലംബാണുന്നു, കരിക്കലും നി അരുതം പറഞ്ഞിട്ടില്ലോ. കിരുന്നു ഇം വാക്കു കൂദിരുന്നു ആക്കയില്ലുന്നു. എന്നിക്കരിയാം. മനസ്സ് വയ്ക്കായിക്കുന്ന കുംഗാലും നന്ദിയും നല്ല പ്രേക്ഷണങ്ങൾ തിരി ഒരു ഗൗഢി താഴക്കാശിയും അവന്റെ അർഹാണ്മാലയും പറഞ്ഞു കുടാക്കുകയേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെയിരിക്കു, തദപാപ്പാഡിലേ ജീവ കായ്ക്കുവെച്ചിരിക്കുന്ന ബാലകനായ നിരുന്നു സ്ഥിതി നൊന്തു പുരുഷകിച്ചു പറങ്കുകയില്ലോ. പ്രഭാവയു കത്രായ ശ്രേഷ്ഠമാക്കുടിച്ചും കോപമുണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും, പുത്രപത്രങ്ങളിലും വാല്പന്നങ്ങളിലും സാഹസരങ്ങളും ഹാത്തിട്ടാണ കിരുന്നു തൊന്തു ഇം കോപ തതിൽ ശാസ്ത്രക്കാതു്. നി ശേഖരിലിച്ചു, വന്നുപറാ തമിങ്ങൾ മാത്രം കുറിച്ചു, കോപം പരിത്രജിച്ചു, ധനം നാശിപ്പിക്കാതെ വത്തിക്കുക. നാം സ്ത്രീകൾ നേടിയ യഥ്മത കോപം വരിപ്പിച്ചു കൂട്ടിയും. ധനം കുട്ടുപോ ധാരം സംശയത്തി കാണുകയില്ല. ക്ഷമാശില മാരായ ആഗികൾക്കു ദൈമാണം സിലിക്കുളി സാധയം. നി ഇന്ത്രിയങ്ങളെ നിറുഹിച്ചു ക്ഷമ ശിലിക്കുക. ആ ക്ഷമ തിൽക്കിനു ധിനക്കു പ്രൂഹസാമ്രാജ്യം നോടോ. ഇതുമാത്രം എ എവിക്കു ഇപ്പോൾ നിന്നോട് പറഞ്ഞാണിളി. ശേഖരിക്കുവാട്ടുടി എന്നിക്കു ഇനി മരംരാജു ചെയ്യുവാണെന്നു്. ‘എന്നു വോൻ ധിനിച്ചതിൽ കോപാധ്യയാ

യിൽക്കിർ എന്നു മകൻ അല്ലവും ബാലകന്മാക്കൊണ്ടു വോതന ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന പരിക്ഷിത്തിനെ ഇപ്പോൾതന്നെ അഭിച്ഛിച്ചു കൊം.

ശ്രീകൻ അപ്രകാശതന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിന്റെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഗൗരാഖ്യവന്ന് വഞ്ചാറം അറിച്ചിക്കാവാൻ രാജധാനിയിലേണ്ണു പൊഴി നല്കാരമേരു വിശ്രമിച്ചിരപ്പിനെ, മന്ത്രിശ്രദ്ധത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കാജാവിംഗനാട് ഗൗരാഖ്യവന്ന് ഇങ്ങനെ പറയും:—

“മഹാരാജാവേ, അവിടുത്തു രാജ്യത്തു ശ്രീകൻ എന്ന ഒരു മുനി ശാരംനം, ഭാന്താജാഡി തപസ്സുചെയ്യു പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ആ മെഴുരുപ്പുത്തിനു കൂടുതാലും അംഗവിശ്വാസം പോലും തോന്തുകളുടെ മുനസ്സപ്പെടുത്തു എടുത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹമാണെന്നു ക്ഷാമിച്ചുവകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രാം പൊന്തുകാവുകയില്ലെന്നുണ്ട്. ആ മുനിക്കമാരൻ അപ്പേൻ അറിയുന്ന അപ്രിഭാവത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എടു ദിവസങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയാണെന്നു അവിടുത്തു കൊല്ലുന്നതുണ്ടെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചു അക്കരൈ ദിവസങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അംഗവിശ്വാസം പോലും ശ്രദ്ധിച്ചു. അപ്രിഭാവത്തെന്നു രക്ഷാമാർഗ്ഗം. അംഗവിശ്വാസം കാംമനം ശ്രീകൃഷ്ണ പ്രത്യേകം പറയ്തിട്ടിട്ടുണ്ടോ.”

ഈ ദുലുരവത്തിനാണും കേടു താൻചെയ്യു പാപത്തുകൂൺ പരിക്ഷിത്ത് ദിവാനിനിന്നുണ്ടായി ആ മുനി രണ്ടും അംഗവിശ്വാസത്തിനും മരവടി ചുംബാജീകരാനു മെഴുരുപ്പുതാരക്കു നോംബന്നുണ്ടും വാസ്തവിക്കും മരവടി ചുംബാജീകരാനു മെഴുരുപ്പുമായി തന്നീന്നും. ശ്രീകുമാളി കായഞ്ഞുവും വാസ്തവിക്കും രാജാവിന്റെ സന്താപത്തെ വലിപ്പിച്ചുകൈയു

ണ ചെങ്കുത്ത്. അസന്നമരണത്തേക്കോത്തല്ലോ, താൻ ചെങ്കുത്ത് പാപക്കുത്തേക്കായിങ്ങനു രാജാവിജയൻ ദിവം. തന്നിൽ പ്രസാദിക്കണമെന്നു തനിക്കുള്ള പ്രാത്മന ശമീക്ഷയും ചെങ്കുത്തേക്കായിങ്ങനു സങ്ഗരഭേദത്താട്ടുട്ടി ശൈലീവാഹന അയച്ചുവിള്ളപ്പും പരിക്കുറ്റ മേലാൽ ചെങ്കുത്തേക്കായി മന്ത്രിമാനമായി ആലോചന തുടങ്ങി. ആ ആലോചനയുടെ മലമാളി, കററഞ്ഞിംഗൽ ഒങ്ങൾ സംശയം കിംമിച്ച വേണ്ടനുരക്ഷകയല്ലോ ഉണ്ടപ്പെട്ടു അതിനും രാജാവിജയൻ വാസം. അദ്ദേഹത്തിന്റെചുറവം മന്ത്രി പിഡിയാരായ ബ്രഹ്മഗംഭീരം, തെയ്യാരാക്കിയ കൂദയാങ്കേട്ടുട്ടുടി ചെവദ്ധുമാരേയും പാട്ടിച്ചു. സവതു കാവലാളിക്കെല്ല നിന്തി കാരി സദ്ധാരണ ആകുന്നു കടക്കുവാൻ കഴിയാതാക്കി. ശ്രദ്ധം സംരക്ഷിതവുമായ ആ സ്ഥലത്തു വസിച്ചുകൊണ്ടാണ പരിക്കുറ്റ രാജുകായ്യേളിൽ എപ്പുട്ടെന്നു. ഇങ്ങിന ആരംഭിച്ചാണും കഴിഞ്ഞു. ഈ വർഷമാണും കെട്ടകേട്ടുവിജയ രാജാവിജയ വിജയവായിൽ നിന്നു കുമാരി സവാരായി ഏഴുംപാർപ്പണ കാലുപൻ എന്ന പേരായ കു ടിഷ്പന്നൻ പൂബപ്പട്ടി. തങ്കുന്ന കുടിക്കുന്ന താഖാൽ അശ്ശുമാർപ്പണ രാജാവിജയ ജീവിപ്പിച്ചു തനിക്കു യാളിം പണവും, ഇന്നവും നേടാമനനാണു കാലുപൻറു ആറുമാണും. തങ്കുന്ന കു വുഡലപ്പുമാർപ്പണ മുമ്പിൽചെന്നു ‘അവിടനു എവിടക്കാണു പോകുന്നതു’ എന്ന ചോദിച്ചു.

‘കാലുപൻ—’കുറവേഗ്രായ പരിക്കുറ്റരാജാവിജയ കുതജ്ഞാനുക്ഷയായ തങ്കുന്ന വിഷമല്ലിച്ച സ്ത്രീകരിക്കു

മറു. പാണ്യവന്മാരുടെ വംശകരായ ആ ത്രിപാലരാതാരി ദേഹാസ്ഥിപ്പം കടിച്ച വിഷാഗി ക്രമത്തിൽ ആ പീഡ യീഴി രക്ഷിച്ചവാനാശ ഞാൻ ചെല്ലുന്നതു്.’

പുലുമ്പുമനന്ന്—‘അള്ളം ബ്രാഹ്മണ, ഞാധാൻ’ ആ തക്കകൾ. പരിക്കിളിരെ ഞാൻ ഇതാ കടിക്കരാൻ പോകുന്ന. ഞാൻ വിഷമെല്ലിക്കുവരെ ചികിത്സിക്ക വാൻ ഭവാൻ ശക്തനല്ല. അതു കൊണ്ട് തിരികയിൽ നന്ന പോയേണ്ണുക.’

കൊരുപൻ—ഭോൻ രാജാവിന്റെ കടിച്ചാൽ അദ്ദേഹ തതിനാശകന ചീഡ ഏർക്കണ്ണൽ വിദ്യാബുലംകൊണ്ട് ഞാൻ വിശ്വാസമായും അകരംം.’

കൈകൾ—‘എൻ്റെ കടിക്കേരിവായ ചികിത്സവാൻ ഭവാൻ ശക്തിജീവന്തകിൽ ഞാൻ വിഷമെല്ലിക്കുന്ന ഒരു ശഫിതു ഭവാൻ ജീവിച്ചി കുന്നതു കാണണ്ട്. ഭവാൻ കാണാവാനു തുറന്ന ഇം അവൻ ഭസ്തി കരിക്കാം. മനുഃരക്കിനകാണ്ട് അരിംബ രക്ഷിച്ചവാൻ ഗ്രമച്ചാലും!’

കൊരുപൻ—“എന്നു ശക്തി ഭവാന കാണേണമെകിൽ ഭവാൻ ഇം മരം കടിച്ച ചുട്ടരിച്ചാൽ, അപ്പോൾ അതു ഞാൻ ജീവിപ്പിക്കാം”

ശ്രദ്ധക്കു്, ആ ഉല്ലതയായ തക്കകൾ ഉടൻതോന്തരാം ചുവന്നു് ആ അലിംഗ കടിച്ച. കടിയോര തിമിഷത്തിൽ അതോന്തരാം ഉറുവിഷച്ചുപ്പിക്കാൽ അതു ക്രമത്തിൽ അതു ചുവായി. “തുണി ഭവാൻറെ സാമത്യം കാണണ്ട്” എന്ന നീ തക്കകൾ.

വിഷദിൽ്ലതാൽ ആ വുക്കും വെറു, ചാന്ദചാക്കി കീടനിശനം. ആ സൗമ്യമല്ലാം തുട്ടിപ്പേരുള്ള ബച്ച, “ഈയു, രക്ഷക, എൻ്റെ വിദ്യാവൈവദ്യം ഈ വുക്കുത്തിൽ മുച്ച ത്തിക്കുന്നതു നോക്കുക” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കാശ്രൂപ സ്തോത്രിയെ ഒന്നജ്ജിവിപ്പിച്ചു. ആ മരം മുളച്ചുന്ന്, അതിൽ മുൻപോലെ കൊന്ധകളിൽ, ചിപ്പുകളിൽ, ഉലകളിൽ നിരന്തരം ഇതു കണ്ണു തക്കുകൾ ആ മ്രൂഖമനാന്നർ വിദ്യാശക്തിയേ അംഗിനദിക്കതോന്ന ചെയ്യു.

രക്ഷകൻ—“ഭോഗന്ന സ്ഥിരിക്ക് ഔർ ക്രിമ അരളും മല്ല. എഴുന്നാണോ ഏന്ന നേപ്പാലപ്പുള്ളിവരുടും പിശു തന്ത നിരുപ്പം, ധരിച്ചവാൻ ഭോഗ ശേതൾരുടുന്ന യാണ്. ഇപ്പോൾ ഭോഗ രാജസന്നിധിയിൽക്കുള്ളു തൊ സ്ഥിന്നതു് എന്നതായ ധാരാത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുംനോം? രാജത വിഞ്ഞണ കൂട്ടുമെന്ന ഭോഗ വിചാരിക്കുന്നതു തൊന്തു തന്നെ തന്നേക്കാം. മറ്റിക്കമാരക്കുന്ന ശാപത്താണു ആ അസ്ത്രിയശിച്ചു ആരു രാജാവിനെ ഇവി ജിവിപ്പിക്കുവാൻ, ഭോഗതന്നെ ശുചിച്ചും. സാധിക്കുമോ എന്ന തൊന്തു സംശയിക്കുന്നു. ശ്രമം വിംഗലമാരുമേൽ, മൃഡലോകങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുന്ന ഭോഗന്റെ കീഴിലി മാന്ത്രക മരഞ്ഞപോകിം.”

കാശ്രൂപൻ—“പഞ്ചത്തിനേവേണ്ടിയുണ്ട് തൊന്തു രാജസന്നിധിയിൽക്കുള്ളുന്നതു്. അതു ഭോഗത കന്നതാണും, തൊന്തു ത്രഷ്ടപ്പെട്ട തിരിച്ചുവോട്ടിക്കാളിയാം.”

ആ രാജാവാംസി കാട്ടാവുന്നതിൽ നിന്നും അധികം ധനം തൊന്തു രാജാം. ഭോഗ ചോദയയ്ക്കു് എന്ന പാതയെ തക്കു രക്ഷകൻ വളിച്ച ധനം കൊടുത്തു് ത്രഷ്ടയാക്കി ആ മ്രൂഖമനാന്ന തിരിച്ചുവെച്ചു. മുനിശാപത്രാന്തി ആ

യുസ്സറു പൊയ രാജാവിനാന് ജീവി പ്രിഞ്ചക അസാലുമ്പാമ നാംതോ കാല്പനിപൻ വന്നവഴിക്കുത്തന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി. തക്കകൾ ദന്തിന് ചുംബക്കുത്തതിച്ചേര്യാൽ, ശരവിട്ട ഏ ഫീഡിക്കുന്ന എല്ലാക്കവളില്ലോ കണ്ണ മായൻകാണ്ടും തരാജാസന്നിധി ചിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിക്കുന്നില്ലെന്നറി നേരു. ഉടനെ തന്നെ ചില സപ്പ്‌ഡ്‌ഷ വിചിച്ചു് അവ ഭോട്ട് ജലം, പംജം, മലങ്ങളിലോ കാണുക മുഖിയശ്ശനി കു രാജാവിനാന് ചെന്ന കാണ്ണവാൻ പറക്കണ്ണു്, തക്കകാ ക്രിമതംപോലെ അതു നാശങ്ങൾ പ്രയത്നിക്കുണ്ണു് ചെയ്യു. ഒ കിരുചികളായ സപ്പ്‌ഡ്‌ഡിൽ നിന്തുക്കിയ ഉപയാഗങ്ങൾോ രാജാവു സംസ്ഥാനം അംഗീകരിച്ചു് അവരുടെ സ്ഥാനി ആയച്ചു്. അതു മലങ്ങളിൽ കുന്നമാറു് താൻ എടുത്തു മ ഭോതത്തും അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാർക്കും മാറും പക്കിട്ടു എക്കാട്ടു തിനിക്കുണ്ടു് പരീക്ഷിത്തു് എടുത്തു പഴക്കുമ്പുണ്ടാ, ശാന്തി തന്റെനാണു തക്കകൾ മായാനുചിച്ചായി മറഞ്ഞിനന്ന തു. കുറത്തു കണ്ണുംകുട്ടി നീളു് കുറങ്ങു കു ചെരുതുചി അതു മലത്തിന്റെ പററിക്കിടക്കുന്നതു രാജാവു കണ്ടു. അതു കയ്യിലെല്ലുത്തു രാജാവു മന്ത്രിമാരോടു് ഇങ്ങിനൊ പറഞ്ഞു.

“സുമ്പൻ അസുന്നിക്കാാഡി ഇവി എന്നിക്ക വിഷണ കില്ലു. എന്നാൽ, ഇവി ചുക്കുത്തു സത്രംക്കുന്നതിനും ത ക്കുക്കാൻ കുവരിൽ ശുഉ കൂടി എന്ന കടക്കിക്കുട്ടി. എന്നിക്ക ദോഷമില്ലോ തന്നെ മുഖി ഓപം മിച്ചുക്കു രിംപ്പുന്ന ശുത്രതാരു വഴി”

കാലപ്രസംഗാൽ മന്ത്രിമാരല്ലോ. അതു നമ്മനിച്ചു

മന്മം സചി പാച്ച പരിക്കീഴ്ത്ത് ആ കൂമിരയെ തന്നെ കഴുതൊടു വായച്ചു പിശക്യാന്മാദഃത്താട ഉറക്കെ ചിരി മുച്ച കണി. അങ്ങാന ചിന്തചക്രാണിച്ചക്കേരനെന്നു, തങ്ങൾ സ്വന്തം തുപത്താൽ ചുജ്ഞിപ്പുട്ടു രാജാചിഹ വരിഞ്ഞു പുരാക്കച്ച, ദേഹമായി ചീംവിക്കാണ്ടു കടിച്ച വിഷ ദേലിക്കയും ചെയ്തു.

രാജാചിഹൻറ ഇംഗ്ലീഷിൽ സമിതി കണ്ടു സചിവനും ശ്രീ കാതിരേകത്താൽ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. പാസ്പിംഗർ ചീംവാൽ കേട്ട, പേടിച്ചുടിപ്പുായ അവർ പത്രവണ്ണം നാശി, എൻതരെവയ്ക്കുട്ടിച്ച തങ്ങൾ അക്കാദോ ദ്രോന ചെല്ലുന്നതു കണ്ടു.

ഉറുവിഷാഗിഡാൽ പരിക്കീഴ്ത്ത് ഇടിഞ്ഞെന്നു മരം പോലെ വൈരിപ്പിന്തു. അതിൽപ്പും പുംബാധിതനു മന്ത്രികളും ഷുഡാവാനികളും തുടി പരേതക്രമങ്ങളും ലൂം അടുച്ചിരിയ്ക്കും, പരി ക്ഷിതിംഗൻ പുതുയാഞ്ചു ജനങ്ങളുടെ മാപ്പുകാം രാജാവായിവാഴിക്കയും ചെയ്തു.

12. അതുകൂടികോർപ്പുത്തൻ

കുറു നന്ദനാരായ നാഗങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠൻ, വാസു കി. എല്ലാവത്താൾ, തങ്ങൾ, കാരക്കാടകൾ, ധനജ്ഞൻ, കാളിശ്ശ, മനിനാശൻ, പുരണൻ, വിജാകൾ, ഏച്ചപ്പത്രൻ, വാശനൻ മുതലായവരാണ് മുവ്വമാർ. ഇവർ ഒരു ശ്രേഷ്ഠൻ മാനുഷിലയതന്ത്രിയിനു വിട്ടു വായുമാനും കൊച്ചു' ഉറുതപോണിപ്പുഡാട ഗന്ധമാനന്തരി, വൈശ്വാനും, ശോകണ്ണം, പുഞ്ജി റാണ്ണം, ഹിമാചലം എന്നി

ചുണ്യപ്രദേശങ്ങളിൽ വിജിഷ്ടന്റെ കിയതലുതന്നു എന്നി തകിം അതനേന്ന മാർക്കറ്റിച്ചുവന്നു. കഞ്ചാർ പിതാജു ഹൻ ശൈഖനോട് ഇങ്ങനെ ചൊലിച്ചു:—‘യീ അനശ്വിക്കു എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഫോരുക്കമ്മ തതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണ് ഇ ജനക്കു മാത്രമാണ്. പ്രവർത്തിക്കേണ്ടവനായ യീ ഫോരുതുപാബല സ്ഥാത ലോകത്തെ പീഡിപ്പി അന്നതെന്തിനും? നിന്നും അഭിഷ്ടമെന്താണും?’

ശ്രദ്ധൻ—“എന്നും സഹാദരണാരല്ലോ മനസ്സു വിക്രൂണും. അവരോടൊന്നിച്ചു പാക്കുവാൻ എൻ്റെ ക്ഷേമയ്ക്കു. പരല്ലോം ശത്രുക്കരിപ്പേരുലെ അമ്പുക്കയും വിദ്വന്നേയും കലറ്റം പിസ്റ്റിക്കും കണ്ണാടാണും അവരുടെ ജീവിതം. അതോടും കണ്ണുകോണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നുവെ ആണും എന്നും അധികരിയല്ലോ. വിട്ടു ഇങ്ങനെയു തവല്ലു ചെയ്തു കഴിഞ്ഞതും. എന്നും ആ സഹാദരാന്നാർ വിന്തുവയ്ക്കു. മക്കളും സ്ത്രീകളും സ്വന്തം സഹജമായി അന്നത്തോടും അവർ ആ മഹാബല ദായ ഗൗഡിംഗും പ്രേഭിക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടുകമായുള്ള ഒപ്പു എന്നിക്കു എന്നതായ ജനത്തിലും വേണ്ട. തുന്നു ഫോരുതപല്ലുകോണ്ടും ഇംഗ്ലീഷരെത്തെ പരിത്രജിക്കു വാനാണു നിയുച്ചിരിക്കുന്നതും.”

പിതാമഹൻ:—“എടക്കാ ശൈഖാ, നിന്നും സഹാദരണാരട്ടെ സ്ഥിരി മുഴുവൻ എന്തുക്കുറിച്ചാം. അവരുടെ മാത്ര ശാപത്താൽ ലക്ഷ്മികരിച്ചിരിക്കുന്ന അപത്രംകളും തുന്നു കാണുന്നണ്ടും. എന്നാൽ, ആ ആപത്രക്കുന്ന പ്രതിവിധിക്കില്ലാത്തയില്ല. ആ സഹാദരണാരലും ശൈഖാം

നി ക്രൂർത്തെന ഭേദവിക്രണം നിഃന്ദ ബുദ്ധി യദ്യ
ത്വിൽ ഉംചുനില്ലെനതുകണ്ട് എന്ന സംശ്ലീംതനാജി
ത്വിന്നിവിക്രനം. മേരെല്ലോ. നി ധമ്മിഷ്ടനായിതനെന
ഡവിക്രണ്ട്. നിന്നക്കു ഏതു വരമാണോ ചെണ്ടെതനം എ
റയക്ക്; അതു എന്ന തരം.”

ശ്രേഷ്ഠൻ — “എന്നും മഹാസു ധമ്മരില്ലോ, ശമ്പാലില്ലോ, ത
പസ്തില്ലോ എന്ന റമിക്കമാറ്റ് ശാന്തഗ്രാഹിച്ചാലോ; അതു
തനെനാണ് ഏതൊക്കവേണ്ട വരം.”

ശ്രേഷ്ഠനിൽ സന്തുലമായിരിക്കുന്ന ഇതു ശാമ്രാജ്യസന്ദ
ഭൂകണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ വിധാതാവും, ഗ്രാമം, അത്രുമാ,
ഈഗരം, കായരം, സാഗരം എന്നീവിധഭാഗങ്ങളോടുകൂടി
കുഞ്ചിത്വയെ അനുവദിച്ചു ചലനത്തെ കുറയ്ക്കാൻ താ
ങ്ങിരെയട്ടുകുറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഫലം ആചിതക്കാരിയായി പ്രശ്നം
ഭിക്ഷവാൻ ആ നാശാന്തരഭന്നോട് അനുജ്ഞാപിച്ചു. പിരു
മഹൻ അഞ്ചലിയദ്ദോല ശ്രേഷ്ഠൻ ഭ്രമിതനു കുഞ്ചിച്ചു
കൊടുത്ത പ്രാരത്തിൽക്കൂടി അപീചിത്വം ചെന്ന ധരംമനസ്സ
പാരതത്തെ ശീരസ്സിൽ ധരിച്ചു ആ ദിനം ഒഴുക്കുംതിന്തു ഇതു
മഹാകമ്പന്തതാൽ ഭൂജഗാഗ്രജീവൻ സഹായിക്കുവാൻ പിരു
മഹൻ ശരായൻ എല്ലാക്കുകയുമുണ്ടായി.

വാസ്തുക്കി തുടങ്ങിയ പന്നാഗങ്ങളാവെങ്കു മാത്രംലാഡ
അരി കുന്നിന കട്ടിച്ചവാൻ എത്തോടു മാറ്റുമാണുള്ളതനും
അംഗോഹനത്തുടങ്ങി. കൂട്ടാമി വാസ്തുക്കി, സംഭരണരഹം
കാരയ്ക്കും വിചിച്ചു ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: — ‘മാത്രംലാഡ
കുമിഞ്ചം നുമുക്കു വായിക്കുവാൻ പോകുന്ന അപത്തും എ
ന്തു ശോഭാരംഘാക്കിട്ടുതാരെഞ്ഞാം നിങ്ങൾക്കല്ലാവക്കും അറി.

അാമ്പില്ലോ. എന്നെതാങ്ങ് ശോപത്തിനും വല്ലത്തുമൊരു പ്രതി വിധി കുറേഡക്കാം; മാത്രം ശോപത്തിൽ കിന്ന് മാത്രം അതുകൂടം വയ്ക്കാം മോചിക്കവാൻ. സത്യലോകേശരയായ വിധാതാവി രംഗം സന്നിധിയിൽ വെച്ചുണ്ട് അമ്മ ദഹനം ശവിച്ചിട്ടി കൈജീവന്തെന്ന് കാക്കബോൾഡ് തൊന്ത് ഭായിക്കുത്താക്കലാണ് വിച്ചുപോകുന്നു. ദഹനം ശവിച്ചിട്ടന്നു അമ്മമെയെ എന്തു കൂട്ടു. അതിൽക്കിന്ന പിതാമഹൻ വിലക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന്. ഇന്ത്യാ ദാം എന്നെതാൻ ചെയ്യേണ്ടതു്? അതുപരാത്താഴീഷ്വരവാദാളിക്ക് മാറ്റു. എന്നുണ്ടാണെ വിശ്വാസിപ്പില്ലോവരുംകൂടി അതിലോചിച്ചു പറയേണ്ടതോന്ന്. ദാംമല്ലോവരും ബുദ്ധിമുഖംനുത്താൽ മിക്ക ആവശ്യം കാഞ്ഞിപ്പിച്ചുമണ്ണന്തിൽ കൈത്തെച്ചിന്തനുവരുമുണ്ട്. അങ്ങെത്തെയുള്ളൂടെ ദാം ചേണ്ടുവന്നും അടിശ്വാചന്നുവരുമെങ്കിൽ കൈശാമാറ്റു. കാണാതേരുക്കുമോടു ജനമേജയൻ സപ്പും സത്തിന്ന് കൈഞ്ഞാതാവണ്ണും; അതിനും ദാം ചെരുയ്യേണ്ടതെന്നൊന്നുംബും”

ഈമറജിഷ്യായ വാസ്തു കി പറത്തെത്തു കേട്ടു ദാംഗങ്ങൾ കൈശാമാറ്റുവത്തെപ്പറ്റി അതിലോചിക്കുകയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൂടും ചെയ്യുത്തുടങ്ങി. “ദാം ചെറും” ജനമേജയുണ്ടും മന്ത്രിമാരായാ കൂടും. കൂട്ടുകൂട്ടും കൂട്ടുകൂട്ടും അതു രാജാവു നമ്മോടുനേപ്പിക്കാം. അപ്പോൾഡ് ദാം അ സത്രം തടക്കാതിഡിക്കെതക്കുവന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നും. അങ്ങെ ദാം ദഹനം ദഹനയാൽ യജീവന്തെന്തിൽ കിഞ്ചയമായും എന്നുപ്പറ്റുവരുതെന്നും അതു വളരുചിയഴാപ്പങ്ങൾക്കുണ്ട് കുമാണ്ണനും പലപല യുക്തി ഗൃഹങ്ങളെക്കാണ്ട് രാജാവിനെ ദാം വിശ്വാസിപ്പിക്കുന്നും” എന്ന ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. “രാജാ വിശ്വാസരം അതുവായ്ക്കു വിഷമല്ലിച്ചു കൊല്ലുകയാണെ ദാം

ചെങ്ങുണ്ടു്. ആചായ്ക്ക് നലിക്കേന്നോടിൽ യജതവി
ധായത്തെപ്പറ്റി ശരിക്കരിയുന്നതായി അങ്ങമില്ലാതെ
രാജാവു് ആ കമ്മത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതാകും. സപ്പും സത്ര
ജ്ഞാനം ഒപ്പിക്കുകളുമായി രാജവാർപ്പത്തിലും മരുള്ളവ
രായും, നാം കടിച്ചുടക്കാക്കണണ്ണോ. പിന്നു, നമുക്കാശര ദേ
ടിക്കുണ്ടോ?” എന്ന ചാലാ നാഗങ്ങൾ പറഞ്ഞു. “അത്തരം
സാധം തനിച്ചു നാം കുംകലും പ്രവേശിക്കുന്നതു്. ഈ വഴി
പിച്ചു അംബിപ്രായം ആവ ശ്രക്കരമാണോ. മുഹമ്മദ്രിപ്പോ
ലെ ശേഖാതരമായ മഹാപാശം മരുരാനില്ല. ധന്മത്തിൽ
നാഡാരം ശേഖരാണോ. അതാണോ ആവത്തിൽ സമാഖ്യം
സം ക്രക്കക്ക. അധികമായി കുറിക്കാൻ ആതു വൈക്കി
പ്പുരക്കി ലോകത്തെ നലിപ്പിക്കണം” എന്നിങ്ങെന്ന ധാക്കി
കുമാരം കൃപാശിലന്മായ ചില നാഗങ്ങൾ ഉപദേ
ശിച്ചു. മരുരാജ വഴിക്കാണോ വേറു ചില സപ്പും സത്ര
ക്കുന്നതു്. “മോഹകണ്ണയത്തിൽ ജപലിക്കുന്ന അശീഖന ഈ
ടിച്ചുക്കുന്ന കരികാരായി മഴവെയ്യു എഴു കെട്ടുന്തുക്കാം
അജതസ്മാമഗ്രിക്കുള്ളെയ്യല്ലാം നാം കളിച്ചുചൊന്നോ അവധി
രിച്ചാൽ രാജാവിനോ പിന്നിരയുക്കതാനു വേണ്ടിവരും.
ആ യജതാരംകൊല്ലുതു നമ്മുടെ കൂട്ടു പത്രതു് എന്നും ആ
അിരവും ചെന്നോ അവിടെ എത്തുപെട്ടുന്നവരേയെല്ലാം
വിഷമേലിച്ചു കൊന്നൊടക്കിയാൽ, അതോടുള്ളടി നമുക്ക
ഈ ആവത്രതു് അകന്നുചോകും. യജതത്തിലേയ്യും സംഭ
രിക്കുന്ന ഭോജ്യപ്രലാത്മണങ്ങളെയ്യല്ലാം മലമുത്രങ്ങളെയ്യിക്കാം
ഞട ഭൂഷിപ്പിച്ചു് അങ്ങാനയും നമുക്കു മുടക്കുമുണ്ടാക്കാം. ഈ
ഈ അംബിപ്രായവും പരക്കു സമുതമായി വന്നില്ല. “ഈ

മുമിലുപ്പിക്കളായി ചെന്ന ക്ഷീണതരവാൻ പറഞ്ഞു്
ആ വഴിക്കു വില്ലേഡണാക്കാം” എന്നായി ചിലർ. ജലത്രുക്കി
ഡാക്കാലത്രു രാജാവിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വെസി
രഹ്യകംഘമനം അപ്പോൾ സത്രം മടങ്ങുവന്നം വേരേ ചീ
ലർ പറഞ്ഞു. ആ രാജാവിനെത്തന്നേ കടിച്ചുകൊള്ളുക
ശാശ്വം എററവും ശരിയായ വഴിയെന്നും ചിലക്ക് തോ
ന്നാൽ നില്ലു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളും കേട്ടവിൽപ്പി
നേ വാന്നുകി പറഞ്ഞു— “സ്വീകാര്യമായ അഭിപ്രായം
നിങ്ങളിൽ ആരിന്തിനിനും പുരപ്പുട്ടില്ലു. നിങ്ങൾ മു
ണ്ടിക്കണ്ണിച്ച ദിനഭിന്നമാർദ്ദനങ്ങളിൽ എത്താനിൽ ആ
വേശിച്ചും നന്ന കാണുകയില്ലു. നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്ക് നാം
എന്നാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നും കൗപന്ധണാട്ടതെന്നും
ചെന്ന ചോദിക്കാം. നിങ്ങളിടെ ധിനംപോലെ പ്രവർത്തി
ക്കുകയാണു് എന്നെന്നു കടമകൈകിച്ചും ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ ഒന്നില്ലോതെന്നും പ്രവേശിക്കവാൻ
ധിങ്ങളിലുള്ള എല്ലാംകൊണ്ടു് എന്തിക്കു കഴാക്കയില്ലു്”

തന്നെ സദ്ധാരണങ്ങൾം പുരപ്പുട്ടവിച്ചു അഭിപ്രായ
അടിസ്ഥി, അവക്ക് അഗ്രജില്ല കൊടുത്ത മരവടിശും ക്ഷമയോ
ടു കേട്ടകൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാപ്പുതും മരറല്ലാവരും നില്ലേ
ബുരായതിൽപ്പിനുനു താനു അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിശിമതത്തെ
പൂരി താഴെ കാണിച്ചുപ്പുകാരം പ്രസ്താവിച്ചു്—

“ജനങ്ങളുമായും സപ്പുംസത്രം നിരുച്ചമാണും തടത്രും.
അംതു മടക്കവാൻ നമ്മളിൽ ആക്കം. തന്നെ ശക്തിയില്ലു.
നിങ്ങൾ കരുതുന്നോലെയുള്ള അള്ളല്ലാ ജയമേജയനും. ഒരു
വശദാഹംപറവിയവനാളും കിരേ അവലുംവാം ഒരുവമാണു

ನಂ ಏಕೆಂಬ ಅನಿಯಗಣಂ. ಐಲ್ಯಾರಡೆಯತ್ತಾತ್ತಲ ಗ್ರಹಣಾಯಿ
ರಿಕಣಗಾ ನಾಂ ವೆಲವೆತತತತವಾಗಾ ವೆಗೆ. ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರುವಾ
ಗೆ. ಈಗಾಳಡಾಯ ಅಗ್ರ ಅರತ್ತುಗ್ರಹಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಶಾಪತ್ತಾತ್ತಲ ಪೇ
ಟಿಷ್ಟು ವಿಂಚ್ಚು ತ್ವಾನೀ ಈಪ್ರೋಪಿತವಾಗಾ ವೆಜ್ಜುತ್ತು’ ಅಂತಹ ಇವು
ಮಟಿಹಿಂತ ತೆರ್ಗಂ ಪ್ರಾಣಿಕಣಿಕಿಂಷಿಕುಹಾಣಂ. ಅಂಪ್ರೋಪಿ
ಡೆವಣುಂಂ ಹೃದ್ದಾರ್ಥಂ ತಹಿತ್ತ ಒಡಗಾ ಕಿರಿ ಸಂಭಾಷಣಾ
ತ್ವಾನೀ ಕೆಟ್ಟ. ‘ಪ್ರ್ಯಾಮಿದಿ ಐಲ್ಯಾರಪಿತತಹಿತ್ತಾಣಾ’ ಎಂಬ ಇಡಿ
ವಿವರವ್ಯಾಪಿತ್ವಾನೀ ಡೆವಣುರ ಪಿತಾಮಹಾಷ್ಯಾಂತ್ರಿ
ಶ್ವಿಕಣೆಂತ್ ಸಂಭಾಷಣಾ ಅರ್ಥಾತ್ತಿಷ್ಟ್ಪ್ರೋಪಿತ್ ಈತಿತ್ತಲ ಶ್ರವಣ
ವೆಳ್ಳತ್ತಿಯಾನೀ ಶ್ರಿಹಿಂತ ಕತ್ತಲ ಇಂಡಾಯಿ. “ಅಂತಹಿರಿಯ
ಷ್ಟುತ್ತಾರ್ಥ ತಯಿಕ ಲಟಿಷ್ಟಿ.ನಿಃಕ ಅವಾರ ಶ್ರುತಾಯ
ಹಿಂತ್ರಾಷ್ಟ್ರಾತೆ ಮಾರಾಣಾಣ ಶ್ರುತಾಗಳ ಶ್ರಪಿಕಣಕ! ಅಗ್ರ ಯಿ
ಷ್ಟುರಹಿತ್ರುಂತವಾಗಾ ಡೆವಣೆಂತ ಸಂಪರಿಹಿತ್ವಾತ್ತ ವೆ
ಜ್ಞಾಯಾನೀ ಈವರ್ಮಿ ದೆಯಂತ್ರಪ್ರಾಪ್ತಿವಣ್ಣಾ. ಅಗ್ರ ಶ್ರಿತ್ಯಾತತ
ಪ್ರಾರ್ಥಾಕಾಣಾಣಾ ಡೆವಣು ತಃ ಯಾಗಾತ ಶಾರೀರವಷ್ಟ್ರಾಂತಿಖಿಂ
ಣತ್ತು” ಎಂಬ ಡೆವಣುರ ಡೆವಣು ಈತಿತ್ತಾಂ
ರಾನೀ ಪರಿತತತ್ತಾರ್ಥಿತ್ತು:—“, ಶಿಶ್ರುತಾರ್ಥಾಯ ಹಿಂತ್ರಾಷ್ಟ್ರಾಗಳ
ರಂ ಅರಂಬಂ ವ್ಯಾಂತಾಯಿ ವಲಿಷ್ಟಿತ್ವಿರಿಂತಾಗಿಷ್ಟ್ಪಾರ್ತಿ. ಅವ
ಒದ ನಾಂ ಜಿ ನಾಕ್ಷಿಹತ್ತಾಗಾ ಈತಿಷ್ಟ್ತುತ್ತಾತತತಾಹಿಯಾಯಿ
ಹಿಂತ್ರ ವೆಜ್ಜು ಐಲ್ಯಾರಾಪಾತ್ತ ತ್ವಾನೀ ತಡಣತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಷ್ಟಾರ್ಥಂ
ಪಾಪಾರ್ಥಾಕಣ್ಣಂ ವಿಂಚ್ಚಾರ್ಥಿಕದೆನುಂಮಾ ಉ ಸಂಪ್ರಾಪಿತ್ ಇಂ
ರಾನೀ ಶ್ರುತಾ ಶಾಪಾಣಿಯಾಯಿ ಡೆವಿಷ್ಟ್ರಾಪಾಕಣ್ಣಂ ಯಂತ್ರಿಷ್ಟಾಯ
ಪುಣ್ಯಾರ್ಥಿಪಾರ್ಥ ಮಾತ್ರಂ ಪ್ರಾಪ್ತಿಕಣ್ಣಂ ವೆಜ್ಜು. ನಾಂತಾತತ
ಹಿಂತ್ರಾಕಣ್ಣಂ ಶ್ರುತಾ ಮಹಾರ್ಥತತಿತ್ತಿಗಿ ನಾರ್ಥಾವಹಂ ಕಿಟ್ಟವಾನೀ ವ
ಶಿರಾಣಾಣೆಂತ್. ಯಾವಾರವಂಶಾತ್ತಿತ್ತ ಮಹಾರ್ಥಾಗಿಷ್ಟಿ. ಇತ್ತಿ
ತೆತ್ತಾಗಿ ನಾರ್ಥಾಯ ಜರಿತ್ತಿಕೂಡಿಯಿ ಸಂಜ್ಞಾತಹಾಕಿ. ಅಗ್ರ ಅರ

ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿನೆನ್ನರ ಪುಗ್ಗಾರಾಯ ಅತಿಸ್ವಿಕಾರಹಣಿ, ಜಯಃಜಾಜಿಹಂ
ಅತ್ಯಂತಾರ್ಥಿಯ ಸಪ್ತಾಗತಾರ್ಥ ಯಿತರತ್ವ ಎಬಳ್ಳು. ಅಂತಹ್ಲೋದ್ದಾರಿ
ಉಮಂತಿಂತರಾಯ ನಾಗಾಗ್ರಹಿಷ್ಠಾಮಾರ್ ಸ್ವಾಹಿತರಾಹಿತರಿ
ಷಂ.” ವಿಯಾತಾಷ್ಟು ಇಡೀವಿನ ಪರಿಣತತ್ವ ಕೆಂಡಿಸ್ವಾರ್ ಅತ
ಜರಂತರು ಇವಿಷಿತ್ ಎಂಬತಾಷ ಸ್ವಿ ಉಲ್ಪಾಣಿ ಪುಗ್ಗಾರ್ ಜಾಹಿ
ಕಿಷಿಕ್ ಎಂಬ ದೇವರೂಪಕ್ ಕಿಂ ಸಂಶೋಧನಾಯಿ. ಅತ ಸಂ
ರಾಯವರತ ತಿಬಂತಿಸ್ವಾಹಾಣ್ತಿತ್ತಾ ವಿಯಿವಾಹಿಷ್ಟು. ಯಾವುದ್ದಿ
ಖರಿತಹರಮಾ ಪ್ರಿತ್ಯಾಂತಾಣ್.” ತಂಗರ್ ಪೇಶರಾತ್ರ ಅತ ಹೇ
ಣಾಂತಿತ್ತಿತ್ ಕಂಪ್ರಹಿತ ಪರಿಣಾಮಿಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಿತ ಅತ ವಿ
ಷ್ಟವಾನ್ ವಿಷ್ಟಾಲಿಯಾಯ ಪುಗ್ಗಾರಾ ಉಣಾಕಣಂ. ‘ಬಾಂಪುಕ್ತಿ
ಘಾಟ ಸಹೋಡಿಯಾಯ ಜರಂತರು ಕಾಣಕ್ ಮಾರಿಯಾಣ್ ಅತ ಇ
ತಿಷ್ಠಾದ ಪರಿಣಾಮಿತರಿತಕ್ ಎಂಬಾಣಿ ವಿರಿಂಬುಂ ಈಂ
ಹಿತ್ ಪರಿಣತತ್ವ. ದೇವರೂಪ ಇತ್ತಾಂತ ಕೆಂಡ್ ಸಂತ್ಯಾಷ್ಟಾ
ಯಾ ಪಿರಿತತ್ವಾಪಾಹಿಷ್ಟು ಎಬಳ್ಳು. ಅಂತ ವಹಾಣ್ತಿ ರೂಪದ್ದೊ
ಪರಿಣತಿಣ್ ಇತ್ಯಾ ಯಾಂ ಚೆಂಡುಣಿತ್ತ ಜರಂತರು ಕಾಣಕ್ ಸಾರ್
ರಿಷ್ಣೆ ಜರಂತರು ಇವಿಗ್ರಾಹಾ ಸಂಭಾಪಿತಿಷ್ಟು ಕಣ್ತ್ ಅಂತೆ
ಹಿತ್ತಿ ನ ಡಿಕ್ಷಾಯಾಹಿ ಕೊಡಿಕಿಷಿಕ್ಯಾಣ್.”

ಇಡೀವಿನ ಎಲ್ಲಾಪುಗ್ಗಾರ್ ಪರಿಣತವಾತಿಲ್ಲಾಂ ಕೆಂಡ್ ಯಾಸ್
ಷ್ಟಾಂತಿರಾಹಿತರಿ ನ ಯಾಗಾಣಪಿ ಶರಿಂಬಿತಾಯಿನ ಲೋಹಿಷ್ಟು
ಸಂಖಾರಣ್ ಭಯಕಣ ನ ಗೃಹಿಂಧರಾಸಪಾಸ್ಯಾಂತಾಂತಿತ್ತಿ
ಕಿಯಾಣ್ ಅಂಣ್ ಅತ ಸಂಕಾಣಿತಿಣ ಪಿರಿತತ್ವಾಪಾಹಿ
ತ್ತಾ. ಅತಿಲ್ಲಿಗಾನ, ಜರಂತರು ಇವನ ಕಂಪ್ರಹಿತ ಪುರುಷಾ
ಹಿತ್ತಾಂತಿತ್ತಿತ್ತಿ ರಹಿತಿಷ್ಟು. ಜರಂತರು ಇವಿಯ
ಹಿತ್ತಾಂತಿತ್ತಿತ್ತಿ, ಅಂತೆಹರಿತ ಪಿತ್ರಾಂತರು ಕಣ್ತ್ ಅಂತೆಹರಿ
ಹಿತ್ತಿಗಾನ ಸಮಿತಿಗತಿಕಿಳಿಪ್ಪಿರಿ ಅಪ್ರಾಪ್ಯಾರಿ ತಹಿಷಿ

അറിവു തന്റെ അനുകാൻ വാസ്തവികി തന്റെ സഹജമാരെ ദി ദയാഗിക്കുകയും ചെയ്യു.

ജർജ്ജർക്കാസ് മഹാമുത്തി ഭാര്യാക്കാമം തെല്ലും ശില്പാത്തേ, പിഡിയുടെനം, തവന്മിതനം, ആത്മഹിംഗമായി മനിം മെങ്ങും സഖ്യരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നനു രാത്രിയാക്ക പ്രോം താൻ എത്രൊരിട്ടു ചെന്നുത്തുനാവോ അവി ടം തന്നോയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പീഠി. മേലാരവുതാന ശ്രാവം കൊണ്ടു, വിശാമാരതപം കൊണ്ടു. മെലിഡേരിയ മെയ്യാൻ ആ തുപാനിയി പലപല തിന്ത്മണം തോരും, കേൾക്കുന്ന ചുറവിനടക്കപ്രോം കുന്നാൽ കരട തും ആഴം കൊണ്ടുതുപാതയും കുഴിയിൽ കേരവേർ മാറ്റും ഒരു ഷിച്ചു കു പുരുക്കൊടിയെ അധിലം ബിച്ചുകൊണ്ടു ചിച്ച പിതുക്കൾം തലക്കിഴായി തുങ്ങുന്നതു കണ്ടു. ആ പുരുക്കൊടിയുടെ ആ കരേ വേദ്ധക്കിയും അതിനാരികെ പാക്കുന്ന എലി മികവാരും തിന്തിത്തും കഴിഞ്ഞിടി അനു. ഇടക്കി കുടക്കിക്കിട്ടും, ആധാരമില്ലാതെയും മെലിഞ്ഞുതള്ളുന്ന ആ ദിനമാരക്കൊണ്ടു അന്നതാച്ചം ചുള്ളുന്ന ജർജ്ജർക്കാസ് അ വരുടെ ആ സ്ഥിതിക്കു മേതുവെന്നതും അന്തേപ്പിച്ചു. ജർജ്ജർക്കാസ്—'നിങ്ങൾ ആരാണും? ഈ പുരുക്കൊടിപിടിച്ചു തലക്കിഴായി തുങ്ങുന്നായതു് ഏ, തും കൊണ്ടാണും? ഈ പല്ലിനു കു വേർമാറ്റും ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതുന്നുണ്ടു്. എലി തിന്നതിനു നശിക്കാരായിരിക്കുന്നവണ്ണു! ആതു് അന്നുവേണ്ടായാൽ ധനിക്കുന്ന ഈ കണ്ണിനുള്ളിൽ തലക്കി ശാകി ചീണവോകും. നിങ്ങൾ ഈ ഗ്രാമാരമായ ആവാക്കിന്തു കുടക്കിപ്പോയിരിക്കുന്നതുകണ്ടു് എനിക്കു ക്ലൂഡി മായദ്ദിവാളാക്കന്ന. നിങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി തോന്ത്

വല്ലതു. ചൊദ്യം അനുഭവമോ? എൻ്റെ തവദ്ദേശത്തിലോ കാലിലെലാണോ, മുന്നിലെലാണോ, പക്ഷതിരഞ്ഞയോ, അമധ്യവാ മുഴുവനമോ വിഹിച്ചാഗിച്ചുണ്ട് കിങ്ങൾ ഇള ആവത്തിൽനിന്ന് ഒരു മോചിപ്പിക്കവാൻ എത്രിക്കു കഴിഞ്ഞുമോ? ഇവിടെ തൊന്തു എന്നും ചൊദ്യം അനുഭവമോ പറഞ്ഞാലും

പിന്തുക്കരിം— “വുലുനം ബ്രഹ്മവാദിജീവായ ഭവാന്താണോ തെങ്ങെല്ല രക്ഷിക്കവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്? തവദ്ദേശത്തിലെ കോണ്ട് അകർരാകന ആവത്തല്ലെ തെങ്ങെല്ല പിടിക്കി ടിക്കിരിക്കുന്നതു്. അപുരുതപംകോണ്ട് ഇതാ തെങ്ങംഡി യരകദ്ദിവത്തിൽ പഠിക്കുന്നു. സപുത്രയാഥാ ധമേംഡി കതമം എന്നാണില്ലോ പിന്നാമഹൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മം, പലകാലം ചി തുജ്ജിക്കിടന്നു കാലംകൂടിക്കുന്ന തെങ്ങംഡിക്കു ഗ്രഹണശക്തി വേണ്ടുന്ന ടന്ത്രാലം ഇല്ലാതാക്കിരിക്കുന്നു. ഭവാൻ ആരാണ്ടാണു ദിജീവാൻ തെങ്ങംഡിക്കു വരും. ആവത്തിൽപ്പെട്ട തെങ്ങെല്ല ദിംഘാശക്തി രക്ഷിക്കവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാരം ആണം വുലുനമായ ഭവാൻ പൂജാർഹം കാകയാൽ തെങ്ങെല്ല ദിംഘ ഇം ആവത്തിനാല്ലെ ഫേതു ജിജന്തുസ്വായ ഉവാനെ ധരിപ്പിക്കാം. യായവാനുയിക്കളാണു് ഇം തെങ്ങംഡി. ദ്രിഡലുതാം തഃപുണ്ണാശ്വാസായ തെങ്ങംഡി സന്നായക്കുരുക്കോണ്ട് പുണ്ണാശ്വാസാക്കത്തിൽനിന്നിരാം ഇതാ അധിചപതിക്കുന്നു. സന്നാനമില്ലാണ്ണാശ്വാസാക്കത്തിൽനിന്നുണ്ടെന്നും തവോധനം പാഴിലായിപ്പെട്ടുചി. എന്നാൽ തെങ്ങംഡി തീരെ സന്നായക്കുരാണ്ടാണു പറത്തുച്ചുടാ. തെങ്ങംഡിക്കു കൈ പുതുനു ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവൻ ഉള്ളിതു

ഇല്ലാത്തതും തെങ്ങെല്ല സംഖ്യയിൽപ്പെട്ടതോളം കൈ പൊംലക്കാൻ. അതു ചുത്രൻ വേദവേദാംഗവിശ്വാസം ജീ തെന്നുണ്ടായെന്നും, ഉറഗ്രതനും, തഃപാരാശിയുഥായി ശോഭി ക്ഷേമവൈകിച്ചും അവൻ മുന്നുന്നോ ഭോഞ്ചിയും മുല്ലാത്ത വൈദം മുന്മച്ചാരിയാണു വർത്തി ആന്നതു കൊണ്ടു തെങ്ങെല്ലക്കും ഇതാ, ഇം ദിവം അനന്തവിക്രൈ കണിച്ചു. ദഹാമതിയാഡി ജാതിക്കാര്യവാണു തെങ്ങെല്ല ചട അതു ചുത്രൻ. മോൻ ഇം ഇം ഇം ഇം വിവരിക്കിയും കാണാക്കുവാൻ എന്നും അംഗീയാ ആവരാക്കി ഗത്തത്തിൽ തുക്കിക്കിടക്കുന്നവും അവൻ കുഞ്ചിച്ചും സഭാത്തും സപ്പുത്രമായി തുക്കിന്റെ വിത്രാക്കി ജനത്തിനായി ഉപദേശിക്കും. ചെങ്കുമാറാക്കണം, തെ ആദിപിടിച്ചുംഖിക്കുന്ന ഇം പുത്രക്കൊടിയാണു തെങ്ങെല്ല ചട വംശവല്ലി. ഇതെന്നാണ മാത്രമാണു തെങ്ങെല്ലക്കും വംശവല്ലി ശബ്ദം തുറത്തു. അതു മുറിത്തുംപായ ചേരുകൾക്കും കാലഗ്രന്ഥമാഡി വംശത്തും കൂട്ടാണ്. മിക്കവാറും അനറക്കഴിഞ്ഞതു ഇം പുത്രക്കൊടിയാണു ജാതിക്കാര്യ പിടിച്ചുത്തുക്കുന്ന അവരെണ്ണു വാരേത്തു. കാലമാണു ഇം ഏലി. തന്റെ ഏകാവലംബമായ തന്ത്രവിാധകജീവിക്കുന്ന ഏലിയെപ്പറ്റി ചാഡ്യങ്ങനു ഗുണാഡി ജരക്കും ചിന്തിക്കുന്നതെന്തെല്ലിലും. അവരെന്നു അതു ദേഹം തപസ്സാക്കട്ടു ഇം ഇം കൂട്ടാഡിക്കും കൈ മുന്നും ചെങ്കുമാറാഡി. ചെങ്കുമാറിലും തജ്ജിവി കൂട്ടുപോലെ തെങ്ങെല്ല ഇതാ, അധിചതിക്കുന്നു. പാപി കൂട്ടാഡി തെങ്ങെല്ല മുന്മുഖാടക്കുടി വിശാപോക്കുന്ന ഇം വഴിക്കുന്നു, ഇപ്പോഴും ഇം കുറു അവലംബ

വും കാലബാധയാൽ അരര ജർത്തകാന്വും അധിക തിക്കം. തപസ്സാകട്ട് യജമാനവച്ച് മറര പരിപാലയകളിലാം സന്താനലാഭത്താളം ശ്രദ്ധിച്ചു. മല്ലി. ഈ വസ്തു വോൻ ജർത്തകാഞ്ചിത അരി തിക്കണം. ഇവിടെ ദോഷം കണ്ടതും കേട്ടതുമെല്ലാം അവദോഷ പറഞ്ഞ വിധാനം ചെയ്തു നന്നാന്തരാഖണം. കാവാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നരിനാം കവിപ്പിക്കണം. ഇനി, തൈമാൻക്ക് കൂടു ചോദിക്കവാനുള്ളതു ഉത്തരവാദിച്ചുപ്പാല അനന്താച്ചും കരണ്ണാം. പ്രതാഴം നിന്നും തില്ലെന്ന ദോഷം ആരാബന്നനാണ്.

ജർത്തകാഞ്ചിട്ടും, തന്റെ പിറ്റകൾിലെപറഞ്ഞതെല്ലാം മുഖം ഭിന്നായി കേട്ടതിൽ ചീറാനു തൊണ്ടയിടിട്ടും ശോഭാട്ട് ശുശ്രാവാ പറഞ്ഞ:— “നിങ്ങൾ എന്നർ ഘുബ്രി കുറാബു ചു മുടിതുമഹരാരാണു. ഏക്കെള്ളുടെ ആരു ജ്ഞാനപ്പും നാശിക്കുന്നു കേരിക്കരാൻ തന്റെ ഇതാ, സന്നാലും യി വിഞ്ചക്കണ. തേൻ തന്നെയാണ് ആ ഭ്രാവിക്കായ ജീവക്കാരം. അജന്തതകാണ്ട പാപിച്ചുകാണിത്തോന്ന് എന്ന തിങ്ങൾ ദേശിച്ചുകൊള്ളുക.”

യാദിപ്പിക്കമാഞ്ചായ ഈ ഭാഗംതാൽ പിറ്റകൾിലെ സാമ്പത്തിരാക്കി, എത്തുകൊണ്ടാണു ഭായ്യാപരിഗ്രഹം ചെയ്യാത്തതെന്നു ഘുത്തുനോട് ചോദിക്കാണു. ചെയ്തു.

ജർത്തകാഞ്ചിട്ടും ഉംഖംപരേതസ്സാധിത്തോന്ന് എന്നർ ശരീരം തന്ത ഉംഖംപരോക്കരത്തകയെല്ലാം എന്ന ദേഹാഭിലൂപം മണക്കാണ്ടാണു തന്റെ സാഡയ്ക്കയില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണി ദിനുത്തിച്ചു. പക്ഷികളുപ്പാലെ തുഞ്ചിക്കിടക്കണ എന്ന ദിനം കൈക്കൊണ്ടിരി

ಹಣಗ ಮುಂದಬಯಲ್ಲಿನ ಪಿಂಡವಲಿಚ್ಚು ಕಣಿಗಣತಿರಿಕಣಂ. ಯಿಂಥಾದೆ ಅಗ್ರಗಂಧೋಲೆ, ಇತ್ಯಾ ತೊಂಬ ತೀವ್ಯಾಯಾ ಇಂ ವಿಧಾಯಂ ಚೆಯ್ಯಿನಾಗಾನು. ಏಂಂತು ಏಂಜರಂ ಹೇ ಸುತ್ತಾಗಾಳುತ್ತಿ ಕಣ್ಣಿಕರು ಮಾತ್ರಾಂ ತೊಂಬ ಬರಂ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ. ಅವಾಳೈ ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತಿ ಕಡು ಏಂಬಿಕಣಿಗಾಯಾರಿಕಣಂ ತ್ತ. ಅಂಬಾಳೈ ಏಂಬಿಕಣ ಲಿಂಗಿ ಹಾಯಿ ಕಿಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣಿ ವೇಣಂ. ಇಂತಾಯಾವಾಮಹಿತಿ ತೊಂಬ ಸಂಭಾಯ್ಯಿ ಹಾಯಿಕಣಾ ತ್ತಿಂ. ಅಂಬಾಳೈ ಗಡಾಕಣ ಸಂತಾಯಂ ಯಿಂತಾಳೈರಹಿಕಣಂ. ಹಿಂತಾಳೈಯಾವಾಯಂ ನಾಂಧಾಯಿತಾಯಿ ವರತಿಕಣಂ”.

ಇಗ್ರಾಯಂ ಪರಿಣತಿಕ್ಕಿ ಜರಂಕಾಂ ಅತ್ಯ ಸಮಲಂ ವಿಟ್ಟ ಡೆ ಶಾಂತಣಂ ತ್ರಿಂಗಂ. ಅತ್ಯ ವೃಜಾಗಂ ಅಂತಿಮತಿಗಾಗಂ ನಾಯ ಅಪ್ರಕಾರಾದ್ಯತ್ತಿ ಈ ಪರಿಣಯ ಏಂಣ್ಣು ಕಿಟ್ಟಿತ್ತಿಸ್ತಿ. ಅಂತೇ ಹಂ ಪಿಗ್ರಿ ವಾಕೋತ್ತರ್ತು” ಅಂ ಸಪ್ರಾಯಾಳುಂ, ಕಾಂತ್ಯ ಸಿಖಿ ಕಾಣಾಯ್ಯಿ ಹಾರು ಅಯಿಗ್ರಾಸ್ಯಾಯಾಯಂ ವೆಚ್ಚಿ. ಕಣಹಾರು ಅತ್ಯ ಅಹಾರಾಯಿ ಈ ಕಾಂತಿತ ಚೆಗಾಹಾಗು ಪಿಗ್ರಿಹಿತಣಿಗಾ ಹಿ ಕಣ್ಣಿಕಾಳಿ ಲಿಂಗಿಯ್ಯಿ ಮಣವಟಂ ಕಿರಣತಿಷಣ. ಅತ್ತ ಇಂತಾಯಾಗಂ:— ಮರಣತ್ತಿಂ. ಅಂ ಪರಣತ್ತಿಹಾಯಿ ಬೆಳ್ಳಿಪಿ ಲುಂ ಕಳ್ಳಿಪಿಲ್ಲಂ ನಿಷ್ಟು ಗ ಸವತ್ತಿತಣತ್ತಿಂ ಏಂಗಂ ಪ್ರಾತಂಹ ಇಹರಿಕಣಣತ್ತಿಂ! ಸ್ಯಾ ವಿಪಾತಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯಾರಿ ಕಣ ಏಂಗಂ ಪಿಗ್ರಿ ಈ ರಂ ಹೋಕಾರಂತಾಯಿ, ಸಂತಿಕಣವೇಣಿ ವಿಧಾಯಂ ಚೆಬ್ಬಿ ವಾಸು ಏಂಗಾಡಿ ಕಲ್ಪಿ ಕಣಗಂ. ಅಂವಾಳೈ ಪ್ರೇರಣ ಹಾರು, ಕಣ್ಣಿಕಾಳಿಕಿಂ ಅಂತಪ್ರಾಪ್ತಿಚ್ಚಿಕಾಣಿ, ಭಾವಿತ್ರೇಧಿವ ಅತಿಲಾಣಿ ತೊಂಬ ಇತ್ಯಾ, ಹಾಂತಹಾಣಾಯಿ ಪೂರಿತಕಣಗಂ. ಇಂತಾಗಣ ಗಾತ್ರ ತಣಪಿಕಿಂತಿಯಿರು ಅತ್ಯಕ್ಷಾರಂ ಕಣ್ಣಿ ಕಣ್ಣಿಗಣಿ ಹಾರ್ಡಾಟಿಹಾಯ ಇಶ್ವ ಏಂಬಿಕಾಹಿ ಅಂವರೆ ತಣಕೆ ಕಣಮೇ! ಅಂವಾಳೈ ಹೇಳಿ ಏಂಗಂ ಹೇಳಿ ತಣಹಾಯಾಗಿರಿಕಣ

ഞം, ഭിക്ഷുപാലെ അവാളു എന്നിൽ ചരിട്ട് വന്നത് രണ്ട്. അവാളു ഭരിക്കേണ്ട ചുമതല എന്തിക്കുണ്ടാവണ്ടു്. ഇപ്രകാരമുള്ള കന്ധകള്ലായി തൊൻ ഇതാ യാചിക്കാണ്.”

ഇങ്ങനെ ജോർക്കാങ്ക വിളിച്ചു പാന്തതു കേട്ട ഉടനേഹ വാസ്തവികിച്ചുടെ ശത്രജതപ്രകാരം ആ മഹാഭാഗിജൈ പിണ്ഡി സ്ത്രീരാജാ നാഗദാമം, സത്രാരം ചെറു വാസ്തവികിജയ വന്നു തിരുപ്പാം ദരിപ്പിച്ചു. ആ നാഗാഗ്രാജൻ തന്റെ ഭഗവിനി ചെയ്യുന്ന അലങ്കരിപ്പിച്ചു മുൻ സന്നിധിശിലജ്ജ ത്രിക്കാക്കാണ്ട് ദോഷി. അവാളു ദിപ്പായനാഡുപാലെ ആ ദാഖിഞ്ചേ കൊട്ട ക്രതാപ്പാർഥി, പെട്ടെന്നായിരിക്കുന്നിരിപ്പുണ്ടു്, അവാൾ ദാഖിഞ്ചേ കുംഭാരമായിത്തീരുമെന്നും സംശയിച്ചു്. ആ ഭായത്തെത്തു ആക്ഷയും, ബന്ധാലിതന്നും ആ തപസ്പി അംഗികരിക്കാ ഒത്തിനും. അവളുടെ പേര് ജോർക്കാങ്കവന്നതനുണ്ടു്. അവാളു താൻ നാന ഭരിച്ചു കാളിക്കാമെന്നും വാ എുകാഞ്ചായിച്ചു തിരുപ്പിതന്നുണ്ടു് ക്രൂണാസ്ത്രികരണ തതിൽ ജോർക്കാങ്കമുഖിക്കു സമ്മതമുണ്ടെന്നു്. അപ്രാശ മാഡി ശ്രവി എന്തെങ്കിലും ശാന്ത ചെയ്യാൻ. ആ കുംഭാരം കാർണ്ണ ശ്രവാളു പരിത്രജിക്കം എന്നു മുന്ത്രിത്തെന്നും ആ ഫോറ്റു ജോർക്കാങ്കവിനെ വിപിഴുവും കുംഭിരുചിക്കും ചെയ്യു. ആ ശാഖനാ ചയത്തിൽത്തെന്നുണ്ടു്. അംഗുഹം സംഭായ്യായി തിവശാശ്വതതു്. റവമോഹനമായ മുട്ടരല്ല തതിഞ്ചുകൾ സപചതാജിടു കൈചീറിച്ചു കാണ്ടു കയറിയു ഉടനേഹ, “എപ്പോഴുമുഖിലും വിപ്രാശം പ്രവർത്തിക്കുണ്ടുാണ് അപ്രാശം പരശുക്കയോ ചെയ്യാൻ അപ്പോർത്തുന്നു നിന്മാ

യും ഇംഗ്രേസ് നോൺ കെകവിട്ടുപാക്കമെന്നു” എൻ അവരുടെ അവലേളു കാംപിപ്പിക്കാണം ജീവൻകാരം ശത്രുവായി ചെയ്യുതു”. അങ്ങനെന്നാവാദ്വൈതയെന്ന ശോകഭാവത്താട്ട തുടി അവർ സ്ഥാനം നാശം ചെന്നപ്പോൾ ഒരുമുള്ളുമാറ്റം അവിശ്വാസിച്ചുവരുമെന്നു കാണിക്കുന്നു. ശാഖായി ആ ഗംഗം അഗ്നിഃയക്കാംബ ശ്രൂപപക്ഷത്തിലെ ശിരാംഗ്രഹിച്ച ലൈംഗം തുടങ്ങി. അനുനാതനാം, ജീവൻകാരം മരി, ക നീറപതിജ്ഞടമടിച്ചിൽ തലവെച്ചു കരെയായിക്കുന്നേരും ഉറങ്ങിപ്പോയി. സുംഖം അസൂച്ചിത്വത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടും അശ്വരം ഉണന്നിപ്പു സന്ധ്യാവന്നം തെറാഡാൽ ദേ രിച്ചന ധന്തലോഭത്തെപ്പാറിയൊത്തു ഭയംവളർന്ന ആ മഹാ സ്വിനി തെന്നാവിജയവിളിച്ചുണ്ട്രുന്നതു പുണ്യമോപാധ മോ എന്ന ചിന്തയുടെ. ധന്തലോഭക്കാനു കോപ ത്തെക്കാംബ ധന്തലോഭക്കാനു ലോപമാണ് അപോക്കം ആവര്ത്തകരെമെന്ന വിശ്വയിച്ചു് ആ വാസ്തവിക്കിട്ടി ചിക്കാ ചയുംരാക്കിക്കളാൽ തെന്നാവിജയ ഉണ്ടാണ്. “സുംഖം അസൂച്ചിച്ച തുടങ്ങിവാറിക്കാംബ സന്ധ്യക്കാംത്തിാലു കു മാനസ്താനങ്ങമാക്കായി ഉണന്നിപ്പുനാരാലും” എന്ന് ആ സുചാരിത ഉണ്ടിച്ചുതു ജീവനകാരിവിനു് അപീച മാരിട്ടാണു ഭവിച്ചുതു്. ക്രായാധിക്ഷൃജനാർ ചുണ്ണി വിനുച്ചു കൊണ്ടു് അശ്വരം പരഞ്ഞു:-

“എന്ന കീ അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നോൺ വിജനാട്ടുടി നിശ്ചാരമായും പാക്കുകയില്ല. നോൺ ഈ താ പോക്കുകയായി. നോൺ ഉറങ്ങിക്കിടക്കവേ സുംഖം അസൂചിക്കവാൻ ഒഡയ്യുംഡാം അസൂചയകാലമാശാൽ

തന്ത്രണ തൊൻ ഉന്നതിവരെ സുഖ്യൻ കുത്തുനില്ല; അചു
ജൂഈഷ്ടി. സന്ധ്യാ ശായേന വൈദ്യു വിളിച്ചുണ്ടാൽ ഒരു കൊ
ഞ്ച എന്നെന്ന ദീ അവമാനിച്ചിരിക്കും. മാനാമാനി വ
റിഡൈട്ടു വീണ്ടും പാക്കംവാൻ ആക്കം ഇപ്പുണ്ടാക്കാ
ല്ല. ഏന്നോപ്പാലഭയില്ല ധർമ്മവിഷയാർ ധിക്കു തരായാലു
ജൂഈ സ്ഥിരി തൊൻ പ്രത്യേകം പരിശയണിമു.”

അവമായിക്കേണമെന്നുവെച്ചുല്ലോ, ധർമ്മത്തിന് ലോ
പരുണ്ടാക്കരുതെന്ന് കുഞ്ചിത്താണു തൊൻ വിളിച്ചുണ്ടായ
തന്ത്രണ് ആ ധാരാഗ്രൂ ദശാദരി കേണ്ടാണു പാണ്ടത്തു് ജൂ
ന്തുകാരമുന്നി അരബിച്ചിപ്പു. അദ്ദേഹം അവപേരു ഷുഠ്യി
അവസ്ഥകാരം പരിനൃജിക്കരുതെന്ന ചെയ്യു.

ജാത്കാരമുന്നി—“തൊൻ ഇവിടെ ഷുഠ്യിനുവും തണ്ണു
ടക്കിത്തന്നോയാണ് ഇതുവരേ ഒം പാണ്ടത്തു്. പരിഞ്ഞു മാ
ക്കി തൊൻ ചിന്നവലിക്കുവയ്ക്കുജ്ഞി ശാന്തി, വിപ്രിശം പ്ര
വത്തിച്ചു നിന്നെ ഏനിക്കു കൈവാടാടിവ നിരിക്കുന്നു.
തൊൻ പോയിഡുന്നു അനുജരന അറിയിക്കുക. ഏന്തോൻ
ശേഖരാടിൽ ദാ വ്യസനിക്കുതു്.”

ഇങ്ങനെന്ന ധാതുപരിഞ്ഞു റില്ലുന്ന മഹാംിഷാട യാ
ര ധാരയായി കഴുകുന്ന കണ്ണികരാടം പിത്രായത്വം തന്ത്രാടം
തുടി, ഇടാം സപ്രാഞ്ഞിൽ ശാകാശത്തുയു ജുരുക്കാഞ്ഞ
കൈക്കൂപ്പിവിന് ശ്രദ്ധനെ പ്രാത്മിച്ചു്—

“കരം ശ്രദ്ധനം ചെയ്യാനു ഏനോ കൈവിടാതിരി
ക്കേണമേ. അവിടാനു ധർമ്മവിഷയ് ഹാനിയുണ്ടാക്കാതി
ക്കുകവാൻ തൊൻ പ്രിയംതന്നേയല്ലേണു ചെയ്യുതു്. അവി
ടന്നു ഏന്നു പരിനൃജിക്കയംബന്നക്കിൽ, അചിട്ടേന്തുക്കു്

എന്ന എഴുതാൻ മലബത്തെ ആഗ്രഹിച്ച നൽകിയോ, ആ മദ്ദം കൊണ്ട് ഉം വാസുകിക്കണാകുന്ന ആധി അ ദിനം അടിശുഭ്രാന്തിയാണോ. മാറ്റശാപത്രങ്ങൾ ആത്മഹായ പ്രജന്മ അതാതികർക്കു കുറ രക്ഷായും അവിട്ടാതെ സ ദാനം ഇനിശം ജ ചിത്തിട്ടില്ല. ദാം തമിലുണ്ടായ ബന്ധം അവിടോ വിദ്യുതഭാക്തതിനിക്കണമേ. അക്കാദിക്ഷക്ഷമതയി ന്നാഡി ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിശ്വാസിയായ എന്നു ഇം അ മുള്ള് ഗംഗിജാട് വിചയിൽ, ഏകവിട്ടിവോകാതിര ക്കുവാൻ കയിവുണ്ടാകുന്നതേ.”

ഗംഗത്തുപുറി ഇപ്രകാരം നാശാംഗന പരഞ്ഞ ദ്രുതി “അസ്മീ” എന്ന ജാത്യകാര ഉച്ചരിച്ച. “ഹി, ഗംഗി നിരക്കേന്നയാണ്. യണ്ണിപ്പാല ഉജ്ജവലിക്കുന്ന ഇം ഗം തതിൽക്കിന്ന മഹാശിഖം ധർമ്മത്വാദം. പ്രദവേദാംഗപാ രഹംമായ കമാൻ ജനിക്കാം.” എന്ന അദ്ദേഹം അന്നറ മിക്കയുംചെയ്തു. ജാത്യകാരമുണ്ടി പോരുതിൽ ടിന്നു, അ ദ്രുതിജനറ വേർപാടിാംപുറി ജാത്യകാര ചെന്ന വാസുകിഡി അറിച്ചിച്ചു. ആ നാശാംഗജന്മ ഇം അപ്രായ പുജാന്തരങ്കളും അപ്രായത്വാതിന്തിരം. തൊക്കാ മുന്നിൽ, തെങ്ങുവിഃശാഗത്രത്തിൽ ദിനായി നില്ലുന്ന സോദരിയു നോക്കി ദിനത്വോട്ടുടാ വാസുകി പാജത്തുവാവിതു :—

“ഭേദ, നിം നാ ആ മഹാശിഖ നൽകിയതു് എന്നു ദ്രുതിജനാട്ടുടിക്കാണുന്ന നാ നീ നാവിന്ത്യത്തിലും തജന്നയാ ണഡ്ഡു. സപ്പംഭിടെ രക്ഷയ്ക്കു ദിനിൽ സന്താനമുണ്ടാക്കു കു എന്നതാണ് ആ ഉദ്ദേശം. സപ്പംസത്രതിൽക്കിന്ന അവന്നാണ ദാഹം ദോചിപ്പിക്കുണ്ടാവൻ. ഇങ്ങെയായാണ വിഷ്മിക്കം. വിനക്കു ആ പുണ്യാത്മാവിഞ്ഞുന്ന ഗംഗാ

കിട്ടണാം? ആ മഹാശയന്നും ഭാവത്രഘട്ടത്തി ദിശയുമാണും കിസ്തിജനമായി വരികയില്ല. ഈ വക കാഞ്ഞങ്ങൾപുറത്തിനോട് നിന്നേക്കും സം സാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലോ എന്നിക്കരിയാം. എന്നാൽ, കാഞ്ഞഗൗരവം കാക്കണമാണ്, നിന്നോട് ഈ ചോദിശ്വാതിരിശ്വാനും കൂടുതാണും നിസ്തി. നിന്നും ഭർത്താവായ ആ മഹാമഹിശജ്ഞ ത പഃപ്രതാപത്രഞ്ഞപ്പാരിവിചാരിശ്വേംബാർ വാസ്യവം ചോദിശ്വിജുഖാൻം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നാൽ എന്ന രൂപിശ്വരമാ എന്ന പെടിയുണ്ടാക്കുന്നതു കാണണ്ട് അങ്ങനെ എന്നിക്കു ചെയ്യുവാൻ വയ്ക്കു. നിന്നും ഭർത്താ ശ്രൂഷയിൽ നിന്നു എന്നുള്ള മലമാണു നേടി ഉണ്ടാനോ കീ ത ചന്ന എന്നാട്ടപാശക. പലകാലമായിപിടിച്ചടി തില്ലനു ഈ ഏതു ശല്ലുത്തെ എന്നിൽനിന്ന് അക്കരവാൻ ദി തന്നെക്കാണ്ട് കഴിവുണ്ടായിട്ടണോ?”

ജരഞ്ഞകാരഃ — “പുത്രകാഞ്ഞത്തെപ്പാറാി നോടു അംദ്ര മേഞ്ഞാട്ട ചോദിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. അതിനു “അസൂഖി” എന്നാണും അദ്ദേഹത്തിൽക്കീനു പുബ്ലീക്കുട മഹപടി. വിശ്വാ തത്തിൽ തീടിജും അദ്ദേഹം അസത്യം പാശകപതിവില്ലും. ആ സ്ഥിതിക്കും സപ്പുകലത്തിന്നും ഈ ആ പത്തിൽ അംദ്ര മഹം കൂളിമാണു പറഞ്ഞെന്നെന്ന വകനുത്തുമ്പോം. ‘സന്തതി വിഷചത്തിൽ സന്തപ്പിക്കണംതാണ്. അഡിം മലപ്പോലേയും സുഞ്ഞനെപ്പോലേയും പ്രകാശിക്കുന്ന പുത്രൻ നിന്നും ജീ കിക്കം’ എന്നും എന്നാട്ട പാഞ്ഞത്തിന്നാണും അദ്ദേഹം ചോദായതും. അതുകൊണ്ട് ജേപ്പും ഇനിംമെൽ ഭൂമിപിക്കണം തില്ലും.”

സൗദരിവാക്കുംകുട്ടി സമാശ്വരാസം ചുണ്ട് വാസ്പുക്കി.

അതു സംഗമം യഥാദോഹരം ആരാറിച്ചു. ഗംഡം പുള്ളിശയേ
പ്രസാർഥം, ജനങ്ങൾക്കാണ് നാഗരകലത്തിനും അവന്നിവാരംപ
ര കൈ പുരുഷരുടെ പ്രസവിച്ചു. പുത്രൻ ഗംഗാമായി വിശേ
ഖാവാം അതുപോലെ അമേരിക്കയാട്ട് ‘അനുസൂതി’ എന്ന വാക്കായാൽ
‘അനുസൂതികൾ’ എന്ന പേര് ആ കട്ടിക്കു കൊടുത്തു. സപ്തംശ
ഭാക്ഷണ്യം ദശം വള്ളത്തിനുകാണ്ടു തീവ്രിമാനായ അനുസൂതി
കൾ സാംഗവേദങ്ങൾം അധ്യാത്മനം ചെയ്തു നാഗാലയത്തിൽ
കൂടുതലായിരുന്നു.

.....

13. സപ്തംശത്രം.

മുഹിശാപം ശാഖ പരിശീളിത്തു മുത്തായതിൽപ്പുണ്ണം,
രാജാവയി അഭിഷീക്തനായ ജനമേജയൻ അന്ന ചെന്ത
പ്രമാണിക്കാവകിലും, തന്റെ പുള്ളിക്കമ്മരേപ്പാലെപ്പു
ശനുമാചിത്തക്കാനു രാജുക്കരണം വിശ്വചിച്ചവന്. അദ്ദേഹം
കാലേ രാജാവിന്നന്ന പുത്രിയായ പുള്ളമരേ വിശ്വ
ഹം ചെയ്തു പരഞ്ഞുചിത്വാരം കൂടാതെ ജനമേജയൻ വ
പുള്ളം ശാഖാട്ടട്ടി ഉദ്ധാരണങ്ങളിലും സരസ്വതികളിലും ക്രിയാ
ചുരക്കാണ്ടു സസ്യവം വിവസിച്ചു. ഏന്നാൽ, ആ സുവ
ഞ്ചിനിടയിൽ പ്രതികാരേപ്പുകാണ്ടുള്ള കൈ വക്ക് അസ്താ
സമ്മം ശാഖാരഞ്ചിൽ വള്ളംവന്നിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പിതാ
വിശ്വനാർ ഭക്തരണാത്മാരം അംഗീകാരത്തിനും സപ്തംശകലാത്മാക്കം
ഒരു വിശ്വപ്രേഷം വയസ്സു ചെല്ലുതോടും മല്ലാച്ചു
മുട്ടി

തക്കകൾ അക്കാരണം ചുതിചെയ്തു തന്നെ അതും യി
ക്കം കുള്ളിപ്പുട്ടത്തിലുന്നതോന്തു കവിതയായിരത്തിന് ഉത്തരക്ക്

നു പ്രതിക്രിയയ്ക്കു വഴി തേട്ടവാൻ മനുഷ്യരണ്ടിൽ ഒരു നീം. ജനമേജയൻ സർവ്വകലാതിലയത്തായ തക്ഷശിലാഭാഗം കീഴടക്കി അതു വിജയത്താൽ മഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദാ ക്രാന്തിലുണ്ട് ഉത്തരകാന്നറ വാദം. അഭി ബാബ്രാശീവാദങ്ങൾ ദാ അമാന്തരമാം കൂടിംതെതിൽപ്പിനേ ഉത്തരകാന്ന പറഞ്ഞു:—

“അല്ലോ, മഹാരാജാവേ, ഉടൻ ചെങ്കു കൂഴിയു എന്ന കാഞ്ചമൊന്നുള്ളപ്പോൾ അവിടുന്ന വെരു. വാല കനപ്പോലെ മറ്റൊരു കാഞ്ചങ്ങളിൽ എൻപ്പേക്കു് അങ്ങനെ കാലം കൂടിക്കുന്നതു് എന്നാണോ?”

ജനമേജയൻ:— “ഞാൻ ഈ പ്രജകാളയെല്ലാം ദരിച്ചു ക്ഷമതിയയമ്മം. ശരിയായി കിൽപ്പിച്ചവരുണ്ടോ. ഞാൻ ഈ നീ എന്നാണു ചെങ്കുണ്ടതു്? ഭവാനം എന്നാണു വേണ്ടതു്?”

ഉത്തരകാന്ന:— “മഹാരാജാവേ, അവിടുന്നതെ പിന്നാവിനെ അതുണ്ടാണു കൊന്നതു്? അതു ദേശം സപ്തമായ തക്ഷകാരയ വെരുതെ വിശ്വാസമാണോ? അവിടുന്ന് ഉടൻതുന്ന പ്രതിക്രിയയായി ഉള്ളമിച്ചാലും. അതിനു വിധിമതപ്രകാരം ക്ഷുഖ്യകാലം ഇപ്പോൾ ക്രാന്തിപ്പം കുറയുന്നതു്. അവിടുന്നതെ പ്രതിപത്തിയായാൽ അതു ക്രൂപത്തിനും, അഭദ്രമം തികച്ചും ദാ ഏക്കാഷ്മിയായിരുന്നിട്ടു്. അതു ക്രൂപം സപ്തമാം കിട്ടും. കൂടിച്ചുതുക്കുന്ന കുറങ്ങും ശ്രീ ദാ മരംപോലെ നബിച്ചുപോയി. താൻ ശ്രദ്ധയാബന്നുണ്ടു് അധകാരിയാൽ അതു ദേശം തക്ഷകാനു നിന്നിരിഞ്ഞു. രാജാക്കിഷ്ഠലം തു പരിരക്ഷിച്ചുമാണു ദേശവാചകനാഡു അതു മാനവന്മാരുടുന്ന വിഷദ്വാദം അഭിനന്ദന മോചിപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധവായിവന്ന കാ

ന്റെപയേ ആ ശംസ് തിരിച്ചുയെട്ടുകൂട്ടുകിഴും ചെയ്യിരി കുന്ന. അതിനും ആ ഭൂപ്പരേക്കത്തിക്കാളിനു അശ്വിയും ലിട്ട് ഡെപ്പിക്കേക്കതനും വേണം. അവിടുന്നും ഇനിവേഗം സപ്പും സത്രതിനും ആരംഭിച്ചാലും. പിതാവിനൈ ദ്രാവിച്ചതിനും അവിടുന്ന പക വീട്ടുങ്ങളും അങ്ങെനെയാണ്. ഗ്രാമക്കണ്ണെയ ഉദ്രോഹിച്ച തൊൻ ചെയ്യുകമ്മത്തെ ആ തക്ഷകൻ മുടക്കവാൻ ശ്രമിച്ചു് എന്നു കൂടുതലിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട്, അവിടുന്ന ചെയ്യുന്ന ഇം അതിക്രിയ എൻഡേ ചെയ്യുന്ന മിതമായി വരികയും ചെയ്യും.”

ബാലും മതഞ്ഞു ജനമേജയവിൽ കീറിക്കിരി വളർന്ന കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്ഷകപ്പേശം ഉത്തകവാക്കുത്താൽ മുഖ്യാധികശ്രദ്ധത്തിനേണ്ടതുടി ഉജ്ജപലിക്കവാൻ തുടങ്ങി. സപ്പും സംഹരകുത്തുത്തിൽ പ്രവേശിക്കുതനുണ്ടാണ് ഉടെനെ ചെയ്യുന്നതായുള്ളിടതനും അദ്ദേഹം തീർഖാനിച്ചു.

ജനമേജയവിൽ സുചിരം കടിക്കാളിനു പ്രതിക്രിയാവിച്ചാരെതെ ഉത്തകൾ ഇളക്കിവിട്ടുപോരും അദ്ദേഹം തത്തിനണണായ കോപതാചങ്ങൾ അടക്കവാൻ വയ്ക്കാതെ കിലയില്ലാതെ. അമുഖത്തിനും തള്ളിക്കൊണ്ട് ചെക്ക തെരിച്ചു പണ്ടിരുമ്മകയും, പാാകാധികൃത്താൽ കണ്ണിരി കു കൂളിക്കുകയും ചെയ്യു. അദ്ദേഹം ഉടെനെത്തൊന്നു തന്റെ മന്ത്രിമാരെയെല്ലാം പാംഗിച്ചിരുത്തി അധിനിരക്കുത്തുതന്ത്രപ്പു രം ആലോചന തുടങ്ങി.

“എൻ്റെ അദ്ദുന്ന നിന്ത്താണും പ്രാവിച്ചതു് എങ്കെന്നെന്നും കിഞ്ഞിപ്പാക്കില്ലോം അറിയാമല്ലോ. ആ ഭൂപ്പരാപ്പും തായ തക്ഷകൻ എൻ്റെ അദ്ദുന്ന കടിച്ചുകൊന്നതിനും

പുതിക്കിയ ചെങ്ഗേ കഴിയു എന്ന നോൻ തീച്ചപ്പെട്ടതി കിരിക്കുന്നു. ശ്രൂംഗിഡയ വുമാ ചേതുതന്നുവാൻ ആ ഭൂഷണം താവു് എന്നുവാൻ പിതാവിനെ നാമിപ്പിച്ചുതു് എഴിക്കു പാടകവാൻ വയ്ക്കു. അച്ചുവാനു രക്ഷിക്കവാൻവന കാഞ്ഞുപനെ പിന്തിലിച്ചയച്ചതിൽ ആ തക്ഷകൾനു ഭൂഷണ മുഴവൻ വെളിപ്പെട്ടുവന്നു്. കാലുപണിര ദുഃക്കാണ്ടം, സഹിവന്നാടെ നയംകൊണ്ടം എന്നുവാൻ അച്ചുനു ജീവി ത്വാൽ ആ പാടിക്കു് എന്തു നാഷ്ടമാണുണ്ടാക്കുക? ശ്രൂംഗി യൂട്ട ശാപമല്ലോ എന്നുവാൻ അച്ചുവൻ ഭൂമ്രതിക്കു മെത്തു. ആ ശാപത്തെ നില്ക്കുലമാക്കവാൻ തക്ക ശക്തി തിക്കതെ ആ കാശുപദ്ധാമനനെ അകുശമായി പണം. കൊട്ടത്ര വശപ്പെട്ടതി ഭൂഷണയോടെ മടക്കിയയച്ച തക്ഷകൾ ത നെന്നയാണ് എന്നുവാൻ പിതാവിനുവാൻ ഭൂമ്രതിക്കു് ഉത്തര വാലി. ആ ഭൂഷം കുംഭക്കു് ഉടൻതുന്ന പ്രതിതിംബചെങ്ഗു് തെ അടങ്കിയിരിക്കവാൻ എവിക്കു വയ്ക്കു.

ജനമേജയൻനു് ഇം മരോഗതിനെ മന്ത്രിമാർ അ സ്ഥാപിക്കുയാൽ അദ്ദേഹം സപ്തം നടത്തുവാൻ കൊപ്പു കൈട്ടുകയ്ക്കം, കൊപ്പുകുട്ടുകയുംചെങ്ഗു. യജതകമ്മനിപ്പാധക മാരായ ഒപ്പിക്കുകളേയും, പുഞ്ചാധിതന്മാരായും ഉടനെ വക്കത്തി അവരോട് ആ ക്രിച്ചാലോത്തമൻ ഇങ്ങനെ പരബ്രഹ്മ.

‘ഭൂഷാഗ്രംതായ തക്ഷകൾ എന്നുവാൻ അച്ചുവാനു കൊന്ന തിനു നോൻ പുതിക്കിയ ചെങ്ഗുവാൻ കിയുചിള്ളിപ്പിക്കുന്നു. ആറു എങ്ങനെയാണ് ദേശങ്ങളെന്നു യിങ്ങമിത്തചന്ന വിധിക്കുന്നും. ആ തക്ഷകവാനു അവനുവാൻ കുലങ്ങന്താട്ടുടി അശാഖിക്കിൽ യോഖിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കിങ്ങമിക്കു് അ

റിചാർക്കിൽ അതാണ് ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതു്. എന്നും അല്ലെങ്കിലും വിഷ്ണുഗിരിൽ അദിപ്രിച്ഛതിനുപകരമായി അവയെയും അതുപോലെതു നു തീയിച്ചിട്ടുള്ളവാഴിക്കണം.

ജീവമേജുവണ്ണനാ ഇള അരുഗ്രഹം സപ്പ് സത്രം കൊട്ടാട്ട സാധ്യപ്പീകരാം എന്ന് ഒരപിക്കുകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ചി.സി.ടി, സത്രം തുടങ്ങുവാൻ കൂട്ടംതെന്ന താഴസിച്ചിപ്പി. ശാഖാസ്ഥാനത്തുപുകാരം അതു യജത്തെന്നിനു വേണ്ടുന്നതെന്നുകൾ മും താഴാംകി സത്രാല വിധിപോലെ അല്ലെന്നാപ്പീ ആ വിന്റി കൈ. ചെയ്യു. എന്നാൽ, ശാലാഹിക്കുന്നാഖട്ട ഞതിൽ അല്ലെന്നുകും ദിന്മിത്തമുണ്ടാക്കുന്നാൽ, പ്രസ്തുത സപ്പ് സത്രം സദ്ബുദ്ധന്മാക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ളുകാരന്ന് അതു യജത്തെന്നാലു സ്വീഡാരാധാരയും സ്വീഡാരാധാരയും തീരുമാലം ചെയ്യും ശാലാഖട്ടം ഉള്ളിൽ അതുവരെയും കുടത്തിപ്പിരുത്തുന്നതു ജീവമേജുവണ്ണനാ ശാലാഖട്ടം കാവചാളിക്കുള്ള വിന്റി.

ഇങ്ങായ സപ്പ് സത്രം യമാവിധി ഏതുംഭിച്ചു. യാജകാമാർ അവജനം കുംം. മുഹൂപോലെ ഫാനാപ്പീച്ചു കുത്താക്കാളിനു തീയിൽ മന്ത്രപ്രവർത്തകാ ഫോമംതുടങ്ങാം. അതേരോടു കൂടി അതു ഷ്യോരാഗിരിൽ പജലട തുറി സം പാജന്തെത്തു തീയ പലതാം പാന്നുകൾ തുടക്കംതുടക്കമായി പതാക്കാഡായി. വിചിയവണ്ണങ്ങളാണ്. വിചിയത്രു പദ്മാസ്താംകൂടി ചു ദാ ഗണ്ഠരം നുബലവുംപേരും തുടാം ആ തുറിച്ചും പതിനാലും മുമാകി ചുറാഡിയും, തുകിച്ചാ പജലട ശ്രദ്ധപ്പീച്ചുകാണ്ട തീയിൽവീണു ചാന്ദപാഡായി. അലബന്തു ഷണ്ടം, ചുഡാച്ചുവാറി മും, വള്ളെന്നുതിരിഞ്ഞാം, കൈക്കുമിശ്രിതം. അഘിച്ചി മു പതിച്ചുംഎരിഞ്ഞുപൊരിഞ്ഞു രിക്കുച്ചു വിഷയാരികളും ഭംഗ

കളും ഭീഷകാലനാരായ ദേഹാസപ്തങ്ങൾ എന്നുണ്ടില്ലോ തെ അവിച്ചതടങ്കി ഉദ്ദോശം അവജ്ഞാട മെരുസ്സു പുഴുവാ ലൈ കഴുകക്കാശം സാവധാനിൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്ന ഗന്ധം സമ്പ്രത വ്യാ ചീശകങ്ങൾ ചെയ്യും. ആകാശത്തിൽ അവഘനായി മരണക്കീ താ പുണ്യത്തില്ലെന്നപറയുന്നും, അണി നിൽ വിജനവയ്ക്കട ആം, ആ അണിയിൽ കിടന്ന ചൊരിയുന്നവയുംഡും ഭീഷ നാദം പിണ്ടും മുഴും. സപ്ത സത്രത്തിനു മെതുള്ളതാം അപരാധിച്ചുമായ തക്കകൾ പുരാദായ കാഞ്ഞമല്ലും ഗ്ര വില്ലുച്ച രക്ഷാജ്ഞയി പ്രാഥമിച്ചപ്പും സംപ്രാതയാക്കി അനീൻ ശ്രദ്ധാർ ദേശം വേണ്ടുന്ന നായങ്കുപ്പുട്ടു കാഞ്ഞം, ഇതിനും പുതനെന്ന പ്രാഥമാർജാന പ്രസാദിപ്പാച്ച സപ്തം അതാമാക്ക് ആവത്തുണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ താൻ മുക്ക തത്തിൽ ചെയ്തിട്ടിട്ടുണ്ടോ സജാധാരിപ്പിക്കുകാശം. ചെ ആം. ശ്രദ്ധവാക്കുത്താൽ ദയിസ്താസ്ത്രം. സിലവിച്ച തക്ക കൾ ശ്രദ്ധ പത്രയത്തിൽ തന്നെ പാത്രം വന്നു. നാഗാഗ്ര ജനായ വാസുകി റാജാം അത്രയിക്കമായ സകടത്തിൽ ചെന്തു നിലകാണാതെ ദേഹിച്ചതും. അദ്ദേഹത്തിശരി വരിവാരംസംഘാടിൽ ചുഡക്കം പിലർ മാനുമേ സാവശേ ഷിച്ചുണ്ടും. അണിയിൽ ഭിവവിവശനായി ഇടവിംബത വിശ നാരിക്കുന്ന സപ്തങ്ങളിൽയാൽ വാസുകിജീവം മഹ സ്ത്രീ ഉഴുവാം തുടങ്കി. അദ്ദേഹം തന്നെ സഫോറി ഒരു വിളിച്ച ഭീതനാശി ശ്രദ്ധയായ പറഞ്ഞു.

‘ഭേദ, എൻ്റെ ശാലിരാ കുഴുവൻ ചുട്ടുവീരനു. കട്ടംത ദന കാള്യില്ലാതായിരിക്കുന്നു. പരിശോഭകാണ്ട തന്നെ വലയുണ്ടും. മനസ്സ് ശ്രദ്ധ വല്ലുവാതെ ഉള്ളുനു. കണ്ണിലിട്ടി കുടി നിലയ്ക്കു ചീണ്ടാതെ ചുഴിയുന്നു. മനസ്സു പൊടിപ്പിളിക്കും ഓരോല തോന്നുനു. പരവശനായ തന്നും ശ്രദ്ധ അണി

അതു വീഴുകതന്നെ ചെയ്യും. നമ്മുടെ ദുർഘട്ടനു കൂടി പുരാവസ്തു കൂലിയും ബാംഗളും ജനങ്ങൾ അഭ്യന്തരം നടത്തുന്നതു്. ഈ തിൽക്ക് എറിക്കണം മരിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവരും. തോൻ നി. നന്നാ ജരിയ്ക്കുവാനു കൊടുത്തതു് എത്രു് ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ടിഡാബാനന്നു ദിനക്ക് അറിയാമല്ലോ. ഇപ്പോൾ നീ ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സാധിപ്പിക്കേണ്ട കാലഘട്ടായിരിക്കുന്നു. ഏ ത നന്നാവേണും. ഇപ്പോൾ തന്നെ കൂലിക്കുവാൻ. ജനമേജു അനുസ്ഥിതിയും ആരംഭിച്ചാലും അസൂക്കൻ ചെന്ന അതു നിത്തമെന്നു പിന്തുമെന്നു പറത്തിട്ടുണ്ട്. നീ മെന്നു വേദജ്ഞതാത്തക്കായ ധിന്നർ മക്കയേ തന്നെഴുടെ രക്ഷയ്ക്കി ഉടനെ പറത്തയക്കുകു്.

രാസുകി പറത്തപ്പുകാരം ജരഞ്ഞകാര തന്നെ മു. അതെ വീളിച്ചു കാഞ്ഞമല്ലോ. അറിവിച്ചു. സപ്പുഖാപവും വിധിച്ചവും, ജരഞ്ഞകാരചരിച്ചവും, സപ്പുഖാവും വഴി. പോലെ ഗ്രഹിച്ചു അസൂക്കൻ, തന്നെ ജീവംതന്നെ സപ്പുഖാക്കിയെന്നതിനാണുണ്ട്. തന്നെ ധർമ്മം. നിന്ത്യചീക്കുന്നതിനാളും കാലം ഇതുതന്നെന്നും കാത്ത്. അ മായുടെ അഭിമതംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തീർമ്മാനിച്ചു. അഭ്യർഹം തന്നെ അമ്മാമയായ വാസുകിയും സമാംഗാനിപ്പിക്കുവാൻാം അല്ലെങ്കിലും ചെയ്യും.

‘അല്ലെങ്കാണ ദാശേരു, ആ മാത്രം പത്തിൽനിന്നും അവിടുതെ തോൻ മോചിപ്പിക്കാം. തോൻ ഇം പറത്തു തു സത്യമാണുണ്ടും വിശ്വസിക്കണം. കട്ടംതന്നെ അപ തു നേരിട്ടുകയില്ലെന്നു ദെയച്ചുതന്നോടുകൂടി അവിടും സ്പന്ദനായി വാണുകൊള്ളുകു. അവിടുതെ നന്നയ്യേവേ ണാം ഇം തോൻ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളാം. വിശ്വാദത്തിൽകൂടി

ഇം അസത്രമാകാത്ത എന്നും വാക്ക് ഈ ശശരവമോ അവിഷയങ്ങിലോ പിഴച്ചുപോകുക? തൊൻ ജനമേജയന്ന ചെന്നകണ്ട സൃതിചചയങ്ങളെ കണ്ണട പ്രീണിപ്പിച്ച അഞ്ചം വിത്തമാറാക്കം. ഈകാഞ്ച്. തിവിക്കവാൻ തൊൻ ശക്തയാണെന്നറിത്തു സമാധാനിക്കയല്ലാതെ എന്ന പ്പറി സംശയിച്ച് അവിട്ടു വുമാ മനോച്ചാക്കലും ഏല്പിക്കുതു്:

“അംഗും, അസ്സിക, എനിക്കു തലച്ചുറവനു; മന്ത്രം പിളിക്കു. കനംതെനു എനിക്കു കാണുവാൻ വയ്ക്കുമാണെങ്കെന്നും എന്നു പല്ലാതെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു” എന്നിങ്ങനെ വാസ്തവിക്കി തിന്തിനും വിലചിച്ചതുടങ്ങി.

“അവിട്ടു ഭിവിക്കുന്നതു്. ഒല്ലാരാഗിഡങ്ങും തൊൻ തിത്തതരാം. കാലാഗിഡപാലു ഉറുച്ചേജ്ഞേസുരനു അടുമാണെങ്കിൽ കിഞ്ചേഷം നാലിപ്പിക്കുവാൻ. എനിക്കുകൾ ചീഡുണ്ടു്”—എന്ന പറങ്കു് അസ്സിക്കു വാസ്തവിക്കുന്ന വിണ്ടും വിണ്ടും അരുദപാനിപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പിനും അങ്കു മഹം സപ്തം സത്രശാലയിലേക്കു് അതിവേഗം പാതയും ചുമ്പും അവിടെ അഗ്നികുമാലപ്പൂശാലയും സൃഷ്ടിക്കുവാലും ആണും പ്രകാശിക്കുന്ന സദനപ്രാം വിാഞ്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. പ്രാവപാലന്മാർ തട്ടത്തത്തു കൊണ്ടു് അക്കുത്തയ്ക്കു കടക്കുവാൻ അങ്കുമതിനിന്നു കഴാന്തില്ല. അപ്പോൾ അസ്സിക്കു വെളിയിൽത്തെനു നിന്നുകൊണ്ടു ജനമേജയന്നും കൂടിക്കുള്ളേണ്ടു. മംഗളോകത്തികളാൽ കീത്തനംചെയ്യുന്നതുടം.

കേവലം ഓഡാനായിരുന്നിട്ടും പരിചക്കാശയന്നായ വുഡാനാലും അരു പാണ്ഡിത്യം തിക്കത്തെ വിലക്കിൽ സുമയും ദ്രുതിചുവാഴുന്ന അസ്സിക്കുവാനു് അങ്കുമാ-

തന്ത്ര വരദാന നായർ മുള്ളക്കാട്ടുവാൻ ഇന്ത്യാശയൻ കി അച്ചിച്ചു സദ സ്വരജാട് അനന്തരവി പേരിച്ചു. അതു അവ കൂടും സമർത്ഥായിത്തൊന്ന് രീ കക്കാൽ ആസ്സീക്കന അര കൂലു വിച്ചിച്ചു അബ്ദിച്ചും ഇന്നതെന്നാറിക്കിച്ചും അതു സംശയിച്ചിക്കാമെന്ന് അതു ത്രിച്ചാവശ്യം വേദ്യാനന്ന് ചെയ്യു. അതിനും ആസ്സീക്കനിൽവിന്ന മരചടി പുരാപ്പേട്ടുണ്ടോ, തക്ഷകന്നും വരവുകാണാതെ അക്ഷാന്തായിത്തീർന്ന മോ അവു് അതിനുള്ള മേതു അനന്തപ്രശ്നിക്കണ്ണാൽ രാജാവി നേരം സദസ്യങ്ങന്നു. ഗ്രാലു അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു.

“ശുരംടിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കുഞ്ചി പുന്തി ചാവേണ്ടി കലജ്ജു ഉടക്കേതെന്ന തക്ഷകനു വരുത്തുമാറു ദ്രുശ രക്തി തോട്ടക്കുടി നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുക. അതു ഭൂഷ്യം ചുണ്ടു നാശി ഒട ശത്രു” — എന്ന ജനങ്ങെഴുന്നു ആ തട്ടി ഏകവളു ഉണ്ടാവി സ്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ ആ തട്ടി കുഞ്ചികൾ, അതു തക്ഷകൻ ഈ ചുപ്പാർഡി ക്ഷേവഗ്രഹത്തിൽ ഭയണ്ടാൽ കളിച്ചു പാക്കം കക്കാണണ്ണാൻ. രാജാവിനാന അറിച്ചിക്കണ്ണാൽ, അതിനായും പൂരി ശരി മാതി അറിച്ചവൻ അദ്ദേഹം ഉള്ളക്കണ്ടിത്തായി. രാജാവിന്റെ ചോദ്യത്തിനു മരചടിഉണ്ടിത്തായി തങ്കൾ ഇന്ത്യാന അഭ്യാസം പ്രാപിച്ചിരിക്കണ്ണാൻ. അതു സപ്പേരെ എ അശ്വിനിവായി സ്വന്തിനാര ക്ഷിക്കാമെന്ന് ഇന്ത്യൻ ബൈംഗ്രൂപ്പേട്ടു തിട്ടുന്നുണ്ണാം. സ്വീകരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു് അതുവരുന്നപ്പേട്ടപ്പു കൊണ്ടു മോതാവു മേലുമരന്ത്രതോട്ടക്കുടി ശുശ്രാവിതു ക്ഷേക്ക ആയു തക്ഷകനോട്ടക്കുടി ഇന്ത്യാൻ. അതുകാശനത്തിൽ വന്നാനി നാ. മേഘവൃംഖാട്ടക്കുടി വിമാനത്തിൽ കരാറിവന്ന ദേ ചോദ്യാന്നു ഉത്തരീയത്തിൽ ഭ്രാഷ്ടലക്ഷ്യം തക്ഷകൻ ദുരിവത്തിലുണ്ടു മരഞ്ഞുകിട്ടാനിരാൻ. തന്നെ ശത്രു ഇന്ത്യ

അം അടങ്കം പ്രാവിച്ചീരിക്കേക്കാണ്ട് അവൻ ശരു ഇന്ത്യാക്ക ടക്കിന്താന അശിഷിൽ വീഴ്ദേയായാം ജനങ്ങൾ നന്ന് ച രാജക്കാർ അം പ്രകാരമാണ് മോമം തൃടണിയതു്. മന്ത്രം ശക്തിയാൽ ഇന്ത്യാം നിച്ചഹിപ്പാതായി. മരണക്കുംകൈ ഞ്ഞ് ആരു തു ശായി നില്ലുന്ന തക്ഷക്കേന്നടക്കി അടക്കലോനം വായ ശരു ചാം ശാശ്വാശിലജ്ജ തിരിഞ്ഞെ. അപ്പോൾ ഭേദ വിഹപലനാശിനിന്ന് ഇന്ത്യൻ സ്വന്തരക്ഷജ്ജായി തക്ഷക്കും കൈകവിച്ച്, അങ്ങാന മന്ത്ര ഒക്കിയിൽനിന്ന് കഴിഞ്ഞു സ്വന്തം പരത നാഥക്കുംലജ്ജ “നിരിച്ചും പായി. അം താച്ചട്ടി തക്ഷ കാരം ശ്രദ്ധാമേഘമിപ്പാതായി. മന്ത്രം ശക്തിയാം വലിച്ചു ശരു ദിനം ദിനം വഹിയിരിക്കുന്ന ഉള്ളക്കാട വലിച്ചു. സംതോഷം മനസ്സിലാക്കി, നിലച്ചിട്ടു തളിച്ചുമാറ്റു, മന നാശം ദിലാര ടീടിച്ചുകയും, മനാസ്സു പിഞ്ഞു ബോധംകൈട കുഞ്ഞു, ദിലാരു കാശിക്കുന്ന അശിഷി ശാട ശൈക്ഷി വീഴ്ച വരുന്നു. ദിനം പ്രാഞ്ചിയാണ് അനുസ്ഥിതന് വരപ്രാത്മ ന തമ്പര്യം ഉണ്ടു് എന്നും ദിനം താനാശിനി ശാഖായും അതു സാധിക്കുകവാമനം രാജാവു വാഗ്ദാനം ചെഞ്ഞി നന്നാതുക്കാണ്ടു്. തും സന്തും ഉടൻതാന വിശ്വന്തനാമനു് അനുസ്ഥിക്കാം അറിച്ചിച്ചു. അവിചാരിതമാജണായ ഇം വരപ്രാത്മ ന അയൽ ആനമേജയൻ വസ്ത്രാത വിഷചിച്ചും പായി. എന്നു മഞ്ഞ വിചാരാം വസ്തുക്കി ശരുവര്യാപ്പുട്ടുന്നതാശാലും ഫാതല്ലും തന്നെക്കാളജാംഗാം ഇം വരപ്രാത്മ ന മരാരാ ശാഖായി മാറോണുമനും രാജാവു ദിന്തും വിണ്ടുംപരിഞ്ഞു അഡംബീച്ചും അനുസ്ഥിക്കാം ആ കിന്നതിലയിൽനിന്നും ഇള്ളക്കി അതെന്നും. ഗതു താമിപ്പാജ്ജായാൽ വാദംതന്നും ക്ഷേമം നിന്നിന്ന് സദസ്യരാജാം അഭിമതംപൊലെച്ചും അനുസ്ഥിക്കാം.

അടിപ്പാളിയും പോലെയും അതു സപ്പുസത്രം അതു അപ്പുന്ന് ശ്വമിതി എൻ്റെനൊന്നു കിരുന്നുവാൻ തിരുവയിച്ചു. അതുന്നീകൾ അതു നേരുന്നു വിജയിച്ചായി. തക്ഷകൾ സുരക്ഷിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. യജതു, കിർത്തി ഉതിൽപ്പിനുനു എത്തു കുമ്മ തതിൽ എത്തെപ്പറ്റിക്കുവാരും യഥ്രാംജയമേജയും യമാംഹാ ദം, സമ്മാനിച്ചും ചും. അദ്ദേഹം അതുന്നീകരെ പ്രഥമം സാക്ഷിക്കും ഒരു ഗാന്ധാരി. താൻ ഭാഗികമായാണെന്നു മഹത്വ അതുൽ തനിശ്ചം തെന്നു കുലത്തിനും ശാപകയ്ക്കിനും രക്ഷക്കിട്ടിയതാണെങ്കും നാശനൈരുദ്ധമായ വാസ്തവികി സന്ദേശം നാശനായി.

14. മൃതമുരുഗുഷാമഹത ടം.

മുന്മുഖം വേദാധ്യാക്ഷിശം തദ്വായഹനം ധർമ്മലിപനമാണി കൈശാരികവഹനം പേരായ ക്രിയ വിശ്വലാതമഹാശാഖാനി ക്രാനം. അംഗങ്ങളുടുടം ഉപനിഷത്തുകളുടുടം തുടി വേദങ്ങൾ എല്ലാ മുഖനംവെയ്യുന്നകാണ്ട് ക്രിയാർഥം അതു മുഖമാണും ക്രിയ രഹച്ച ബട്ടിൽ ശ്രദ്ധകൾ ലാഡി ചെന്നു. അദ്ദുംബി അതു മരം തിരികെടുത്തിരിക്കുന്നതു ക്രിയ വാവള്ളുക്കിളി ചുവിഷം വിസം ജജ്ഞിക്കും. അതു അതു തപസ്രായാട ശാരാസ്ത്രിയാശം പതിക്കും. ചെയ്യു. ഉടാന എററാവു. മുഖം മായിത്തീന്ന് അതു വിലും ചൊടിച്ചുനകാണ്ട് അതു പക്ഷിയെ ക്രാനയോകൾ മരം സുഖാശവിച്ചു ശാപഗ്രാമമായ അതു പക്ഷി തർക്കണം ചഞ്ചല പിണ്ഠാവായി. ചേഴ്ത്തുരുക്ക കിടക്കുന്ന അതു പാവ ചെപ്പു വച്ചാക്കായ ക്രാനപ്പും കൈശാരികൾ ക്രാനയുണ്ടുണ്ടുനായിത്തീന്ന്, ശാശ്വാഹാംഗളാൽ പ്രേരിതനായി താൻ അകാഞ്ചംവെയ്യുപോയില്ലോ എന്ന പദ്ധതിപിച്ചു.

അതു കഴിഞ്ഞു' ആ ല്യാഫ്മന്റ് ടിക്സ്റ്റുഡി ഗ്രാമ നടപ്പിലെഴു പോൻഡി. ശ്രീ ചിത്രപരമ്പര കുട്ടംവൈശയ അധികാർണ്ണ നടന്തു' ആദ്യം കണ്ണതിൽ അധിക്ഷിതം ചെന്നക്കുറി ഭിക്ഷതനാലുമെന്ന ധാരാവിച്ചു. താൻ പാത്രം തെച്ചു കഴിഞ്ഞു നാതുവരെ നില്ലു കവയന്നു' അപ്പോൾ അക്കാത്ത മുന്നു ഗ്രാമ ധാരാവിച്ചിട്ടിച്ചുപറക്കുന്നു കൊണ്ണികും അങ്ങെന്നതെന്ന ചെയ്തു. ഈ സമയത്തു' ആ സ്ക്രൂഡുട ഭേദാവു' തുംലാം പുരാഗം വലജ്ഞാക്കാന്തു' അ പിടിച്ചു. ഭേദാവിഡി കണ്ണപ്പോൾ ആ സാധി ഒരു ല്യാഫ്മന്റ് ടിക്സ്റ്റുകൊടുക്കുവാന്നു തിട്ടക്കുള്ളാണുത്തു'. അവർം ഭേദാവിഡി കാലും ആവശ്യം കുഴക്കിച്ചു' ആസന്നമുക്കി വണ്ണക്കുംത്താട പരിചരിച്ചു. എന്നിട്ടും ആ അ സിതാക്കി മാധ്യമ്പും കൂടിയാക്കുന്നുണ്ടും ഭേദാവിഡി തുപ്പിക്കുന്നു ആ ഉച്ചിച്ചും പതിവുംപാലെ ഭക്ഷിച്ചു. താൻഡാ ദാക്കാവിഡി സദാ പെദ്ദുമെന്ന കയറ്റുന്നവള്ളാണുവർം. ദാക്കാവിഡി മതാത്ത അവർം എഴുപ്പാഴം അനന്ന സരിച്ചു കൊണ്ടു നില്ലുന്നു. അവളുടെ കമ്മ്മാവട്ടേ, മനസ്സുവട്ടേ, വാക്കാവട്ടേ ഭേദാവിഡി വിട്ടു മാറ്റാനായി ഏപ്പാറിപ്പും അവളുടെ സർപ്പഭാവങ്ങളിലും ഭേദാക്കും കൂടിയെ ചെയ്യുകയും. ശ്രീ ചിഞ്ചം സ്ക്രൂ തുംബം, കുലവജ്ഞം കുട്ടംവൈപ്പി ഉഖ്യമായ അവർം ഭേദാവിഡി ഹിതാന്തര സ വംഡാ അനന്നവത്തിജന്നു. പ്രേതു വിശയയും, പ്രേതു രഘവയും അവതക്കം, അതോമിക്കരം എന്നിവരെയും ഭേദാക്കും വെണ്ടംപാലെ കൊണ്ണാടുന്നതിൽ ജീതേന്റെയായ അ വർഷങ്ങൾ കരിക്കലും തതരവപറ്റാറില്ല. ഈങ്ങെന്ന ശ്രദ്ധ അ തുക്കേക്കണ്ണാശ്വർം പതിജയത്തുകൂൾക്കാതിനിട്ടു ഭിക്ഷ

കാംക്കിച്ചുകൊണ്ട് കാര്ത്തകില്ലെന്ന അതു പ്രാഹമനായ കാർത്തം അചക്കുന്ന അന്തരുക്കും താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിവന്നരിൽ ഉജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് അതു സാധപ്പി ഉടനെ ഭിക്ഷയോടുകൂടി ചുറ്റുവനു.

പ്രാഹമനാൻ—“എടു വരാംഡേഹം, യില്ലെങ്കും ക്രൈസ്തവരുടെ എന്തു എന്നു വിട്ടുകണ്ണാതെ എന്നുതുകൊണ്ടാണെന്നു വേതക്കു ശ്രദ്ധിച്ചതും താമനിപ്പിച്ചതും?”

തേജസ്സും ജപാംജാപോലെ ശ്രീയസന്നാപ്ത മാരുക്കോട്ടുകൊള്ളിക്കുന്ന അലു സാധപ്പി പരിബാരക സാന്തപ്പമാക്കുമ്പോൾ.

“വോൻ കൂടിച്ചുല്ലോ. ഭന്താവാജാൻ എന്നും പരമ ദൈവതം. വിശ്വാസ വാലബഹനവന്ന അദ്ദേഹത്വതെ എന്നിൽ കൂടുതുശിക്ഷക്കേണ്ടി പറിക്കുകൊണ്ടാണ് ശ്രദ്ധാം താക്കാണും കൈരോടുള്ളു.”

പ്രാഹമനാൻ—“ഈശ്വരനാർ പ്രാഹമനരായി അനിന്ത്യം ദിവി ഭന്താവിനാം ദ്രോഷ്യരൂപം കൊടുത്തതാരിക്കുന്നതും. ഭവരി ശാമ്പാസ്ത്രധക്കതാം മന്ത്രക്ഷേപനവളിം മാരുക്കും പ്രാഹമനരെ അവാംവിക്കുന്നവും? ഇന്ത്ര സ്ത്രീജീവിജീവനവരാണ് പ്രാഹമനർ; പിണ്ടന വെറും മരണ്ണും സംശയിച്ചുവരുന്നും അവരും ആവശ്യം ആവശ്യം ദാനിക്കും ശവിത്രാണം ദിവതി. ഭവരി ഒരു ക്രാനു, തൊന്തരാണിനും അവരിനും തുടക്കം. മുഖം ശാസനം ഭവരി കേട്ടിട്ടി. പ്രാഹമനർ അശ്വിത്വം ശാശ്വതനാം അവർ ആമിത്തു മുഴുവൻ ദാനിക്കും ശാശ്വതനാം. ഭവരി കാക്കണ്ടതാണ്.”

സ്വി—“ഈശ്വരയേ, ഇമുഖ്യം, ഞാൻ അതു വെള്ളിക്കിട്ടി. അല്ലെന്നു വോൻ ഇംഗ്ലീഷ്യത്തെ അടക്കിച്ചാലും. ക്രിശ്വരയും

କି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତପ୍ରଚାରକାଣ୍ଡ ଭେବାନ୍ତି
ଏହିଲେ ଏହିଭାବଜ୍ଞବାନ୍ତ କଥିଷୁଧ ଓ ବତ୍ରଲ୍ପରମାତମ
ମହାସପିକଳ୍ପିତାର ଵିପ୍ରମାତା କାହିଁବୁନ୍ତି, କି ତିଥିରେ
ଛିଲ୍ଲା ଏତାଙ୍କ. ଶ୍ରୀମୁଖର ଏତ ଗୀତ ବେବାନ୍ତ କହିବି କାଣ୍ଡ
ମାତ୍ରରେଣୁକିମ୍ବା ଅରତୀ ଅରାଧୀ ନାଥ ଭେବାନ୍ତ କହିବି କାଣ୍ଡ
ତାଙ୍କ. ବିପ୍ରମାତିକଳ୍ପିତ ତେଜଲ୍ଲୁ, ଆତ ଯିମାନମାକଳ୍ପିତ
ମହାକାଶତାପିନ୍ଦି. ଏହିମାତିରିହାନ୍ତି, ସମ୍ମାନ,
କୋପରତୀଲ୍ଲାଙ୍ଗଲ୍ଲୁ କଟିଛିବାନ୍ତ ଏକାତ୍ମିତି ଉତ୍ସୁକ
ବୈଜ୍ଞାନିକତାରୁକୁଣ୍ଡିତି. ବିଶ୍ୱାସମାନକାଳୀନ୍ତି, ଲୀପିତ ପାତାକଳ୍ପିତ
ଯ ମୁହିସୁରମାତର କ୍ରୂର୍ଯ୍ୟାଶୀ ଶ୍ରୀମାତା, ବିଶ୍ୱାସମାନ
ତାତିର ଶମ୍ଭିତ୍ତିକିମ୍ବି. କ୍ରୁମିହାତ୍ମାପ୍ରତ୍ୟୁଷି, ଦୁଃଖମାତ୍ରର
ଯ ବାତାପି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତରତାତ ଅରାଧୀନ୍ଦ୍ରିୟାକ
ରହ ହେବିଥୁଃପାହତ, ଏହି ରିତାଗୀହାନ୍ତି. ମହାରାମ, କଳ୍ପିତ
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ, ଶ୍ରୀମତୀରାଜ୍ୟକଳ୍ପିତ ପାତାକଳ୍ପିତ
ତାଙ୍କ କେତ୍କିଲ୍ଲାଙ୍କି. ଅରବିଜାନ କ୍ରୂର୍ଯ୍ୟ, ମହାରାଜ
ମାତମ୍; ଅନ୍ତିର୍ମାନର ଅନ୍ତର, ଅରବିଜାନ ପ୍ରସାଦ, କାହାରି ପା
ଦୁଲଭମୁଖର. ପୁଣ୍ୟପାତାମାତ୍ର ଦେବାନ୍ତ ପୁରେନା ଶ୍ରୀ
ଅନ୍ତିକ୍ରମାତର କଷମିତ୍ରାଲ୍ପି. ପତିଶ୍ରୀମୁଖୀଶୁଯମି, ତଥାରୁ
ତଥ ଏତ ପାତାକଳ୍ପିତ ପରିହ୍ରାଯି ପାତାକିର୍ମାତାକିର୍ମା ପାନ୍ତିର.
ପାତାକିର୍ମାତାକିର୍ମା ପାତାକିର୍ମାତାକିର୍ମା ପାତାକିର୍ମାତାକିର୍ମା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ശ്രദ്ധ സ്വന്തം ശ്രീരാത്രിയ്ക്കുന്നേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന
ബഹുരാത്രുവാൺ². ക്രൂയത്രൈയും മോഹത്രൈയും തു
ജാച്ചുവരാവാണ് ദേവമാർ ബ്രഹ്മണാശരനു പറഞ്ഞ
തു³. റാറ്റം പറക്കും, ഗ്രാജമഹത്തെ സദനാഷ്ടിപ്പിക്കു
ഡും, ഘിംസയേററാലും ഘിംസിക്കാതിരിക്കുണ്ടും ചെയ്യുന്ന
വനാണ് ദേവ സമ്മതനായ ബ്രഹ്മണാൻ. കാമക്രൂയ
അഭിഷ്ഠ അധികാരി വാത, ജിഃത്രന്തിരത്തായി, ശ്രൂച്ചി
ധാരി, സപാല്പ്രയക്കിന്തയായി വർത്തിക്കുന്ന ധർമ്മപര
ഒരു ദേവമാർ ബ്രഹ്മണാശരനു വിളിക്കുന്നു. സത്യമുണ്ട്
ഞാളുണ്ടും ഗ്രഹിച്ചു അതിരുള്ളും പ്രവർത്തിക്കുണ്ടും, ത
നൊഞ്ചും ലതക്കുന്ന സത്യരായും കാശകുണ്ടും ചെയ്യുവരു
ന്ന മഹസ്തിഖാണ ബ്രഹ്മണാൻ. പഠിക്കുണ്ടും പഠിപ്പി
ക്കുണ്ടും, അജിക്കുണ്ടും അജിപ്പിക്കുണ്ടും, വാദ്ധക്കുണ്ടും കൊട്ടക്കു
കുണ്ടും ബ്രഹ്മണാൻ ചെയ്യുന്നും. അപ്രാഥതനനായ സ്വാ
ഖ്യാതനാരതനാം, ഉദാഹരിതയായ ബ്രഹ്മചാരിജീവി
ണ ബ്രഹ്മണാൻ. ബ്രഹ്മണാക്ക കുരുലുമാരുടേതാ അ
തിൽ മാറ്റേം ദാസ്യു ചെല്ലാവു. ഏംപ്രാഥം സത്രംത
ഒന്ന് പരിയാണും കൊക്കുചും അം സത്രത്രെത സ്ത്രിക്കുക്കുത്തും;
അതാണ ബ്രഹ്മണാവുംതി. ദേശം, സപാല്പ്രയം, അതു
ജജ്വം ചുനിചയിൽ ധർമ്മം മുഴുവൻ അടങ്കിക്കഴിഞ്ഞു
വെന്നാണെ പരമധിജന്മാർ പറഞ്ഞാതു. അറിയു
വാൻ പ്രയാസം കൂടിച്ചതാണ ധർമ്മം. സത്രത്രകിലഭാണ
ധർമ്മത്രിക്കുന്ന തില്ല. ധർമ്മം ശാശ്വതമാണെന്നാം, ധ
ർമ്മത്രിക്കു ശുശ്രീക്കാണ പ്രമാണമെന്നും. വൃഥാമാർ അറഞ
ശാസിക്കുന്നു. എറിറംപും സുക്ഷ്മാക്കിട്ടാണ ധർമ്മത്രി
ക്കുന്ന ശത്രി. അതു പല പല അപത്രിയും ചെളിക്കുപ്പുകു

നാതുരുട്ടേः ശ്രൂവിചും സ്വാദ്യായവാനമാരു ഭവാൻ
ധമ്മജനയെല്ലാം തോൻ പറക്കിപ്പും. എക്കിലും ധമ്മക
ത്രു, ഭവാൻ' അറിക്കയില്ലൊന്ന് എവിക്കു തോനന്ന
തു. ചാഡയമ്മം ഭവാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, മാമിലാ
പുരിചിൽ ചെന്ന ധമ്മച്ചുരുംഗരെ കണ്ടു ഭോദിച്ചുകൊ
ഞ്ഞു. മാതാപിതാക്കളേ ശ്രൂദ്ധിജോനതിൽ വെല്ലതു
ജുനായി, സത്രഭാദിചും. ജിഡോന്റിയനമായി, മിമിലുവാ
സിഖായ ആ വ്യാധൻ സവധക്കുള്ളം. ഭവാനന്നഗ്രഹിപ്പി
ക്കും. ഭവാൻ യഥാക്ഷാമം അങ്ങാട്ടു ചെല്ലുകു. ഭവാന
മംഗളമുണ്ടാവെട്ട്. തോൻ ഇത്തരും പറഞ്ഞതു കുറേ അഡി
ക്കമായിരെന്നാണെങ്കിൽ ആത്തു ഭവാൻ ക്ഷമിക്കണം. ധമ്മ
നിഷ്ടകളായ സ്ത്രീകൾ അവയ്യുകളാണെന്നു ഭവാൻ കാക്ക
ക്കും. വേണു.”

ബ്രഹ്മാന്നാൻ :— “എംബോ ശ്രോദ്ദേശ, ഭവതിക്കു മംഗളമുണ്ടാ
വെട്ടു. തോൻ ഇപ്പോൾ സംപ്രീതയായിച്ചു തന്ത്രം. എറി
നിൽക്കിയിരുന്ന കുറാധരമല്ലാം. അകന്നാഡോക്കയും. ചെങ്കു.
ഭവതി ആക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞതെല്ലാം എന്നിടെ ശ്രേഷ്ഠ
സ്ഥാനാക്കവാൻ ഉതക്കിയാറിക്കണം. ഭവതിക്കു നന്ദ ഒരു
ടട്ട്. എറിന്നറ കാര്യം. സാധിപ്പിക്കുവായായി തോൻ ഇ
താ ചോക്കണും.”

ഇതും പറഞ്ഞു അവർ തമിൽ പിരിഞ്ഞു.

2

കെഴശിക്കിബ്രഹ്മാന്നന് ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചി
ന്തിച്ചുകൊണ്ടു സ്വന്നായിരുന്നു. ചെന്ന തന്നെത്താൻ തിന്നി
ചുത്തുടങ്ങി. സ്വന്നായിരുന്നു. സുക്ഷുദ്ധതിനോന്തു, ഒരു

രു ചെയ്യുവന്നെപ്പോലെ തന്നെത്താൻ പഴിച്ചുകൊണ്ടുവാനാൽ കഴിഞ്ഞതിൽപ്പോൾ, മാമിലയിൽചെന്ന കൃത തമാവും ധർജ്ജിക്കാമായ ആ വ്യാധിനേക്കണ്ണു് ആ താഴ്വായ നാഡും ധർജ്ജിക്കാരിച്ചു ചോദിക്കുകതനീന്നെന്നു ഡി. അക്കാച്ചു. വലാകാദമന്നത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞു പറഞ്ഞു. അതുപോലെ വാഴു വിശ്രദിപ്പിക്കുവും അവളുടെ ഓരോദിനും ഉംഗതികളിൽ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുവും ചെയ്യു് ആ ബുദ്ധി സാൻ കൈഞ്ഞുയല്ലതോടെ പറയുട്ടു്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നും സാരംപ്രാണങ്ങളിൽ കടന്ന ജയകൻ പരിപാലിക്കുന്ന മി. മുഖ്യത്തിൽ കൈഞ്ഞുകുന്ന എന്നർ. ധർമ്മം മന്ത്രംകുറം തിക്ക നേരും സദാ യജേതാന്നബന്ധം പുണ്ണം പരിശോഭിക്കുന്ന ആ പുരാഖ്യാടി, കൊത്തുള്ളാം, ശോഖുരങ്ങാം, മതില്ലകൾ, എഴുന്നിലമാളിക്കുറം, പലതരം കുറങ്ങാടിക്കുറം, നല്ല നല്ല പാതകുറം എന്നിവയാൽ അംഗം, കൃതമായി, ചതുരംഗപ്പുട യോച്ചം, ദ്വാഷ്ടാം പുഷ്ടിക്കുമായ ജീവാജ്ഞാനാംഗം, തുടി സമേം ഹയമായി പിലാസുന്നം. പല പല പിടിവങ്ങൾ തിരഞ്ഞെ ആ നിന്നും തിരഞ്ഞെ ആ നിന്നും കൈഞ്ഞുകുന്ന ധർജ്ജിക്കുറം ധർജ്ജിക്കുറം ആ നിന്നും കൈഞ്ഞുകുന്ന വ്യാധൻ തിരിക്കുന്നതിൽ എഴുന്നുറം ആ ബുദ്ധിമാനന്നു തന്നിൽക്കൂട്ടുന്നു. അവിടെ ഒരു മുഹമ്മദംസം വാങ്ങുവാൻ വന്നാൽ കുല്ലനാവാടു തിക്കി അതിംക്കുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമാനന്നു മാറ്റാറിട്ടു് മാറി നിന്നും തന്നു കാണാവാൻ കൈഞ്ഞുകുന്ന വന്നിരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ഉടനുതനു വ്യാധൻ തിരിക്കുന്നതിൽ എഴുന്നുറം ആ ബുദ്ധിമാനന്നു തന്നിൽക്കൂട്ടുന്നു.

വ്യാധൻ: — “മിശ്രപ്രാംമണ്യായ ഭവാനു സ്വാംതം. തന്നും ഇതാം ദിവ്യാന്വയ വന്നിക്കുന്നു. ഭവാനു മംഗളിട്ടു്

ശാഖക്ക്. വ്യാധനായ ഈ തൊൻ എന്നാണ് ചെങ്കു
ശാഖതെന്ന ഭവാൻ അരജനാപിമുഖം. മിമിലക്കിലേജ്ജ്
ചെമ്പുകുളമന്ന് ആ പതിയുത നിശ്ചാഗിശശാലാണു
ഭവാൻറെ ഈ വരദവന്ന്. എന്തിന്നവേണ്ടിഈാണു ദ
വാൻ ഇങ്ങ് വന്നാശിക്കുമ്പെത്തന്ന്. എന്തിക്കരി ഉം.”

മുമ്പ് ആ സ്റ്റീ പറഞ്ഞതു വലിരേയാൽ ആയുള്ള മാ
രിതേതാനിയ കൈശരിക്കു വ്യാധൻ പറഞ്ഞതു രണ്ടാമ
തെത ആയുള്ള ഭാഗിത്തിന്. ആ വ്യാധൻ തുടർന്ന് ച
ാരണം: —

“ഭവാൻ ഈ സമംഗത്തുക്കില്ലെന്നതു ശരിയല്ല. ഈപ്പു
മാബനകിൽ എന്നെന്ന പിട്ടിലെജ്ജു പോകാം.”

അതു കൈശരിക്കു സസണ്ടാഷം സമ്മതിച്ചു. മും
കമണ്ണു മുമ്പിൽ തടങ്കിക്കാനു വ്യാധൻ അംഗീകാരം
ക്കുന്നു പിട്ടിലെജ്ജു പോകി. ആ രംഗാഡിവത്തിൽ
ചെന്ന അമാവിസി സംക്ഷിതയായ മുംകാൻ വ്യാധ
അംഗീകൃതി ഇങ്ങിനു പറഞ്ഞു: —

“ഈ കശാപ്പുംതാഴിൽ ഭവാൻ ചേന്തല്ല. ഭവാൻ
ചെയ്യുന്ന ദേഹരകമ്മം. കണ്ണു തൊൻ എറാറുമും ഭൂഖി
ക്കുന്നും.”

വ്യാധൻ—“പിന്തുവെപ്പതാഥമായി കശലാചിത്തമായി എ
ക്കിക്കു കൂടുമാണിന്തു”. സപ്രയക്ഷത്തിൽ വത്തിക്കുന്ന
എന്നിൽ ഭവാൻ ദേപ്യമുണ്ടാവക്കതു’. പണ്ടജ്ജുപണ്ണേ
വിധിവിധിതാശുശ്രേഷ്ഠ സീറിംഗിൽ സപ്രകംശം ഏറി
പാലിച്ചുകൊണ്ടു വുലരായ മാതാപിതാക്കാളെ തൊൻ
സപ്രയന്നതായ ശ്രദ്ധശിഖ്യവഞ്ചം. സത്രം പറഞ്ഞു

കയും, അനുയവിട്ടുകയും, യദ്മാശക്തി കൊടുക്കുകയും, ദേവകർമ്മം, അതിമികർമ്മം, ഭൂമാർ എന്നിവരെ ഉച്ചിഷ്ടതിൽപ്പിനന്ന ഭജിക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ടാണ് എൻ്റെ ജീവിതം. ഞാൻ ദോഷത്തെ തിനിക്കണ്ണയാവട്ടു, ദോഷം ചുമത്തുകയാവട്ടു ചെയ്യാറില്ല. എൻ്റെ കുല ത്രിതു പുർണ്ണക്രമാർ ചെയ്യുവന്ന കമ്മത്തെ ഞാൻശരി കൂടു പിന്തുടന്നു. കൃഷി, ഗോരക്ഷ, വാണിജ്യം എന്നീ വകുലാബാണ ലോകവാനികർമ്മം ഉചജിവിക്കുന്നതു്. ഒരു സാധാരണിയാലും ത്രിവൈദ്യാലും ലോകം നിലത്തില്ലെന്നു. ശ്രൂദർ ദാസ്യത്തിലും, വൈദ്യുത കൃഷിയിലും, കൂടുതിയും ആദിത്തിലും വര്ത്തിക്കേണ്ടെന്നുണ്ടു്. സപ്രകാക്കുന്നിരാത്രാഹാര മുഖ്യം, മരും, തവള്ളു്, മുമച്ചയും എന്നിവയിലുണ്ടു് മുഖാംഗങ്ങൾ നിലപ്പിണിയും. സപ്രകാക്കുന്നിരാത്രാഹാര മുഖക്കുളി രാജാവു യദ്മാധമം. പരിപാലിക്കുന്നു. വികുങ്കത്തിലെങ്കിലും വഴിചീഴച്ചുവരു സപ്രകാക്കുന്നതിലെങ്കിലും ദുരന്തങ്ങളും രാജാവിന്റെ ചുമതലപ്പയാണ്. മാതിരെ അനുപകളിലാലെന്നപോലെ വികുങ്കസ്ഥമാരെ തടങ്ങുകയിൽനിന്നുന്ന പ്രജാധിപതിയായ രാജാവിരെ എപ്പോഴും പ്രാഡീപനങ്ങൾക്കുണ്ടാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മുഹമ്മദ്, ഇം ജനകരാജും തന്റെ വികുങ്കസ്ഥമായി യാത്രാഭ്യർഥിക്കാലുന്ന ഭവാനും അറിയണ്ടതാണ്. നാലു ദിവസങ്ങളിൽ ഉംപ്രേക്ഷണത്തിലും ഇവിടെ സപ്രകാക്കുന്നിരാത്രാഹാരാണ്. സപ്രദാം ചുത്രാം യാഥാം കിൽക്കുടിശും ഭർപ്പുത്തനം ദണ്ഡിനമായിക്കണ്ണായും ജനകമഹരാജാവു ദണ്ഡിക്കാറിരിക്കുന്നതില്ല. ധാക്കിക്കുരെ മിച്ചിലാധിപതി കുന്നേക്കാണ്ടം. പിഡിപ്പിക്കുന്ന മില്ലു. രാജുത്തിൽ ധർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഒരു

ഈവു ചാരന്മാരെ കിട്ടാറിച്ചു് എപ്പോഴും കണ്ണകൊണ്ടിരിക്കുന്നണ്ട്. ശ്രീയും രാജാവും സ്ഥാനവും ക്ഷമിക്കുന്ന കാക്കളിൽത്താണ്. ക്ഷമിക്കുന്ന സ്വയമ്മംകൊണ്ട് ത്രിസ്വത്തു യേട്ടവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നവ്യന്നും തേയുംസം രക്ഷിക്കുന്നവഗാണം രാജാവു്. ആ ധർമ്മം, രാജാവുവ ഭിപ്പോലെ അനുശ്ചിത്വവന്നാൽ ഭൂമിലന്നായ പുഞ്ചൻ സ്വഭാവലന്നായും, ദിംസാരതൻ ധാന്മിക്കന്നായും ഭേദിക്കം. എന്നാൽ രാജാവു വഴിപിഴച്ചുപോയാൽ ധർമ്മം കുലാഖിമരിയകയും, ആധർമ്മം വളന്നവകകയും, പ്രജകൾ കൂടിക്കഴിയുകയും, പേടിച്ചാമ്മാരളി മുണ്ടന്നാഡം കൂടിയാരും പെൻതലയന്നാഡം, കൂടിവന്നാർ, അന്യാന്യാർ വെയിംനാർ എന്നിവരും എന്നരേഖയോരാ വലിംബകയും ചെയ്യും. രാജാക്കന്നാർ ആധർമ്മംനിഃലയ്യും റിംഗത്താൽ പ്രജകർക്കു് എന്നും സങ്കുംതന്നെ. ഈ ജനകനാവക്രൂപജകക്കൈ ധർമ്മപോലെ സദാ പരിചാലിക്കുന്ന രാജാവാണു്. സ്വയമ്മംകിരിതന്നാരായ പ്രജകക്കൈ ജനകൾ എപ്പോഴും അനന്തരഗ്രഹിക്കുന്നു. മനശ്ചുർ കിാദിച്ചാലും പ്രംബനിച്ചാലും അതിൽ മനസ്സിലുള്ളകാതെ സർവ്വരേഖയും സംഖ്യകമ്മണ്ണപരികൊണ്ട് ജനരക്കാജാവു സദേതാഷിച്ചിട്ടിക്കുന്നു. ഉത്മാനലിലന്നാരായ രാജാക്കന്നാർ ധർമ്മകൊണ്ടല്ലോതെ മരുരാംകൊണ്ടമല്ലോ ഉപജീവിക്കുന്നതു്. അവൻ ശക്തിപാലെ അന്നംകൊണ്ടും വസ്ത്രകൊണ്ടും പ്രജകക്കൈ പോരുകയുംതിതിക്കുണ്ടും ധനകിഴുക്കും തൊട്ടംകൂടി വത്തിക്കയും സവ്വത്രങ്ങളേയും യമാൻംപുജികയും ചെയ്യുന്നു. തൃംഗംകൊണ്ടല്ലോതെ മനശ്ചുരിൽ ശ്രാംതന്ത്രിനു നിലയില്ലോ. വെരുംവാക്കു പറയുക കരിക്കലും അതരും. അന്നം പ്രാതമിക്കം മുന്നെ അവനും ഈ

എ.. കടത്തിക്കാട്ടിക്കണ.. കാനം കാഴ്ചാടാ ദയം കിക്കാ
ണാം പേഷം കൊണ്ടോ ധർമ്മം കൈച്ചിട്ടതു്. പ്രിയ
തതിൽ സന്ദേശിച്ചുകൂട്ടുന്നു അല്ലിയത്തിൽ സന്ദേശി
ചീഞ്ഞ വാട്ടുക്കുണ്ടോ ചെയ്യുന്നതു്. അതു സകടത്തിൽ മോ
വിച്ചു ധന്താത്ത കെട്ടതുമുള്ളടാ. എത്തോരുക്കും ചെയ്യു
ണ്ടൊരി വരുന്നവോ അതു് അങ്ങവരുത്തെന്ന ചെയ്യു
പ്പും അതുപോലെയുള്ള മററാണ തൽക്കാലം ചെയ്യു
ക്കുമരിയും കരിക്കാലം കുരതരതു്. എത്തോന്ന ശ്രൂട്ടമാ
യി കാണുന്നവോ അതിൽ മനസ്സു ചെലുത്തുന്നും. എണ്ണു
പ്പോഴു, സംശയകമുണ്ടായിൽ ഒപ്പു ഉപ്പും ചുംബി, പുംഗത്തി
നു പ്രതി പാപംപോളും ചെയ്യുന്നതു്. പാപം ചെയ്യു
വാൻ ദോഷനു പാപി ആത്മഹതന്റെ ശാശ്വതം. ധർമ്മമെന്ന
തു് ഇപ്പോനും വികാസി അപമാനിക്കുന്നതും കൂടുതലും
തന്മാരും ധർമ്മം അദ്ദേഹിപ്പാത്തവക്കു, നാസ്സും രേഖാ
നാലിക്കും. ഉള്ളായ നാതും പാപല വിന്ദും ചീന്ദും വിന്തു
കൊന്തിരിക്കുന്നതു പാപത്തിനും ലക്ഷ്യനാശാശ്വതം. ഒ
പ്രിശ്ചുമാരായ മുഖനും തന്ത്രജ്ഞനും ചിത്തിക്കുന്നുണ്ടാക്കി
ജും അന്തരാത്മാവു് തെളിച്ചായിരത്തെന്ന ദാന്തുക്കാണ്ടി
രിക്കുന്നണം കുദക്കണ്ടതാണ്. വെറും ആത്മഹത്യയിലോ
സരക്കാണ്ടു ഫലാക്കത്തിൽ ഓരോക്കിക്കാം മനസ്സു മുൻവൻ
കുറുതുണ്ട്. കൂതവില്ലും വായ്ക്കുന്നതു കുറഞ്ഞു
അനുഭവിക്കുവരുന്നു. പ്രകാശിക്കാതിരിക്കുന്നതും
അരയും നീന്തിക്കുന്നതും ആത്മപ്രശ്നം ചെയ്യാതെ
യും ഗ്രന്ഥസന്ധ്യ നാഡായി ഓരോക്കുന്ന മനസ്സുനു
ഫലാക്കത്തിലെങ്ങും കാണാൻമുണ്ട്. എത്തുകളും മാത്രവി
ധത്തിൽ ആരും വികമ്മന്തിൽ, എപ്പെട്ടുവാക്കാനും.

ചെയ്യപോയ വികമ്മതക്കരിച്ചു് സന്തപ്പിക്കവാൻ
കഴാഞ്ഞാൽ ശാരു നന്ദിയാണ്. ആ സന്താപത്താൽപാ
പാവിട്ടുണ്ടി കുംഭം. പിന്നീട് ഒരു വികമ്മത്തിൽ ഏകഗിട്ടി
വാൻ മാല്ലുണ്ടാക്ക ചില്ലു. തക്കതായ പ്രതിപിഡിക്കാ
ണ്ട് പാപാൽ നൈ നീകിലിയാൽ ധന്മം സുരക്ഷിതമാക്കാം.
താൻ ചെയ്യ പാപത്തുകുറിച്ചു് കാക്കാതിരിക്കുന്നവൻ,
മുമ്പു ധന്മിലന്നായിരിക്കുന്നവും. ഭാവിച്ചാൽ
പാശക്കാതിരിക്കുന്നില്ലു. പ്രമാദംകൊണ്ടാണ് പാപം പ
റാഖാതാനി പിശകൽ അതിനാധക്കും നശിപ്പിക്കണം. പാ
പം ചെയ്തിട്ടു് ശാരു താല്ലൂക്കെയും തെന്നു കരതുന്നവൻ
തന്നെ ദേവന്മാരും അന്തരാത്മാവും കൂൺബാജിന്തനാം
കാക്കണ്ടുണ്ടാണ്. അസുയവിട്ടു, ശ്രദ്ധക്കപറ്റ് എഴുപ്പു
റിം ശ്രദ്ധംചെയ്യ വാൻ ദേഹം ദാഖിലാക്കുന്നതിലും കാട്ടകൾിലും
തുന്നിക്കുട്ടനുപോലെ സാധുജനത്തിനുള്ള ക്ഷാട്ടങ്ങൾിൽ
തിരുത്തുക്കാട്ടക്കുണ്ടും ദേവന്മാം. അങ്ങനെ ആളുള്ളുവൻ, മുമ്പു
വല്ല പാപവും ചെയ്തിട്ടണക്കിൽ തന്നോയും കല്പാന
തന്ത പ്രാപിക്കാതിരിക്കുന്നില്ലു. കാരകരാ തിക്കരിയന്ന
പോലെ അവൻ ചാപങ്ങളിൽക്കുന്ന് ഒഴിവു തെളി
യും, തമല്ലുകൊന്ന സൃഷ്ടിയുപോലെ അവൻ ഉണ്ടു
യുണ്ടും. ചെയ്യും. ശ്രദ്ധകമ്മങ്ങൾിൽ ചെയ്യുന്നവനെ
പാപമാനം ബാധിക്കുന്നില്ലു. പാപങ്ങൾക്കുല്ലാം അ
ധിക്കായം, ലോമോണം. അസ്ത്രങ്ങതന്നുരായ ലുണ്ടുന്നാരി
ലാണ് പാപം വിളഞ്ഞുന്നതും. പുല്ലിനാൽ കിണറന്ന
പോലെ ധന്മാരുപമായ അധികമംകൊണ്ട് അവൻ
മുടിപ്പിട്ടുണ്ടാം. ഗ്രാമങ്ങളിലെന്നു തടിക്കുവാനം ധ
ന്മാരുക്കുന്നതും പ്രഖ്യാപിക്കവാനം അവക്കിയാം. എ
നൂൽ ശ്രദ്ധാവാരം അവക്കാക്കിം അറിതേതും

3

ബുദ്ധമനസ്സ്: — “അല്ലെങ്കിലും പുരാവുത്തമം ശ്രീഖ്യാചാരം ഇന്നതെന്ന തൊന്തർ എങ്ങനെന്നുണ്ടോ യരിക്കേണ്ടതു കൂടുതൽ എന്നതോ മഹാമഹിയും ധന്തനാമായ ഭവാന്ത് എങ്ങനെടുത്തു ചെയ്യണം.”

വ്യാധൻ: — “യജതം, ഭാനം, തപസ്സ്, വേദം, സത്യം എന്നിവയാണ് ശ്രീഖ്യാചാരം സംഖ്യാധാരമായ പഞ്ചപദിത്തം. കാമം, ക്രോധം, ദാനം, ലോഭം, അധ്യാജ്ഞവം എന്നിവയേ അക്കരീയമായി യക്ഷതിൽത്തഭാസം ഉള്ളിക്കാം ഇച്ചനവർ ശ്രീഖ്യാസമ്മതമാരായ ശ്രീഖ്യാമാരാണ്. യജതം ജതിലും സദാദിലും യത്തിലും സദാ വത്തിക്കണവക്ഷം കാമിക്കത്തക്കതായി യാത്രാനമില്ല. ആതുചാര ചാലനമാണ് രണ്ടാമത്തെ ശ്രീഖ്യാലക്ഷ്മണം. ഭാനം, സത്യം, അരക്കും ധാരം, ഇരുക്കുത്തുപ്പണം എന്നിവ നാലും ശ്രീഖ്യാചാരങ്ങൾ തുലിച്ചുകൊടുന്നു. ഇരു ത്രിഭാതത്തെ, ശ്രീഖ്യാചാരത്തിൽ മഹസ്യകടത്തി എല്ലാവിധത്തിലും ഉറപ്പുണ്ടുകൂടി ജീവിതവുത്തിനേട്ടവാൻ സാധിക്കുന്നീല്ല. ശ്രീഖ്യാചാരത്തിൽ വേദത്തിന്റെ കാതരം സത്യവും, സത്യത്തിന്റെ കാതരം ദമദ്വാരം, ദമദക്കിന്റെ കാതരം ത്രാശവുമാണ്. ബുദ്ധിമോശത്താൽ ധന്തനായ യക്ഷത വെരുത്തു് ആചമനത്തിൽ ചാരിക്കുന്നവരെ അപേക്ഷിക്കിൽ അക്കാദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. വേദത്തിച്ചും ത്രാശത്തിലും കിരതമാരായി, കിഴതാത്മകക്കിളായി സത്യധന്മാരായാണുണ്ടായ ശ്രീഖ്യാമാരം ധന്തമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി കയറിയുള്ളനവരാണ്. ശ്രീഖ്യാചാരങ്ങളും ത്രാശകൂടി ഗ്രാമത്തെന്നതു അനുസരിച്ചില്ല.

ന ധർമ്മത്ത് ദർശകർക്കു ജീവിതത്തെ സേപ്പൂത്തപോലെ
വിനിയോഗിക്കുവാൻ ശക്തിയുണ്ട്. കാസ്തീകാമാഞ്ചം
നിങ്ങളുടെനാഥം പാപമതികളിലൂടെ ക്രൂരമാരാ പരി
ത്രജിച്ച ജനാനന്തരതെ അതുകൂടിക്കുയും ധാർമ്മികമാരാ
സേവിക്കുയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. പരാഭ്യന്ത്രി ഉജലം നിറ
ഞ്ഞു, കാമലോഡ്സഭൈന്ന മുതലുകൾ കടിക്കൊണ്ട ആ
നടപാടിയും ജനദ്വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടും മുതിരേകാനിനിൽ കുറ
റി തുഴിന്തു കടന്നുചെണ്ടുകു. ബുദ്ധിയോഗംതാൽ ധർമ്മ
ത്തെ ക്രമത്തിൽ നേടിക്കാണ്ടുവന്നാൽ, വെണ്ടപുടവ
യിൽ നിറാം കലങ്ങപോലെ മാഷ്യമിൽ ശൈഖ്ഷാചാരം
ശ്രീക്കലഭാരം. അധിംസയും സത്രുവചനവും സർവ്വത്തു
രിക്കം. മിതംതന്നേ. അധിംസയാണ് പരമമായ ധർമ്മം.
അതു സത്രുതിലൂണ് ഉറച്ചയില്ലെന്നതു്. . പ്രവൃത്തിക
ഉല്ലാം കടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് സത്രുതതെ തുരുവലം
വിച്ഛിട്ടാണ്. സത്രുമാണു് പ്രിഡ്യാറാഡിപ്പംവെച്ചു് ഉചന്ന
തു്; അതാണു ശൈഖ്ഷാചാരത്തിനു് ആധാരം. ആചാര
മെന്നതു് ന ഒരു ധന്യമാണു്. സജീവാലക്ഷ്യനാംതന്നു
ആചാരമാണു്. ആചാരപ്രക്രിയപോലെ കാണോ ജീവി
യും ഫലം ഭജിക്കുന്നു. മനസ്സിനടിമരപ്പട്ട പാപാത്മാവു്
കാശക്രൂഡാലി പോഷണങ്ങളിൽ വിശ്വഫലം. ദ്രാവകുക്ക
കായ കമ്മാണു ധർമ്മം. അധാരചാരംതന്നെന്നായുണ്ട് അ
ധർമ്മം. ക്രൂയിടത്തയും. അസൂയുദ്ധയും അധകാരങ്ങത
യും നവിന്തന ശമാസനവന്നമാരായ ആജ്ഞാബികളുണ്ടുണ്ട്
ശൈഖ്ഷാചാരമാർ. അവർ വേദജ്ഞനമാരം, ത്രികളി,
സൂപ്തജനമാഞ്ചം, മരസപികളി, മുരുക്കുശകളി, ഭാത്ര
നാജമായി പ്രശ്നാക്കിക്കുന്നു. ഭജ്ഞരങ്ങളായ ആചാരങ്ങ
രിപാലും ധമാവിധി അസൈനികനു സപക്കും താരത

മനരായ, മഹാസമത്പന്നാര ദിം സാദി ഭോഷങ്ങൾ വോ
ധിക്കുന്നില്ല. പുരാതനവും ശാഖപത്രവും നിരുവമായി ആ
അയ്യും വളർത്തിക്കൊണ്ട് ആചാരം നിലവെക്കാളുള്ളൂ. ഡ
ക്രിച്ചാരാത്രേ ധന്തംകൊണ്ടുകൊണ്ടുനാ പണ്ഡിതനും
സ്വപ്രദീപത്ര പ്രാപിച്ചും. നിരാഹരണാരന്മാരും വിപ്രപ്പുജക
മനാഞ്ചലം അനുഭാവിച്ച സഹായമാണോ, ആനൃതിക്കുന്നും
യ സജ്ജനങ്ങൾ സ്വപ്രദീപത്രിനും അവർന്നും. വേദഭാഷ
ഗ്രന്ഥങ്ങളായ ശാഖാലിത്രിയകളും ശിഷ്ടാന്വാദങ്ങൾ
രോഷ്ടാചാരവും ധന്തത്തിൽ ഉണ്ടാപ്പെടുന്ന മുന്ന വകുക
ളാനോ'. വിദ്യ, വാരനാ, തീത്മ ല്ലാഹം, ക്ഷമ, സത്യം,
ആജ്ഞ ചം, ശാശ്വതം, സർവ്വത്തേ, അമീസാചരം
എന്നി മുണ്ണങ്ങൾ തിക്കണ്ണത സദാചാരാ ലംകനും ക
രിക്കല്ലോ പഞ്ചംപരാംത ബ്രഹ്മാന്പുരിനുമാരായി
വർത്തിക്കുന്നു. ആ ശിഷ്ടനും മുണ്ടാമുണ്ടകുമ്മാളും ഏപ
ങ്ങളിൽനിന്നും സുവദ്ധിവഹതിയേ ശരിയായി നിന്നും ക
രിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മാന്പുരിനുമാരായി സർവ്വജ്ഞാ
ക മീറതെഴികളും ദിം സാമുന്നാരുമാരും സർവ്വപമസ്തി
തന്മാരുമായ സജ്ജനങ്ങൾ സ്വപ്രദീപത്ര കീഴടക്കിയവരാ
ണോ. ദായശരിവന്മാരും ഭിന്നാനകവികളും വിദ്യാധാരാ
അമായ തപസ്പികളുണ്ട് സർവ്വ ജയപ്പൂജ്യമാരായ ശി
ഷ്ടനും. അവർ ശ്രീക്കുന്നും സ്വപ്രദീപത്രയും എന്നുവും നേ
ടം. കളത്രത്രാലിക്കരിക്ക പീഡ ചേക്കാതെ സജ്ജന
ഞ്ചേ മാനിച്ചുകൊണ്ട് ഫോകയാറുയമർത്തുണ്ടോ. ആ
അമീറതന്ത്രയും നോക്കി അങ്ങനേയ വാഴ്ന്ന സജ്ജനം
ആരിവാസരം വലിച്ചുവിള്ളും. അമീറം, സത്രവചനം,

അവകുഴ്യും, അരജ്ജവം, അദ്രാധം, സൗന്ദര്യാരം, മും, തിരിക്കും, ശമം, മമം എനിവചേപ്പൻഡിമാന്മാശം, യുതിമാന്മാശം സർപ്പ ഭൂഗരക്കുന്നായമായ കാമ ചതുാധിനന്നാണു ഒക്കെ സാക്ഷികളാണുസ പ്രകാരം. കൊടക്കക്ക, ദ്രാഹിക്കാല്ലു. സഞ്ചംപരാഖ ദിനിങ്ങ തേ മുന്നാം സജ്ജനത്തിരാളി റാളി റാബ്രു ഏതമണ്ണഭൂയ സ്ഥാനങ്ങൾ. അമുലറിന്തം സജ്ജനം സർപ്പരിലും കുനി യാതിരിക്കാലിലും. ധനനിയുദ്ധക്കുള്ള ലിഷ്ടാവാരന്നായ മന്മാരാക്കരി ഉത്തരമായ മന്മാഘ്രംഭത്തിൽക്കൂടി സന ദോശം സബ്രഹിക്കും. അന്തസ്ഥി, കഷ്ട, ശാന്തി, സാന്തുഷ്ടാ പ്രിയവാദിപേഠം, കുമക്കു പപാത്യാഗം പ്രിയിവയാണ് ശിഷ്ടാവാരത്താലെ ശാംഗങ്ങൾ. സജ്ജന താനാളി ഉന്നാശാഘ്രം. ജന്മാ നസന്വന്നായ കമ്മമാഡാ. ശിഷ്ടാവാരത്താൽ ശാംഗങ്ങിക്കരാവർ പ്രിപ്പോഴി. ധനനിയാൽ ആനന്ദവത്തിക്കും പ്രാണാദത്താരം കുവറിക്കും നിന്താൻ തഹാട ശാന്തിൽ നാശം മോചരം കിട്ടി. അല്ലെങ്കിൽ പ്രാണാദത്തിനും വിവിധലോകവും തന്നെ അഭ്യുദയം പുണ്ണ്യപാപഗതിയേം ഒരാക്കിം ശാന്തിക്കും പ്രിയാരം അറിവുംപോലെ ശിഷ്ടാവാരത്തെന്നും താൻ ശുചിയും പരിഞ്ഞു. ശ്രൂതി പ്രിയരം കാര്യം ഭവാൻ കൈ കുടാം.

നിന്താൻ അതചരിച്ചുവജന ശ്രൂ കമ്മ, ഭോഗമാണെന്ന നാളിത്തിനു സംശയമില്ല. അവധിവന്തായ വിധിയിങ്ങാടും ശ്രൂ ജന്മത്തിനു പ്രിയരു ചെണ്ണുവാൻ കഴിയും? പുത്രുക്കമ്മു ലഭ്യത്തിനും അരുക്കണം. അക്കലാവുന്നതാണോ? താൻ പണ്ടിവരയും ചാപക്കും ദോഷിയാണിന്തു്. ശ്രൂ ദോഷത്തെ

നശിപ്പിച്ചവാൻ തൊൻ പ്രയതിഖ്യാകാണ്ടതെന്നയിടിൽ
നാ പ്രീകിലും എറഞ്ഞ ഇള കലകമ്മന്തിൽ തൊൻ.അ.സ്
സമനാഴിത്തി.ാറിലും മുഹമ്മദിന വയകമ്മന്തിൽ തൊന്ത്രിലും കണ്ണാവു്.
വിധിശാഖ മുന്നേ കൊല്ലുന്നതു്. ഘോതകൾ കേവലം നി
മിത്തം മാത്രമാണു്. ഇവിടെചെയ്യുന്ന വയകമ്മന്തിൽ തൊ
ൻ വെരു.റിമിത്തം മാത്രമാണെന്നു ഭവാൻ അറിയണും. ജീ
വിക്കൈളിക്കാനു് അവജുടെ മാ.സം തൊൻ പിലയ്ക്കു കൊടു
ക്കാണാണു ചെയ്യുന്നതു്. അന്ത്യം ഭക്ഷണത്തിനു് ഉപ
ദ്യോഗമായിത്തിങ്കുകാണ്ടു് അതു് ആ ജീവിക്കൈളി സംബ
ന്ധിച്ചുടന്നൊളി.യമ്മ.തന്നെ. ദേവതകൾ, ശത്രിമികൾ
ം മുഹമ്മർ, പിതൃക്കൾ, മുതലായവരുടെ പുജയത്തിനും. ആ
മാ.സം ഉതകുന്നണ്ടു്. കാഷ്യികൾ, സസ്ത്രങ്ങൾ, പത്രങ്ങൾ
മി, മുഹപക്ഷികൾ എന്നീവു ലോകക്കു് ആളുമായുണ്ടായ
ആരാധനാഭാണു ഭവത്തിൽ പാരുന്നു. ക്ഷമയെറിയുന്ന
ശിനന്ദനയ ശിഖി.സ്വന്തം മാ.സംകൊടുന്നിട്ടും മുഹമ്മദായ
സപ്രദേശത്തെ പ്രാപിക്കാണുണ്ടു്. പണ്ടു റന്തിദേവരാജാ
പിന്നൊരു മടപ്പുള്ളിയിൽ ഹാർഡോരും രണ്ടാഴിരം.പിരാ.പ
ത്രുക്കൈളി കൊന്നവരിക്കാണായി ഇങ്ങനെ മാ.സാനും
കൈടുരുവന്ന കുടുംബാവളിനു് അതു ലക്ഷിത്തിയാണുംഡായ
തു്. ചാതുമ്മാസ്തത്തിയ നിന്തു.പത്രവയം ചെയ്യുവണ്ടു്.
അശ്വിനികൾ മാ.സകാമമുഖാണു.സു വേദം. പറയുന്നു. യ
ജനത്തിൽ സ്വീകാരക പത്രുക്കൈളി കൊല്ലുന്നതു് സാധാരണ
ബന്ധാണു. ചാതുമ്മാസ്സു.രംഗകൊണ്ടു് ആ പത്രുങ്ങൾ സപ്രദേശ
ത്തിലുകൊ ചെല്ലുന്നു. അശ്വിനികൾ ചണ്ടു മാ.സകാമമുഖാ
ക്കാതിനുംബുവെങ്കിൽ, മാ.സം. കരിക്കാലും ക്കുറ്റാക്കാലിപ്പു;
കിളിനും. ഇവിക്കറിം മാ.സം ക്കുണ്ടാഴിയിപ്പു; ചെപ്പും

നന്തരകാണ്ടം, അതു് ആകാവുന്ന ആധാരമാണെന്നും നി ശ്രദ്ധിക്കാം. ദേവകർമ്മം വിത്രക്രമംക്കം വിശിഷ്ടപോലെ കൊടുത്തതിൽപ്പീംന ഉള്ളിപ്പിലായ മാംസം ആരാഗം ഒ ക്ഷീകരണതായാൽ അതു് ദോഷമല്ലെന്നും അവൻ മാംസ ക്ഷാക്കില്ലെന്നും. വേദം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്തവകാല തു് ഭാഷ്യം പ്രപിക്ഷന്നതായാൽ ബ്രാഹ്മണനും ബ്രഹ്മവ ത്രം ത്രിനോം ഹാനി പറ്റാതെത്തുവോളു, യജതിയമാംസം ഭിച്ചും മാംസംക്ഷാരം വായിക്കായില്ലെന്നും ജനാഹ ക്കമമാദ്ദേശം നിശ്ചിച്ച വിധിച്ചു കാണുന്നു. ദേഹം ചാരത മായിട്ടാണെങ്കിലും, സൗഖ്യം രാജാവു് മനസ്സുമാം സംത്രേഷ ക്ഷീകരിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ. ഇതെല്ലാം തോക്ക വേപാർഥ മാംസംക്ഷാരതേത ആക്കം. വെരുത്തു തള്ളിക്കൂട്ട നാണു് എനിക്കു തോനു നന്തു്. തൊന്ത്രാവശ്യം, എംബുന്ന ധർമ്മം മാംസാശം കരതിക്കാണാണു് ഇഴ തൊഴിലിലു് എ പ്ല്ലക്കിരിക്കുന്നതു്. പുവിക്കമായ ഉം ഉപാശിവന്മാദ്ദേശതേ ഞാൻ പരിത്രജിക്കാനില്ല. സപകമ്മംതരു വെടിച്ചുനന്തു് അയമ്മാണു്. സപകമ്മനിപ്പുനന്നോജാണു് ധർമ്മം. മുൻ ചെയ്യ കമ്മങ്ങൾ ഭേദധിനിൽ ധിനു് കരിക്കലും വിടക്കും ലും. വിധിവിധിതമാണു് ഇക്കാണ്ടായ വിധിയകമ്മങ്ങൾ ലും. ക്രൂരകമ്മങ്ങൾ അരാധ്യിക്കണമിവനാൽ, ക്രൂരകമ്മ അഭിരം ചെയ്യുന്നതിനും, രാജവത്തിൽനിന്നും മാവിക്ക നന്നതിനും. പ്രജകാരാട വഴി ഭാക്തിക്കാജാറിക്കണം താണു്. തോൻ ദായത്തിലും സത്രവാക്കിലും ഇങ്ങളും സന്തതിപും, വിപ്രവൃത്തത്തിലും കിരതനാളി ധർമ്മനിപ്പു ഫേർട്ടുടിയാണു വന്തിശ്രദ്ധനു്. അഭിമാനംവരുടു അതി വാദമാവരുടും എന്നു വായിച്ചിട്ടിപ്പും. എംബു കമ്മം ക്രൂരം

മാണനകിൽ, കീഴി മുലായ മാറ എതാഴിലുകളിൽ. അങ്ങ്
യെ തന്നെയല്ലോ? നിംദ്രാശ്വരാനന്ന ചെച്ചിരിക്കുന്ന കീ-
ഷിലിപ്പം വലുതായ മിംസക്കിലുഃമുഃ? കാംകാണ്ട് ഉഴി
വോട്ടം ത്രിക്കിലിപ്പഴി ഏതുരെയതു ജീവിക്കേണ്ടു കൊന്നുകൂട്ടു
നു! കെല്ലു മുതലായ ധാന്യവീജങ്ങൾക്കും ജീവിക്കുന്ന
നേരയല്ലോ? പത്രം കൊള്ളു എന്തുമിച്ചു പിടിച്ചു കൊന്നതി
നുന്നതുവോലെ, വു ക്ഷണങ്ങേയും കാശയിക്കുന്നും ചേരിക്കു
നുതും ധിംസയല്ലോ? വു ക്ഷണങ്ങളിലും ഘലങ്ങളിലും ഏ
തുരുതു ജീവിക്കുന്ന നിച്ച നിശ്ചാരം! കടിക്കുന്ന വെള്ളത്തി
ലും അംഗംവും ജീവിക്കുന്ന ഇല്ലോ? മുണ്ണിക്കുന്നു തിനി.
ജീവിക്കുന്ന പ്രാണിക്കുന്നുയാണ് നാം എന്തും കാശിന്നതു്.
മത്സ്യം മത്സ്യത്തേൻ തന്നെ തിനാം. ഇങ്ങനെ ഒരുന്നും
ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രാണിക്കുന്നു ജീവിതം. ഇപ്പത്തും
ഹിംസതന്നെയല്ലോയുംനാം നടക്കുവോട്ടു ത്രിക്കിലിപ്പഴിനു
തേക്കാഞ്ചാം. ജീവിക്കുന്ന ചവിട്ടിംക്കാല്ലുവണ്ട്. ജനാധി-
ജനാധവനാർ തുടിച്ചും ഇരിക്കുവോഴും. കിടക്കുവോഴും. അ
നുംവും ജീവിക്കുന്ന നബിപ്പിക്കുന്നു. ഇഴ ആക്കാശവും ത്രി
ശി. മുഴുവൻ ജീവിക്കുന്നുകൊണ്ട് നിംവൈതാണ് കിടക്കുന്ന
തും. നാം അവിഖാതേ സദാ മിംസ ചെയ്യുകൊണ്ടുതന്നെ
നിംക്കുന്നു. അമിംസയാണ് പരമധർമ്മമാണ് പുവിക്കു
ന്നതുംഡാശിച്ചിരിക്കുന്നു; പുന്നാൽ, മിംസത്തുടാരു ജീവിക്കു
ന്നവനായി ശുശ്ര ലോകത്തിൽ അരുക്കണ്ട്? നാലുവരുണ്ടും ചി
ന്തിച്ചു ദോഷിയാൽ അമിംസകനാഡി പ്രതാമിച്ചുനാ കാ
ണാം. അമിംസാനിന്തനമാരു യതിക്കുന്ന തുടിച്ചും ധിം-
സചെയ്യുന്നവരാണ്. അതാംകൊണ്ട് മിംസ കിരണ്ണാമെ
നാലും, കട്ടംതും മിംസത്തുംനേ ധത്തിക്കാവാൻ ശത്രു

க்கு வயூ மஹாலூகானாக சிலி நாடுகளை பிரமாணி கூட தூடியும், பிழை, தவை அலுரக்கும்போது ஏவழூவங்கள் பேருக்கு விடின் அறுகூடுகள் பிசெட்டிக்குள்ள கூளாக்கு. விலாக்கில் விரும்புகிறது, எந்தாற்றும் எந்திருக்குகிறது பிடிக்காது. வசீபாபாப் நடக்க நியங்க வசீபாலே அநுப் பிசெவங்க் அது ஜமீஸ். ஸமுப்பாராவ வொன்யவர்மாரே வொன்யவார் எகாங்காடுகிலீ. பண்ணித்துக்கூற மூல மூல தூஷவிடீ எத்தான் பிள்ளைகள். இண்ணே அது யம், யம்மாயிரதீங்கள். வெங்கள்தீங்கள் பத்து. தாந்தா ராய்களீர்கிறதீகள். யம்மாயம்கும்போதே ஒரிசீ பல தரத்தில் கால வாடு பாட்டுத் தழிக்காக்கான் மெலமிலீ. ஸபகம்மாசீஷயான் உடல்பாலு வேள்க்கு. அதுதீ வங்க யெத்தாவ யாண்பு கோடு.”

4

ஏப்பாயங் விண்டு. பரத்தைத்துட்கூபி:—

“யமுத்திரா குடுதிஆனா புஞ்சாமான வுபுங்கார் அங்காலாபிசீரிக்கான. அதாவது. அதின்பூக்கலூவுமானி வெற்றைவக்கேலாஷ்டிக்கிடான் யம்மதிரங்காலை தலை. புஞ்சாவத்திலூ. பிவாவத்திலூ. ஸபநா முளாத்திராய்களி அதுபூர் பரதாவமான வியிசீரிக்கான. அதைகா, அது ஸது. பிவங்குபால் ஸந்தாய், ஸது. பிலங்குபால் அது ஸதுமாயு. பிவிக்க. திடையிடம் பூச்சா. அதானா ஸது. அதுக்காங்கா யம்மதிரங்கா நதி அதின்பூக்கலூவாக்கா என பரதத்து. முதுகம்மு. ஏவழூலூ. அமுதுகம்மு. ஏவழூலூ. அதாவிங்கா மெலு. மாஷுக் விசை மாஷு. ஜீக்கா. தங்க ஏவழூ ஜீஜும்போதே குத்தாய்க்கானத் தூயங்கள்.

വിഷമദായേ പ്രാപിക്കുന്നും ദേവന്മാരെ കറിന്നമായി വിനിക്കുന്നു. വഞ്ചകന്മാരം, ചപലന്മാരം, മുഖന്മാരു മായ മനസ്സുർ എപ്പോഴും സുവള്ളിവ്വങ്ങൾ മാറി മാറി എടുവക്കാണ്ടിരിക്കും. അങ്ങേന്നയുള്ളവരേ പ്രജയ്യോ, പെശുന്നപ്പതിനോ, ഇരുശലിക്കയ്യോ രജിക്കവാൻ കഴി കയ്യില്ല. ആരു് എത്തു വച്ചിപ്പോലെ കാമിക്കുന്നവോ അവനോ് അതു കിട്ടുമെന്നാണ്ടോ തിനുചും. പെശുന്നപ്പ തതിനോ് ശാഖിനമാണു കമ്മമലമെന്നം പറഞ്ഞുണ്ടു്. പ്രി നാഡു, സംയതന്മാരം മതിമാന്മാരം ദക്ഷന്മാരുമായു സാത്തു കാരി പേരുപട്ട ചെയ്യുന്ന കമ്മങ്ങൾ നിൽക്കും. അഭ്യാസിന്തീന്തിനോ് പോകുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ലെങ്കി സദാ ലോകവഞ്ചതതിനോ് ത്രിഹിന്ദസയ്യുമായി മതിന്തിനിട്ടുള്ളിവരാവട്ടം, എന്നും സുവിക്കുന്നതായിട്ടു്, യാം കാണുന്നു. തിഷ്ഠുക്കിയായി വത്തിക്കുന്നവതെന ശ്രീ ചെ നു സേവിക്കുന്നു. നാം കമ്മം ചെയ്യുന്നവനു വേണ്ടു നുതാനം കിട്ടുന്നില്ല. പുതുല്യാബസത്വങ്ങാടെ ദേവന്മാ രേ ജയിക്കും, തപസ്സിൽ തപിക്കയും ചെയ്യുവർ പത്ര മാസം ഗംഡം ധരിച്ച റിപ്പോനു കുലംയമന്മാരു പ്രസാറി കുന്നു. ചിലർ പിറുസബ്ബവിതമായ ധനധാര്യങ്ങളുണ്ടു് വിവുലമായി നേടിക്കാണ്ടു്, മംഗളിത്താടക്കും ജയിച്ചു വാഴും. മനസ്സുനു കമ്മിജ്ഞാജ്ഞായ രോഗങ്ങൾ പലതു ഒരുക്കിലും, മാനീനു വേട്ടേണ്ണാപോലെ, മനസ്സുനു ചില രോഗങ്ങൾ പെട്ടുനു ബാധിക്കുന്നു. മാനീനേ വേ ടെയന്നുപാലു രോഗങ്ങളെ ധയിക്കുന്ന കുലവന്മാരുയു നിച്ചുനുംവരുന്നാർ കൗഷ്യങ്ങളുള്ളും സംഭിച്ചുക്കാണ്ടു തയ്യാറാജ്ഞാവിക്കുന്നിട്ടു്, ദക്ഷന്നതിനും ധരിച്ചുക്കാണ്ടു

ഈവൻ ഗ്രഹണിരോഗപിഡിയാൽ ഉള്ള വാൻ വയ്ക്കാതെ വല ഭന്ന. വൊല്ലിവലമുണ്ടായിരുന്നിട്ട്, ചിലവൻ ഭോജ യം കിട്ടുവാൻ ക്രമപ്പെട്ടതു സ്കോ ചിക്കാഷം ചെങ്കു നീ. ഇങ്ങനെ, ഇളക്കി മറിന്തു ചെല്ലുന്ന ഉച്ചേക്കാഡു കു മു പ്രധാന അതിൽപ്പെട്ട ശാക്കംമായ ഒപ്പിൽ മുന്തിരക്കാ സ്റ്റേ ദലുകും. അ പാശ്ചാത്യ, അ സഹായവുംബാകു ഒഴുക്ക.അ. ജാം മരണങ്ങിം സംഭവിക്കാനിരിക്കുകയും സംഖ്യ കാമങ്ങളുംസം ഡിക്കും, സവും സപ്തവാനമാരാക്കിരിക്കും. ചെങ്കു മാ സാക്കിൽ ഞും ശാ ചു മാന്തി നീ അവകാശമുണ്ടാക്കി ലൂഡിക്കു. അദേപ്പാർഡി, ലോകത്തി നു അമാശക്കി ഉച്ചു പാ കു മാവാൻ എപ്പോവജം ഗ്രാഫിക്കു; എന്നത്, അങ്ങ നേരല്ലോ ഇങ്ങ കാണാനു. കുര യക്കുത്തിൽ ജനിച്ചു കരേ ശംഗളക്കി ഉക്കളാടക്കുടി വളർത്തിച്ചുവരു തുന കു മു സന്ധികളിൽ വിടിനമ പാംത്രാണ്. അനുട വിച്ചു കാണാനു. താൻ നേരക്കുച്ചു തുനുര അധിനിതിയു വെച്ചു ഭജിക്കുവാൻ പിലക്കു കഴിഞ്ഞിപ്പു. പ്രാതിനിഹാരായും നിട്ട്. ചിലക്കു കു മു .സിലബി ഇണ്ടാക്കന്ന. ഗ്രൂപ്പിലുകാം, ഇം ജീവൻ സഹാതന നീ, ലോകത്തിലെ സംഖ്യപ്രാണികു ജീവനും ശരീരം നാപരവുമാണ്. ജീവിയു ഏകാല്പന്നവു മി ആ ജീവിയുടെ ഒരു മാന്ത്രിക മാത്രമാണ് നാശം. പരവ നു. ജീവനാവജ്ഞ കു മു .വന്നുന്നു. മരാരാറിടത്തെ ദു മാരുന്നു.

മുമ്പംന്ന: — “ജീവൻ ശാശ്വതമാക്കനു. എങ്ങനെ ചുന കു മു കുന്നും വാമിച്ചും ഭവാൻ പിരി നാട്ടു പരഞ്ഞാലും!”

വൃഥായൻ: — “ജീവൻ അനുഃദിതനേതെ പ്രാപിക്കുന്ന നാശന

പ്രാതേ അതു നലിക്കുന്നില്ല. മരിക്കുന്നവയനു മുമ്പായും പറഞ്ഞതു വെരുത്തുണ്ട്. ശ്രീരാമത്തിലും ശാരാതം താഴെ പാഠത്തിൽ ശാരാതു ത്രിത്യത്താട്ടം ചിന്പാർ ജീവൻ മാറ്റാൻ കുറുത്തിൽ വുക്കുന്നു. മനസ്സ് ലോകത്തു് കാവൻ വെള്ളു് കമ്മണ്ണിന്റെ മുംഖം മാറ്റാവെൻ ഭജിക്കുന്നു. തുന്ന് ചെയ്തു കമ്മണ്ണിന്റെ മലം താൻ തങ്ങ ശാരാത്വിക്കും. ചെയ്തതാനും ഒരിക്കലും നശിക്കുന്നു. പുണ്യവാദം എന്നവും പുണ്യാലഹാം, ചാപികൾ നായമനുരാജും ഭവിക്കും. സപകമ്മണം മനസ്സും എന്നും പിന്തുടന്നകുണ്ടിക്കുന്നു. അവൻ ആ കമ്മണ്ണാർപ്പാലഭ്യാസം ജ്ഞാനരംഗത്തു കുടിന്നതു്.”

മുഖംനും — “പിാവി എന്തെന്നവയനും, പുണ്യപുണ്യ നാം എന്നതും, പുണ്യപുണ്യജാനികൾ എന്തെനും വോൻ എന്ന ഗുഹിപ്പിക്കും.”

മുഖൻ — ‘ശാഖാന്തരത ദോകിയാണ്’ കാരാ ജീവിയുടും പുൽകമ്മതരത ഗുഹിക്കേണ്ടതു്. അനിനാധക റിച്ചു തനുന്ന് ഭവാനോട് ചുങ്കണ്ടതിൽ ചിലതു പറയാം. പുൽജന്മന്തിൽ നേടിവച്ചിട്ടുണ്ടു് കമ്മബിജണംപാക്കുന്ന സാമ്പ്രദാശം ഇജ്ജന്തത്തിലെ ജീവികൾ. ശ്രൂക്കമ്മ നേരിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രൂക്കമ്മ എന്ന പാപജന്മന്തരയും ധരിക്കുന്നു. ശ്രൂക്കമ്മാർ ദേവതപരാത്മകൾ, ശ്രൂഢാശ്രൂഢാശമി. ശ്രൂക്കമ്മ കമ്മണ്ണായ കമ്മണ്ണാട്ടിൽ മാനസ്സപഴശത്രും പ്രാചിക്കും. ദുപദ്മാവാസട്ടു തമോഗ്രാഹം കാണും. അധിവത്തിച്ചു് പ.എൻ.എസ്.രാമകൃഷ്ണൻ ജീവിക്കും. മനസ്സും, തന്നെചെയ്യ ദിശയിൽ നേരിടപരിപാപാ

കത്താൽ ജനനം, മരണം, ജർ എന്നീ ദിവസമിൽ എറ്റവും കുറക്കാണ്ട് സദാ ചുവന്നിത്തിരിയ്ക്കും. കുമ്മബന്ധത്താൽ ജീവിക്കാൻ ശ്രദ്ധക്കാരിയാം തിന്റെഹ്ലാനികളിലും യാക്ക തതിൽത്തരംനായും വിശ്വവിശ്വാസിലും. കാരോ ജന്മ വും താൻതാൻ ചെണ്ടു കുമ്മംഡിലാൽ ശ്രദ്ധപ്രവര്ത്ത മാറ്റും, ഭജ്ഞംമലംഡി അനുഭവിക്കവാൻവേണ്ടി പാപ ഫോറിയ പ്രാപിഷ്ഠാ. വീണ്ടും, പുതിയ പുതിയ കുമ്മംഡി പലതും പലതായചുണ്ടും ആ ജീവി അപദ്രും ഭജിച്ച രോഗിയുംപുാല, ദിവശതിൽത്തരംനു തുടന്ന തുടന്ന മുങ്ഗും. ജീവിക്കി എപ്പുംപും സുവാത്ത കാത്താക്കാണ്ടിരിക്കുംബന്ധകിലും, ബന്ധതതിൽനിന്നും കഴിയാലുംകാണ്ടു, അമ്മാദി ഉയൻവന്ന് അഴഞ്ഞലേരും ശാം പൊരിന്തുകൊണ്ടു തന്നെ കഴിയും. അവ എംബാഥത്തിൽ, ചക്രതിലെന്നപോലെ, എറാവും വേദയ ചപ്പട്ടകാണ്ടു വട്ടും ചുരുക്കാം. എന്നാൽ, വിശ്രൂതകമ്മംഡിൽ എപ്പും, ബന്ധതതിൽനിന്ന് അകലുന്ന മനഃപ്രഭാവം തുടെയാഗത്തിലും തിരിയുകയും ബഹുവിധ കുമ്മംഡിലാൽ പുണ്യലോകങ്ങളും പ്രാപിക്കാണും ചെണ്ടും. ബന്ധതതിൽനിന്നും നിവർത്തിച്ചു തുടക്കമംഡിലാൽ വിശ്രൂതബാധയിൽനിന്നും മനഃപ്രഭാവം, എങ്ങും ചെന്നാൽ ദിവിക്കേണ്ടിവരിക്കുമ്പുഡേ, ആ ലോകങ്ങളേ സുകൂതം കൊണ്ടു വെച്ചു, പാപം ചെണ്ടുന്ന പാപവുംതന്നു പാപത്തിന്റെ മരക്കാ കാണുവാൻ കരിക്കലും കഴിക കിലും. അതുകൊണ്ടു പാപത്തെ കിട്ടുമ്പോൾ വജ്രിച്ചു മനഃപ്രഭാവുംപുണ്യകമ്മംഡിൽ എപ്പുംപേണ്ടതാണ്. അസുര ചവടിന്തു തുതജനനായി തുടക്കമംഡിലാൽ മാത്രം

അനഷ്ടിക്കണ മനഷ്യൻ സുവഞ്ചേദിയും, ധർമ്മത്മക്ക ഭളിയും, സപ്രദൈത്തത്തണ്ണയും പ്രാവിഷ്ഠം. ഭാനനം, സംസ്കാരജീവക്കരം, വിശതലുതനം, ജിതേന്ത്രി ഉന്നമായ പ്രാജന്തര ഇഹത്തിലും പരഞ്ഞിലും ദ്രോഢമായ ജീവിത ത്തിനാ ആളുകൾ. സജ്ജാധാരമ്മത്തിൽ വത്തിക്കണ്ണും, ശിശ്തക്രിയകൾ ആചരിക്കണ്ണും, പരമാക്ഷാ ക്ഷേരക്കാരണമാവാത്ത സുവുത്തികൾ കൈകൈകാട്ടിക്കയ്യുമാണ് എപ്പോഴും നാം ചെയ്യേണ്ടതു്. കലപ്പില്ലാത്ത സപദ മംകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ കർമ്മങ്ങൾ അനഷ്ടിക്കണം. ശിശ്തനായും വേദജ്ഞനായും ശാസ്ത്രവിചക്ഷണനായും യ പ്രാജന്തന്മാർ ധർമ്മത്തിൽ രമിക്കണ്ണും, ധർമ്മത്താർ ഉപജീവിക്കണ്ണും, ധർമ്മത്താർ ധനം ദൈഖക്കണ്ണും ചെയ്യുന്നു. ഗിരിഞ്ഞിരിക്കണ ധർമ്മാണ്. അവരുടെ ജീവിത ത്തിന് ആധാരം. ഇങ്കിൽക്കയുള്ള ധർമ്മത്തമാക്ക ദി എപ്പോഴും ചിത്തപ്രസാദഃത്താട്ടിടിയാണ് വത്തിക്കക്ക. മിറുജയത്തിനാ സദനാധിം വളരുന്നന ആ ധർമ്മത്തമാവു് ഇഹത്തിലും പരഞ്ഞിലും ആഹാരിക്കണും. ധർമ്മപാലനായി, ശ്രദ്ധം, സ്ത്രാം, അപം, ഗന്ധം എന്നിവ ഇഷ്ടംപോലെ അനുഭവിച്ചു സുവിച്ചു് അവൻ പ്രഭാവ പൂണ്ട്ടിനായി വിളങ്ങും. എന്നാൽ, ഇത്തരം ധർമ്മപാലനാ ദൈഖന്തുകാണ്ട് അവൻ സരുഷ്ടനാകയില്ല. ജാതാധചക്ഷുജ്ഞാട്ടിയ അവൻ ഇം മലങ്ങളാൽ പ്രിതനാകാതെ വെരാഗ്രാത്ത പ്രാവിഷ്ഠം. പ്രജനാചക്ഷുജ്ഞായ അഷ്ട്രേന രാഗദപ്രഷാദിക്കമായ ഭോഷണങ്ങൾ വായിക്കുന്നും. അവൻ ലൗകികസുവഞ്ചേരിൽ വിരക്കരായിത്തിന്നാലും ധർമ്മത്തിൽനിന്നും കരിക്കലും മാറ്റ

കുറിപ്പ്. എന്തും ഒരവവിധിപാലെ വീക്കട്ട എന്ന വെച്ച് അടങ്കിയിരിക്കാതെ, അവൻ ലോകം ക്ഷയാ തമക്കാണെന്ന കണ്ടു സ്വന്തത്തജ്ഞം ത്രജിക്കേണ്ടിനാം, ഉപാധത്താൽ മോക്ഷിത്തെ പ്രാപിക്കേണ്ടിനാം അഭി ക്ഷം. പാപക്കമ്മങ്ങളെ നിരക്കിച്ചു, വൈശാഖ്യത്തെ സ്ഥിക്കിച്ചു ധാർമ്മികനായിത്തീരുവൻ നിയുക്തം യും മോക്ഷം ദേശാതിരിക്കുന്നും. ജീവികൾക്കു ഹിന്ദു ഗസ്തായിട്ടുള്ളതു തപസ്സാണ്. ശമദാങ്കളാണ് തപസ്സി നന്നാ മുലം. മനസ്സിനു വേണ്ടുന്ന കാമങ്ങൾ മുഴുവൻ തപസ്സാക്കാണ്ടു നേടാം. ഇന്ത്രിയനിരോധാദകാണ്ടംസ റൂട്ട് ഓമ്പാടകാണ്ടം. പ്രാഹമനാൻ പരമപരമത്തിൽ ചെപ്പും”

പ്രാഹമനാൻ — ‘എത്രപ്പാമാണോ’ ഇന്ത്രിയന്മാർ? അവരെ ധിഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തിട്ടാണോ? അങ്ങനെ ധിഗ്രഹിച്ചു ലുഞ്ചി മാറ്റമെന്നാണോ?’

പ്രാധൻ — “ആശിഷിഷ്ടങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുവാനായി മന ശ്വരിൽ മനസ്സ് ആല്ലോത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. അതു കാമാനുഃഡാതികളെ പ്രാപിച്ചു് അവരായ സേ റിക്കനാ. ഇപ്പോൾടിയ ആപദനസ്ഥികൾ എഴുപ്പാഴം കൈക്കൊണ്ടു സ്വീകരിക്കാനും അതു മനസ്സു പല വലിയ കംണ്ണമുള്ളിലേപ്പെട്ടു പാട്ടപെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മന സ്സിന്റെ ഗതിപാലെ ആല്ലോ രാഗത്തിനാം, പിന്ന ദേഹശത്രിനാം, അനന്തരാം ലോഭത്തിനാം, പിന്നീടു മോഹത്തിനാം മനസ്സുകു വരുഗാഹാകം. രാഗദേഹങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഘതയായി ലോഭത്തിനാം അടിശ്വേഷ്ടന്ന മനസ്സുനാ ധർമ്മബുദ്ധിജീവനാകയില്ല. അവൻ ധർമ്മംചെയ്യുന്ന താഹാർത്ഥനോ, അതു ധാരംഭത്താട്ടിട്ടിച്ചായിരിക്കും.

കൈഴടില്പ്രാജ്ഞാട്ടക്കി അവൻ യമ്മ, ചെയ്യേണും, കൈഴടില്പ്രാജ്ഞാട്ടക്കി നൽകുന്ന അവൻ യന്മ ദൈവക്കയും ചെയ്യും. താങ്ങൾ കൈഴടില്പ്രാജ്ഞാട്ടക്കി നേടിയ ധനത്തിലാണ് അവൻറെ ബുദ്ധി വിഹരിക്കുക; അവിംഗൾ നോം അവൻ പാപത്തിലെയ്യും തിരിയും. അവനെ സുവിള്ളുകളിലും പണ്ണിത്തുടങ്ങുന്ന തടയ്ക്കാതായാൽ, തുറ്റു ശേഖരാലി ഭവദമാർക്കുളിൽ ചടിക്കുന്നവല്ലോടിക്കുന്നിട്ടും, താൾ വാഷ്യങ്ങളിൽ അസംഗനം ഉദാഹരിക്കുന്ന ഒരു വേദസംഖാസ്യമായ ദിനിക്കിൽ മഹാപടി പറയും. രാഗദോഷങ്ങളിൽനിന്നും, പാപം ചിന്തിക്കുക, പാപം പായുക, പാപം ചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെ മുാം താത്തിലുള്ള അധികം അഭ്യന്തര പിടിച്ചപട്ടം. അധിക മത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവവിൽ സർഗ്ഗംഖാളിംാം. അവശേഷിക്കുന്നില്ലെ. അവനുള്ള അംഗത്വം സീച്ചേരാം ട്രിക്കിലും പാപാത്മാക്കലുണ്ട് അവനും മിനുങ്ങളാണി വരിക. കട്ടവിൽ, അവൻ ദ്രോവത്തിൽപ്പെട്ട് ലുഹത്തിലും പരത്തിലും നിന്നും ശ്രദ്ധക്കാണ്ട് ശ്രൂ ദോഷങ്ങളുള്ളില്ലോം ആക്രൂംതെന്ന കുണ്ട് സജ്ജനത്തെ സേചിയും വര്ണ്ണന സുവദ്ധിവക്രാലുടോരു മനഷ്യരാവട്ടം, സർപ്പയന്നങ്ങളിൽ. എവപ്പെട്ട് ബുദ്ധിയെ ധന്തിൽക്കുത്തുന്ന ഉറപ്പിച്ചിനിത്തം. അതാണ യമ്മ. ദൈവവാസം ഉപായം.

വ്യാധൻ തുടന്നുവരണ്ടു:—

‘പാത്രകളിലും മഹാഭാഗമാരായി! വിപ്രമാജം എപ്പോഴും മുന്നിൽ ഉഞ്ചിഞ്ചനുവരാണ്. അവക്കു ബുദ്ധിമാനാർ സവാത്മനാ പ്രിയം ചെയ്യുണ്ട്. ഏല്ലാംകൊണ്ടും അജയ്യും

മായി, സ്ഥാവരജംഗരങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ വിശ്വം മുഴുവൻ മംഗളത്താൽക്കമായ ബ്രഹ്മാണം. ബ്രഹ്മത്തെക്കാരം ഗ്രഹി താമായ പ്രാപ്യസ്ഥാനം വേറേയില്ല. അതുകൊരം, വായി, അശ്വി, അച്ച്, ഭൂമി എന്നിവയാണു മഹാത്മ തങ്ങൾ. ഒ ബ്രഹ്മം, ബ്രഹ്മം, അപം, രസം ഗസ്യം എന്നിവ അവയാട ഇണങ്ങളാണ്. ആരാമദീപത്താണു ചേതനവെന്നു ഏറി ന മഹ്യം. എഴിമുക്കുത്തരു ബുദ്ധിയും, എട്ടുമുക്കുത്തരു അ ഡക്കാരവുംശാരം. ഇവാദ്യാട പഞ്ചമുന്നിച്ചവും, ജീവനം, സത്പരജന്മമോഹിതാങ്കളിലുംചേന്നാൽ ആ പതിനേണ്ടിനിരി. കൂടിയതു അധ്യക്ഷതമായി. ഇ അവ്യക്തതം തന്നേയാണു മാറ്റ. മഹ്യം, ബുദ്ധിയും, അവയാട പ്രഥമാജനങ്കളുംയ മനത്തിലും, ഫോഡലവും എന്നി രണ്ടും പഞ്ചമുന്നിയങ്കളിലും, ശബ്ദാംശി പഞ്ചമുളംങ്കളിലും, ആക്കാശാംശി പഞ്ചമുളംങ്കളിലും, സത്പാംശി തിരുണാങ്കളിലും, ആത്മാവും അധക്കാരവും ചേ ന ശ്രദ്ധപത്രിയാലഭ്യം. ബാഹ്യമുന്നിയങ്ങൾക്കു ഗ്രാഹി മായും അപ്ലാനേറയും, ബുദ്ധിശിൽ ലിനമായും വ്യക്തതാവ്യക്ത ശ്രദ്ധപത്രിൽ സ്ഥിരിച്ചെപ്പയും ന ഭോഗ്യവർദ്ധമാണ്?

③

ബ്രഹ്മാണം—“അംഗു മഹാത്മങ്കളപ്പുറതി വോന്ന പറ ആകിണാഡായില്ലും. അവയ്ക്കുംരാന്നിനുമുള്ള ഇണങ്ങൾ വേരോവനറ പത്രാക്കട്ടാൽ കൊള്ളിയെമന്നണ്ടു്?”

വ്യാധൻ—“ഇണങ്ങൾ അധികക്കുള്ളതാണു ഭൂമി. ശ്രദ്ധം, ബ്രഹ്മം, അപം, രസം, ഗസ്യം എന്നി അഞ്ചു ഇണങ്ങളിലും ഭൂമികൾന്തു്. ഗസ്യമെന്നിക്കേഉള്ള നാലു ഇണങ്ങളാണു ജലത്തിനാളുള്ളതു്. തേജസ്സിനും ശ്രദ്ധവും, ബ്രഹ്മവും, അപവുമില്ലാതെ ഗസ്യവും രസവുമില്ല. വായവിനാശവും

വും സ്കൂൾവും മാത്രവും, ആകാശത്തിനു ശ്രദ്ധും മാത്രവും മേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ അണ്ണു ഭ്രത്തും ക്ഷേത്രത്തി പതിയായു ഇന്നങ്ങളിലുണ്ട്. ഈ പഠവുട്ടിരുത്തും ലോകങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഈ ഭ്രത്തും പരപ്പും യോജിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കായുള്ളു. ഈ എക്കിലേറി ആ പ്രകാശിക്കുന്നോടു ചരാചരണങ്ങളില്ലോ. വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമാറാക്കുന്നു. അതോടുകൂടി ദേഹി യമാകാലം അന്ത്യദേഹത്തു പ്രാപിക്കായും അനന്ത്രമാം തിരാവീകരിക്കായും, അങ്ങനെതന്നെന്നു ആവിഞ്ചിക്കായും ചെയ്യുന്നു. പഠവുട്ടിരാസം വെന്നുമായ ധാരകളിലാൽ, ചരാചരാത്തുക്കമായ ഇം ജിഗത്തു മുഴുവൻ ശത്രുവുതമാണ്. ഈ ഗ്രൂപ്പുക്കു വിഷയമായുള്ളതു വ്യക്തവും അങ്ങിൽ അല്ലെങ്കിൽ ശിഖത്തു അവുക്കുവുമാണ്. ശ്രദ്ധാദികളെ ഗ്രാഹിക്കുന്നു കൂടി ക്ഷേത്രവും വിശ്വാസിക്കുന്നു, ആത്മാവു ലോകത്തിലാണെന്നും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായും, ലോകം ആത്മാവിൽ അടഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതായും, കാണം. അങ്ങനേയുള്ള പരാപരജനകൾ പ്രാരംഭക്കുമ്പങ്ങളാൽ വെശ്യായിരുന്നാലും, കാരേ ആത്മാവാണ് സവുജിവികളിലും കൂടികൊള്ളുന്നതനും അവിയും. എപ്പോഴും, എല്ലാ തിലയിലും സർപ്പത്തുകളും തനിക്കുത്തുന്ന കാണണു ആ തന്റെ മല്ലിനായ പുണ്യപാപപലങ്ങളിലാണ്. ബാധിക്കാനില്ല. മായാത്മകമായ ക്ഷേത്രത്തെ അതിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള യോഗി ലോകത്തിൽനിന്നുന്ന വർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ദാമാസ്കസ്ത്രിക്കുട്ടി പരമപുണ്യാത്മകമായ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കും. അതുപിഴം, അനപമനം, അവും

നം, അദ്ദേഹമീന്തണം, സർവ്വപിജുമാണ് ആ തമാവനം ഗ്രബാൻ പരഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ബ്രാഹ്മണ, സവർണ്ണികളിടയേം മുലം തച്ചസ്ഥാബന്ധന വോൺ അറിക്കുന്നും. ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ നിന്റെയാക്കന്തു കൊണ്ടല്ലാതെ, മരഹവിധത്തിൽ തപസ്ഥിംഖയില്ല. സപ്രേക്ഷണം നരകമെന്നും പരായനത്തല്ലോം ഈ ഇന്ത്യൻഭാഷയാണ്. ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ അടക്കിം ത്തിംഖാൽ സപ്രേക്ഷം, അവയെ തുറന്നവിട്ടാൽ നരക യുമാണി. ഇന്ത്യൻഭിന്റെയാക്കന്തു അതുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യോഗിയി. നരകത്തിനും തച്ചിഫലമായ സപ്രേക്ഷത്തിനും ഈ ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ മേരുവാകി നില്ലുന്നു. ഇവയോടു കൂടി സംശാഗത്താൽ ഭോഷ്യമേ സംഭവിക്കും. ഇവയെ നിശ്ചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് സിലിഡിംഗ്കാക്ക. ഏ പ്രോഫീഷണൽത്തായിക്കാണുന്ന മഹസ്തിയേയും പരഞ്ഞിയ ഒഴിയും കീഴടക്കിയിരുന്നുവയാകിൽ പാപമാവട്ടു, ശം ദത്തമാവട്ടു ചേരുകയില്ല. പുരഷനു ശരീരം രദ്ദും, ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ കൂതിരകളും, ആത്മാവു സൃതനമാണ്. ഈ സാങ്കേതിക കൂതിരകളുംകൊണ്ടു് അപ്രമതതാണും കശലാ യുമായ രമിയെന്നപോലെ, ധീരൻ സപ്രതം ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ നയിച്ചുകൊണ്ടു സന്നുവം സഞ്ചരിക്കുന്നതോണ്. ബുദ്ധിയിൽ യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന (മനസ്തക്കം) ആ വിലങ്ങളായ ആറിന്റെയാക്കന്തു ശരീരക്കു കടിഞ്ഞു ചട്ടഞ്ഞുനാ ധിരാന്നുനാ മഹാസാരമി. അയച്ച വിട്ട കൂതിരകളുംപും ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ സഞ്ചരിക്കു വോം സാരമ്പം വഹിക്കുവാൻ യുതിയാണു വേണ്ടതു്. യുതിക്കാണ്ടു് അവയെ ജയിക്കാം. ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻഭാഷയുംകു മഹസ്തി അധിനിന്മാണിക്കും.

അന്നതായാൽ, വെള്ളിത്തിൽ വന്നിട്ടു കാരണം ഗൗപ്യം ലെ ഒരു മഹ്യസ്ഥിതിയെ വഴി ചിഴ്പ്പിക്കാം. ദിശ യദോഷദർശനതായാൽ, ഇന്ത്രിയണ്ണലിൽ കിന്നാൽ മല തതിൽ വിതരംഗനായിത്തീരന്നവൻ ധ്യാനമലാത്മ അനുഭവിക്കാം.”

മുഖ്യമന്മാർ — “സത്പം, രജസ്ഥ്, തമസ്ഥ് എന്നി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടിച്ചരിച്ചാണ് ഈ കി എൻഡിക്ക് പരിഞ്ഞാക്കിയാണെന്നെന്നുണ്ടു്.”

വ്യാധൻ — “ഇമാഹം വള്ളന്തന്നും തമസ്ഥ്. രജസ്ഥ് പ്രവൃത്തിയെ ഉള്ളിവാക്കുന്നു. സത്പം പ്രകാശവല്ലിയുമാണ്; അതാണ ശ്രേഷ്ഠം. താമസം അവില്ലെങ്കിൽ മുഴുവിനു തന്നെ പ്രമാണിപ്പം നടക്കുണ്ടോ, ഇന്ത്രിയണ്ണ ഒഴു ഭവിക്കിയും ചെയ്യും, ഔല്പനക്കായി മുമാമ ദേഹാജ്ഞയും തന്നെ സംബന്ധിക്കുണ്ടോ, അകുയാശിലഭാം എന്തു ശ്രൂനമായ മുഖ്യമായിരിക്കുണ്ടോ, ചെയ്യും. വാക്കുകൾ ലെതന്നു പ്രവർത്തിക്കുണ്ടോ, വെണ്ടുംപൊതു ചിന്തകൾ ആണോ, അടക്കിമാനവും അധകാരവും ഒക്കുള്ളൂടുകൾ ആണും വിഷയങ്ങളിൽ വിശദീയ മുഖ്യവകുക്കുണ്ടോ, ചെയ്യുന്ന അഭ്യന്തര യക്കായ താംഗ്രാമവാസം രാജസന്നം. സാത്പികനാവ ഒട്ടി, അകുയാശിലഭാം മുഖ്യമുണ്ടോ, പരാദോഷദർശനവും ഏടടിഞ്ഞ ധിനം ധിനം ദാനന്നമായ പ്രകാശപ്പെട്ടിരിക്കുണ്ടോ. സംഖ്യാലഗ്നായ സാത്പികൻ ലെഖകികവിഷയങ്ങളിൽ ഓസ്റ്റിക്കിരിക്കുണ്ടോ. അറിയണ്ടു് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള അവൻ രാജ സാമ്രാജ്യവും താമസവുമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം കിട്ടിക്കുന്നു. താ ധക്ഷരവും അടക്കിമാനവും വെട്ടിഞ്ഞോ, അതിജ്ഞവാദത്താൽ തെളിഞ്ഞു, സുവർദ്ധിവാദി ദ്രവ്യപണ്ഡിതപ്പും തമിംഗത്ത

മരിൽ അടങ്കിയ ആ സാത്തികവിൽ രാഗചീതാന്നൾ ലഭ്യമാണ്. അതുപോലെ മുതൽക്കേ പ്രധാനിച്ചുകാണാം. ഒരിച്ചും കരിക്കലും, അവന്നു സൂശ്നമാക്കുവില്ല. അവൻ, മുദ്രാസ്ഥിത്വാനും ജീവിച്ചെത്തുതു നികാനാൽ തുടക്കിച്ചും. അതുജും വരുമ്പരം കരണ്ടു, ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പേജ്ചുക്കൊണ്ടു. ഏവാല്പുത്രപ്രതിരായാ, ക്ഷമിച്ചപ്രതിരായാ, ബ്രഹ്മാതപ്രതിരായാ, പ്രാപ്തിക്കാം.”

മുഖമാന്നൾ — പുതമ്പിബുള്ളുലമായ ശരീരത്തിൽ എന്നും ദാനായാണ് അശാഖാജാക്ക നന്നു്. നാധീമാർഗ്ഗം ഒരും തുടക്കി ശരീരത്തു വായു ചോഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതെങ്കെന്നുണ്ടോ?

ദാനാധീ — “മുല്ലവിശന ക്രമത്തിലും വഹി ഇംഗ്ലീഷാന്തര പാഠാലിക്കുന്നു. ആ മുല്ലവിലും അശാഖാജാക്ക പ്രാണനു ചോഷ്ടിക്കുന്നതു്. ശ്രദ്ധിക്ക മുല്ലാഡു ചാലാത്മാവും അശാഖാജാക്ക വിജയാ ശാത്മാവുംശാഖാജാക്ക. ചിംഗാത്മാവിശനും പ്രതിബിംബമായി കില്ലും നാ വിജയായം ശരീരത്തിനു ഏച്ചത്രും കൊടുക്കുന്നു. ആ ചിംഗാത്മാവിലും വിജയാനാത്മാവിലും തുടക്കാണാം പ്രാണനും റിലും തടക്കന്തും തടക്കവാൻ പോകിന്നതുമായ എല്ലാകാഞ്ഞുങ്ങളിലും. സുഗ്രാതമാത്രപ്രമായ പ്രാണവിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. സമ്പ്രദാതശ്രദ്ധിപ്പും മുഹസംഭവവുമായ ആ പ്രാണവാ നാം ഓരോധിക്കേണ്ടതാണു്. സമ്പ്രദാജിവജ സമ്പ്രദാതമാവായ പുരാഡി നാം നാധാതമാരാഹാണു്. ആ ജീവൻ ത്രിത്വദിക്കു ശബ്ദി ത്രാഖാദി വിഷയവും ചിത്രത്വവും മുഹസിഷും ആദാക്കാവുമാണി; പ്രാണവാരാക്കാണ്ടു് അടുന്നരവും ബാഹ്യചുംഡായാ

സവംതയും രക്ഷിക്കുന്നു. ജീവത്പരത്തെ പ്രാചീനത്തിൽ
പ്രീനന നാലിൽ സമിതിചേരുന്ന സമാധാനായും ജീവ
രാഗിയെ അത്രുക്കിച്ചു മുത്രാശയത്തിലും പുരിഷ്വാ
യത്തിലും പ്രദേശിച്ചു് അപാഹവാഴവാൻ നടക്കുന്ന മ
ലഭ്യത്വങ്ങളെ വച്ചിച്ചു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നു. കമ്മം,
പ്രയറണം, വൈദം പ്രിനി മുന്നിലും വർത്തിക്കുന്നതു് ഉം
രണ്ടാം. മനഷ്യരാഹിത്യത്തിലെ സന്ദിക്കുന്നതോടുള്ളിൽ
വാഴവണ്ണ പ്രായം. തപക്ഷ് മുതലായ ധാത്രുക്കളിൽ
പ്രാചീനത്തിൽക്കുന്ന ജാംരാഗിവാഴവിന്റെ പ്രാണ
ധാരാണം അന്നാറിരസങ്ങളിലും തപനാലി ധാത്രുക്കളിലും
പിത്താലിദോഷങ്ങളിലും തുടി സദാചരിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുന്നതു്. പ്രാണങ്ങളിടുടങ്ക ചലനത്താലുള്ള സംബന്ധം
തതിൽക്കിട്ടുന്ന ജാംരാഗിഉഥായുള്ളാണും ദേഹിക
ളിടു അന്നാരാത്രെ വേണ്ടുന്നപോലെ പച്ചിക്കുന്നു. സമാ
ധനുന്നാഞ്ചും ഉദാഹരണന്നും മലബ്രത്തിലുണ്ട് പ്രാണാന്നാ
ഞും അചാനക്കുന്നാഞ്ചും സമിതി. ഇവയുടെ സംബന്ധം
തതിൽക്കിട്ടുന്ന ഉള്ളവക്കാനും അഗ്നി സപ്തധാതുമുഖമായ
ശ്രോതരത്തെ വഴിപോലെ മുട്ടച്ചിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നീരിക്കു
ന്നു. ആ അസിലുഡന്തിൽ പ്രദേശിച്ചു് അവാന്നനാ
യി പരിശീമിക്കുന്നു. ആതു ഫൗംനാധാരാണും പ്രാണ
ഞ്ചിട്ട് നാധിമാദ്ധ്യങ്ങളിടുകുന്നതു്. അഗ്നിയുള്ളി
ടാതെ പ്രാണങ്ങൾക്കും പ്രാണങ്ങളിലുള്ളിടാതെ അഗ്നി
ക്കുംതിലയില്ലെന്നും അഗ്നിയുള്ള വേഗത്തിൽ പാനന്നപോലെ
ഉയരം. താഴും ദാഡാക്കുന്നടമിരിക്കുന്ന പ്രാണാം
മേഖലാക്കുന്നവും അഗ്നിയുള്ള ഇള്ളക്കിവിട്ടുന്നു. അഗ്നി
ക്കു ചെയ്യുന്ന പ്രാണാംനാധാരാണും അഗ്നിച്ചും സം

വേദപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ശരീരത്തിലെ യാഥിയുടെ മല്ലുത്തിൽ സർപ്പപ്രാണങ്ങളും, അതിന്റെ മീതത ആരുമാശയവും, അതിന്റെ താഴെ പക്കപ്രാശയവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എങ്കയത്തിൽ കിന്നു മേലെയും കുറെയും വേലങ്ങതയുമായി ചുറപ്പട്ടിരിക്കുന്ന സർപ്പാധികളും പ്രാണന്തർ, സഹായൻ, അചായൻ, ഉഭായൻ, വാഡൻ, നാഗൻ, കുഞ്ഞൻ, കുകലൻ, ദേവദത്തൻ, ധനജീയൻ എന്നീ ദോപ്രാണങ്ങളുടെ കിംഗ്രഷാഗത്താൽ അന്നാരാഥത്തെ വഹിക്കുന്നു. മുടം മുതൽ മുല്ലാവുവരെക്കളിൽത്താണ് ഒരു ഗ്രികൾക്കു പ്രധാനത പ്രാചിക്കവാനുള്ള മാർഗ്ഗം. ഓരോ ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ, സമചിന്തനമായ ധിരന്മാർ സുഖ്യതാ കാഡിക്കിൽകൂടി മുല്ലാവിലെ സഹാരണ്ണിൽ പ്രവേശിച്ചു് സാവിടു പ്രാണാവാഹനം ചേക്കുന്നു. ഇങ്ങിനു സവിജീവികർക്കും പ്രാണാവാഹനം സമർപ്പിജീവനിൽ ലക്ഷ്മീക്കാവുന്നതാണ്. ഈ പ്രാണാവാഹനം സവിജീവികളിലും ക്ഷേപാലെ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രൂതം, ദൈത്യം, ധാസ, രഥയ, തപകൾ എന്നീ അഞ്ചു ജനാനേത്രങ്ങളും, വാഴ, പാശ, പാദം, വായു, ഉപസ്ഥം എന്നീ അഞ്ചു ക്ഷേമത്രിക്കങ്ങളും. മനസ്സും ചേന്ന പതിനൊന്നു വികാരങ്ങളേണ്ടിം, പ്രാണന്തർ, ശ്രൂതം, പദ്മാസ്ത ങ്ങൾ, ഇത്രിം, മനസ്സും, അനംബം, വിശ്വം, തപസ്സും, മന്ത്രം, ക്ഷമം മുതലായ ക്ഷപകളേണ്ടിംകൂടി സ്ഥലസ്തുക്കു ശരീരാഞ്ചിലും വധിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആരത്താവിജയൻറെ സ്ഥിതി. യോഹവലംകരാണ്ടും ആരുത്തമാവിച്ച അറിയാം. ഈ കലാസംഭാബന്തിൽ ആരുത്തമാവും, അടപ്പിൽ അശ്വിന്തുന്നവിനു ചുരുന്നുവോലെ പ്രകാശിച്ചുകാണാണിരിക്കുന്നു. ദോഗം

കൊണ്ട് ആ നിത്യാന്താവിനാന പ്രാചിക്കാം. താഴരഹിലയാൽ നിത്യാന്തികപാദേ ദിസ്സും ഗഥാകി സ്ഥിതിഭേദം നീന് ദേവനാശ പരാബാന്താവന യോഗിക്കരിക്കാം യാം ചുട്ടുണ്ട്. സത്പം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നീ ത്രിശാഖ ഹ്രാസ്തുടിയതാണ ജീവൻ. ആ ജീവൻ ഇംഗ്ലേഷ്യർക്കിൽ പിയേരുണ്ടാം. നിന്ത്രണസ്വീകരിക്കാം ഇംഗ്ലേഷ്. ജീവൻ ഇംഗ്ലേഷ്രപ്രതിഭിവിംബത്താലുണ്ട് സംശയതന്മായി തിരികിറിക്കുന്നത്. ആത്മാവും ഇംഗ്ലേഷ്രത്രാവന സ്വർണ്ണതയും ചേഷ്ടിപ്പിക്കുന്നും, ആ ചന്താവും ചേഷ്ടിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നും. സപ്താവധിയും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അ ഇംഗ്ലേഷ്രനാശ സംഭ്രംതകുള്ളുണ്ട്. ആ ഭ്രാംതാവു സവ്വിത്രങ്ങളിലും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനും ജനാനിക്കരിക്കുന്ന ഒരുപ്പമായ സുക്ഷ്മബുദ്ധികൊണ്ട് കാണുന്നു. ചിത്രപ്രസാദങ്കൊണ്ട് ഗ്രാമാന്തരിക്കുമ്പോൾ മലഞ്ചേരിയിലുണ്ട്. ചേരാതെ ആത്മാവിൽത്തനെന്ന സഭാ വത്തിക്കുന്ന വിത്രിലും ചിത്രപ്രസാദത്തിന്റെ മോക്ഷത്തെ അന്നായാശേഷ നേടും. സംത്രംഖ്യ നിവിച്ചാരംഭാജാക്കുന്ന സുവർണ്ണപ്രവോലയാണ ചിത്രപ്രസാദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. കാരണങ്ങിയെടുത്ത കിയുലും തെളിഞ്ഞു കൂത്തുനീണ്ട വിളക്കരപ്പോലെ വിത്രിലും ചിത്രപ്രസാദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ആയി ഭജിച്ചു, രാത്രിയുടെ മുന്ദും വിന്ദും പരിപായി എദ്ദെഹത്തെ യോഗത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുന്ന വിത്രിലും താവു തന്നിൽത്തനെ മുഹമ്മദത്തക്കാണും. പുണിപ്പിച്ച തിച്ചപ്പോൾ മഹസ്സിനെ കിമ്ലംപ്രകാശിപ്പിച്ചും, ആ ദിനാദിപ്പത്താൽ തന്നെത്താൻ നിന്ത്രണാന്താവിനെ കണ്ടുകൂടിത്തൊൻ ആവന്നു മുക്തനാക്കാം. ദംഡവാപാ,

യങ്ങൾക്കാണ്ടും ലോകദ്രോധനയെ മിറുവിക്കാണെ
ഭൂക്കങ്ങ് മംഗളമായിട്ടില്ലതു്. പുജപ്പെന്ന സംസാര സാ
ഗരത്തിൽനിന്നും കരഞ്ഞെന്നവാക്കുള്ള രാഘവാണ തപസ്സ്.
ദ്രോധനയിൽനിന്നും ത ചല്ലിക്കാശം, മതിംഗത്തിൽനിന്നും
ധർമ്മത്താശം, മാനാവമാഖത്തിൽനിന്നും വിദ്യയോശം,
അപൂർജ്ജത്തിൽനിന്നും മഹാല്ലിംഗയോശം എപ്പോഴും രക്ഷി
ക്കണംതാനു്. അതും സ്വി (ശാക്രൂഞ്ച്) ദാണ പരമ
ജായ ധർമ്മം. കൂടു പരമമായ ബലവും അത്മജന്മ
നാഡും സത്ത്വത്തും പരമമല്ലതവുമാണു്. മുന്നയിട്ടുമാണെ
സത്ത്വവാക്ക്. അതു് ജനാനപ്പുറ്റക്കും മിതാനത്തുപ
വുമായിരിക്കണാം. എറാവും ജനചിതമായിട്ടില്ലതേനോ
അഥവാ തബനാശം പരമസത്യം. ഏതൊക്കെ കമ്മ്വേസ്യ
ത്രില്ലും മദ്യയില്ലാതിരിക്കണം മഹാമം, യജതം, ഭാനം
ഇതലാഡ സ്വർക്കമ്മജ്ജില്ലാണും മലബത്തെ രൂജിക്കണം.
ചെയ്യുന്ന മുദ്രിമാനാണെ സത്യാസി. ഹരിവിന്നത
നോഡം ലക്ഷ്മാംകുണ്ട് ഇപ്പാലിക്കവാന്നല്ലാതെ,
ശരിക്കെ വോല്ലിക്കെംപ്പുക്കവാഡാവാത്തതാണെ സ്വീക
രോഗം. ദേഹം പിത്തചിയോഗമാണു്. അതും ധരിയും
ഹിന്ദിക്കാതെ എപ്പോഴും എല്ലാരിലും മെന്തുംയാട
കൂടി വന്തിക്കണാം. ഇള ജീവിതത്തിൽ അരജരാട്ടം ജാവ
രജുനാക്കുന്നതു്. കിമ്മമത്പും, സുസന്തോഷം, കിഴ്ചാമ
ത്പും, വിശ്വാപലം എന്നിവയാണെ ജനാനസാധ്യങ്ങും.
ഈ വാദം അത്മജന്മം കൈടക്ക; അതാണെ സ
ദ്വാനതമം. ഡാതൊനിഃന്താശം പരിഗ്രഹിക്കാതെ, രാജു
ദേഹ സംബന്ധിച്ചും സ്വർഗ്ഗത്തെ ഒംബന്ധിച്ചും കി
ശ്വരമായ കവാസ്ത്രത്താട്ടുടി മുദ്രിച്ചുവം കൈ

തന്റെ വർത്തിക്കണം. അന്തായി കിസ്സുംഗിയായി, കിങ്കരയിൽത്തന്റെയി, തപോയിത്രുന്നായ മരി ദിശയമായ മഹല്ലിനെ വേണ മുഹമ്മദ് പ്രാപിക്കം. ലോകപലോകങ്ങൾക്കും വേദാവദങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായി, സംഗമിയായി, എക്കവിധ മായി, അംഗര ശ്രൂരജായി, എക്കപദമായി, ആധനപ്പുണ്ടാജാളി നാണ മുഹമ്മദ്. സുവത്രയും ഭിംബത്രയും കരച്ചോ ലേ വെടിഞ്ഞെ, തികച്ചും കിസ്സുംഗന്നായി വർത്തിക്കുന്ന വൻ മുഹമ്മദ് പ്രാപിക്കം.”

യമ്മവ്യാധൻ തന്റെ ഇം പ്രസംഗത്തെ ഉപാസം ഹരിച്ചതു് ശ്രദ്ധിതയാണ്:—

“അല്ലോ മുഹമ്മദ്, എന്നും ധർത്തെ പ്രത്യേകം മായി കണ്ണിക്കുണ്ടു്. എനിക്കു് ഇം സിലിജിഡിംഗാഡൽ എ) അന്തേയാണെന്നും എന്നും വോന്നു കാണിച്ചതരാം. വോന്നു എഴുന്നേറും അക്കത്തു കടന്നു് എന്നും മാതാപി നാഞ്ഞ കുണ്ടാലും!”

അതിനുണ്ടു്, വ്യാധൻറെ തീരെ മുഹമ്മദൻ ടീപി നാളിലേണ്ണു പോയി. ദേവകളാൽപ്പോലും പൂജിതവും, ദോതാറ്റയുംപോലെ പാമശോഡന പും, ശരീവഹ്രവും മദ്യാരമവുമായ നാലുവകുട്ട മാളികയാണിതു്. ശയ്ക്കളും ആസനങ്ങളും കിരിഞ്ഞും പുണ്ണ്യാന്വയം കലന്ന് ശുശ്രീ ക്രിസ്തീയവാദവന്നും ധരിച്ചു്, ആഹാരം കഴിഞ്ഞെ, നാലുശ്ശു രായി ആ മാതാപിതാക്കന്നാർ വന്നാസ്വാദിക്കു സ്ഥിരി

ചെയ്യുന്നു. അവക്കുട കാലിൽ ധർമ്മവ്യാധൻ ശിരസ്സു സാദ്ധ്യ വീണു.

പുഖർ—“എടോ, ധർമ്മജനാ, എഴുന്നേല്ലുകു. നിന്നനു ധർമ്മം രക്ഷിക്കുന്നു. നിന്നു ശാശ്വതനാൽ തെങ്ങൾ തുള്ളായി. നിന്നക്കു ദീപ്തായസ്സുണ്ടാവുന്നു. മകനേ, തുല്യം, ജനാഹവും, മേധയും മേന്ന തീ പരമമായ ശ്രദ്ധിഗതിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. സത്യപുത്രനായ തിനാൽ തെങ്ങൾ തിരു. അമാക്കാലം പുജിതരായി വര്ത്തിക്കൊണ്ട്. തെങ്ങളില്ലാതെ, നിന്നക്കു ഭേദമാരിൽ കൂടിയും വേറു ഒദ്ദേശമില്ല. മെംകൊണ്ടും വിനയം കൊണ്ടും തീ മുഖമണ്ണതുല്പാദാണു്. നിന്നനിൽ സന്തുഷ്ടമായി തുല്യ മെംകൊണ്ടും, തീ തെങ്ങെല്ലാക്കായി ചെയ്യുന്ന പുജിക്കാണ്ടും ചിതാമഹപ്രപിതമഹന്മാരല്ലാവരും നിന്നനിൽ എന്നും പ്രീതാചിരിക്കുന്നുണ്ട്. മനോഭാവാക്കായങ്ങളായി തെങ്ങെല്ലാ തുല്യാശിക്കുന്നതിൽ ഒരു കനിഞ്ഞിയും കുറവു പറ്റാറില്ല. യാംനും ബുദ്ധി കരിക്കലും പാഠഥുപാകാചനില്ല. മക്കയും, ജമദഗ്നിപുത്രനായ രാമനും പുഖിപ്രതിജ്ഞയെത്തു തുല്യാശിച്ചതുപോലെ, അതിരേക്കാഡി വിശ്വാസിക്കുന്നതിനീചെയ്യുന്നുണ്ട്.”

ഈ അതിരിക്കാദം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനേ, തജനാട്ടാ സിച്ച വനിക്കുംഞ്ചി വിപ്രയൈപ്പുറി ധർമ്മവ്യാധൻ പിത്രജ യാത്ര അരിയിച്ചു. അവർ സംശാനപുംബം ചെയ്യു പുജ ചെയ്യും കൈക്കൊണ്ടതിൽപ്പിനേ അ മുഖമണ്ണനു കണലപുറ്റം ചെയ്യു:—

“പുത്രമാരം ഭൂമാരം ഉംപ്പേരുടേയുള്ള നിങ്ങൾക്കു ഇവിടു കശാശ്വതനായല്ലോ? നിങ്ങളുടെ ശരീരം അശാശ്വതനായിരിക്കുന്നില്ലോയാ?”

വുഖ്യമാർ—“തന്നെ പിംഗ് സർവ്വത്രയാക്കം ഇവിടെ കു
ശേം തന്നെ. ഭവാൻ വഴിശുണ്ടാണോ ചരം
തെരുവും ദേഹം വരുന്നും?”

“ഒരു ദിവസം മുഖമണം സാന്തുഷ്ടിയാണി മരം പ
റിച്ചുകൊടുത്തു.

മുഖ്യൻ—“അംഗുഖ്യോ, മുഖമണം, ഇതു മാതാപിതാക്കളും
ഓ എന്നും ചരാചരാവതം. ദേവന്മാരു സംബന്ധി
ച്ച മനസ്സും മാളിക്കുന്നതും ജീവൻ ഇവക്കായി
ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യാദി മുസ്ലിംമുന്നേക്കാടി ദേവന്മാർ
സർവ്വലാക്ഷണിക്കാം എന്നും പുജ്യാധികാരിക്കുന്നവോ,
അങ്ങേയാണോ എന്നിക്കും ഇതു വുഖ്യർ. വാപ്പുകൾ
ദേവന്മാക്കായി ഉച്ചരാരണപിംഗ് തെയ്യുന്നേം എന്നു
ഇവക്കായി മടിക്കുന്നതു ചെയ്യുന്നു. എന്നും പരമാത്മ
വത്തമാണോ ഇതു മാതാപിതാക്കളും എന്നും കരിക്കൽ
കൂടി ദോന്നോടു ചരണത്തെക്കാളുള്ളൂ. എന്നും ഇവരെ
പുണ്ണിക്കുന്നും മലഞ്ചെളിക്കാണ്ണും, ഉത്തരവിളി
ക്കാണ്ണും എപ്പോഴും സാന്തോഷിപ്പിക്കും. പണ്ഡിതന്മാർ
സ്ഥാപിക്കുന്ന അതു അശീക്രിക്കുന്നോ എന്നിക്കും ഇവർ. യ
ജനങ്ങളിൽ, ചതുര്യും പ്രഭാതിക്കളും എന്നിക്കും ഇവരാണോ.
എന്നും പ്രാണാം, എന്നും കാഞ്ഞിയും, എന്നും പുത്ര
നം, എന്നും സൗഖ്യജനവും ഇവക്കുവേണ്ടിയാണോ. ക
ിളതുറാറിക്കളും കൂടി എന്നും ഇവരെ വിത്രം ശ്രദ്ധ
ശാഖുവയ്ക്കാം. ഇവരെ എന്നും തുന്ന കൂളിപ്പിക്കാണും
കാതു കൂടി കിംബാണും, ഇവക്കും എന്നും തുന്ന അതുവാം
കൊടുക്കാണും. എപ്പോഴും എന്നും പുജ്യാം ഇവക്കും ഒരു
നീതിപരമായിട്ടു ചരക്കാളുണ്ട്. കരിക്കലും വിച്ചിം എന്നും

ജീകയില്ല. എനിക്ക് അധമ്മാധാരക്കുടിയും ഞാൻ ഇവക്ക് പ്രിയാതന ചെയ്യും. ഇതാണ ഒന്നുംമായ ധർമ്മമനസ്വരവും മടിയെന്നും കൂടാതെ ഞാൻ ഇവരെ മുഹൂര്ഷിക്കുന്നു. ഒരുക്കുവായ ഘൃഷ്ണനു പിതാവും, മാതാവും, അശ്വി, അത്രമാവും, അചായ്യൻ എന്നോ അബ്ദു പേരാജം മു ഒക്കെന്നാൽ. ഇവരിൽ വഴിപോലെ വത്തി ക്കുന്നവനും അശ്വിക്കളെല്ലാം വിജയങ്ങളായിവരും. ഇതാണ ഗാർഹിക്കമ്പിൽ വത്തിക്കുന്നവനാളും സന്നാത നായമ്മം. ഈ ധർമ്മാന്തര ശരിയായി അനുശ്രീകരിക്കുകയോ ഞാൻ ഞാൻ ഇങ്ങൊന്നു ഭിവ്രുചക്ഷ്മില്ലോരു. എന്നും തദ്വാഖ്യം ഭവാൻ ഇപ്പോൾ കുണ്ടവല്ലോ. ഭാരതയും സത്രാശിലഘട്ടായ ആ പതിനുത ഭവാനെ മിമിലയിൽ ചെല്ലുകയെന്നും. അവിടും ഈ വ്യാധനെ കണ്ണാൽ ധർമ്മങ്ങളിൽക്കൊണ്ടിച്ചുപറാജുമെന്നും നിങ്ങളാണിച്ചതു ഞാൻ മുൻകൂട്ടി പാതയ്ക്കു എനിക്കുള്ള ഭിവ്രുചക്ഷ്മില്ലോകാ ഞാൻ. ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങാലുണ്ടായ ഭിവ്രുചക്ഷ്മില്ലു കൊണ്ടുതന്നും ആ പതിനുത എന്നും സ്ഥിതി കണ്ടതും, ഏനേക്കുറിച്ചും ആ സാധപി പറഞ്ഞതു ശരിതനും. ഭവാനിൽ അന്നഗ്രഹബുല്ലിങ്ങാട്ടുടിയും ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പിതൃജന്മമുഹൂര്ഷങ്ങൾ ഭവാനു കാണിച്ചതുന്നതും. ഇതി ഞാൻ പറയുന്ന മിത്യാക്ക ഭവാനു കേട്ടാലും! ഭവാനു മാതാപിതാക്കന്മാരെ അന്നാ ദാഖിലിക്കുന്നു. ഭവാനു നിന്മാർന്നാല്ലെല്ലകിലും പിതൃജ ദാതിനാനും അന്നമതിപ്രകാരമല്ല ഗ്രഹങ്ങിൽനിന്നു ഘുറ്റുവനിരിക്കുന്നതെന്ന അപരാധത്തിനും അപ്രാ ദായിക്കുണ്ട്. ഭവാനു അങ്ങോരെ ചെയ്യുതും, വേദോന്തം

രണ്ടതിനും വേണ്ടിയാണെങ്കിലും, അതു് അധികതം തന്നെ. അതു പാപങ്ങൾം ഭവാൻനും വേർപ്പാടുകൊണ്ടുണ്ടായ ശ്രാക്കത്താൽ അന്യരായിത്തിന്തിരിക്കുന്നു. യം. തെരാരാതിരിക്കവാൻവേണ്ടി, അവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു ഭവാൻ പോകുന്നും. ഭവാൻ തപസ്വിയും ധർമ്മയിരതനമായ മഹാത്മാവാണ്. ഈ സ്ഥിതിപാഠായിപ്പേംകുടക്കത്തകിൽ ഭവാൻ പിതൃജനത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കവാൻ ഉടൻ ചെയ്യുന്നും. ഞാൻ ഇപ്പറഞ്ഞതു ഭവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചയാട കൈകൈക്കാണാലും, മരിച്ചുവെയ്യുന്നതു്. ഭവാനും ശ്രദ്ധിച്ചുണ്ടാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഏന്നാൽ, ഈ ഭവാനും പോകാം.”

മുഖ്യമന്ദിരം:—“ഭവാൻ പറഞ്ഞതോക്കെയും സത്യംതന്നേ കൈനാളിതിൽ സംശയമില്ല. ഞാൻ എററവും പ്രീതയായി. ധർമ്മാചാരന്മാരും തിക്കണ്ണത ഭവാനും മംഗളമുണ്ടാക്കേണ്ട്.”

വ്യാധൻ:—“ഭിവ്യവും പുരാണവും, ആത്മഭോധനയില്ലോ ത്വവക്ക് ഭ്രംബവുമായ ധർമ്മതേ അനാവത്തിക്കുന്ന ഭവാൻ ഭേദത്തുല്പന്നാണ്. മാതാപിതാക്കളിടെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് അവരെ മടിക്കുടാതെ പൂജിക്കുക എന്ന ധർമ്മം മാത്രമേ ഭവാനിൽ ഈ ശ്രാംകിണിംഗ്രതായുള്ളി. പിതൃശ്രദ്ധയാണു പരമധർമ്മം, അതിനേക്കാൽ മീതേയായി ഞാൻ മരാരാനും കാണുന്നില്ല”

മുഖ്യമന്ദിരം:—“ഭാഗ്യത്വാലാണു ഞാൻ ഇങ്ങു വന്നതു്. ഭാഗ്യത്വാലാണു എന്നിക്കു ഭവാനമായി സംസ്കർത്തനിനും ഇടയായി. ഇങ്ങനെയെ ധർമ്മത്തെ കാണുക്കുന്ന മനസ്സും ലോകത്തിൽ ഭൂപ്ലംഭമേഘം. കാരായിരും

രു. പേക്കിടയിൽ കരാർമ്മാത്രം ധർമ്മങ്ങളാണെന്നും വരും, അതുപോലെ മില്ലുന്നാവാം. അങ്ങനെയെ എററവും മുപ്പ് ഭക്തയുമായ ധർമ്മങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണമായി ശ്രീ ദിക്ഷനാ. ദോഷാന്തര സത്യതിസ്മാക്കാണ്ട് എന്ന് ശ്രീത ധാരാ. പുജയോത്തമനായ ദോഷാ മംഗളമുണ്ടാവും. നരകത്തിൽ വിശ്വകാശി. ഒന്ന് എന്നു ദോഷാന്തര കയാറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. അനന്തലാഡ ദോഷയെ എന്നു കിഴക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് എന്നു വിധിയാണ്. സ്വപ്നം തിരിക്കി നിന്ന് പതിച്ച യഥാത്രാജാവിശന എല്ല ഹിന്ദുക്കൾ ഉച്ചത്തിവിട്ടുപോലെ ദോഷാ ഇള ശ്രൂമദ്ദണ്ഡാഖ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദോഷാന്തര വാദനം സർവ്വ ശ്രീ എന്ന് മാതാപിതാക്ഷാത്മ ശ്രൂരൂ ശിച്ചുകൊള്ളാം. അതുമുഖാധിപ്പാത്തപക്ഷ ധർമ്മാധിക്ഷമ്മന്ത്രിയുമുണ്ടാക്കാണ്. മുക്കംജയും ശാരോത്വമായ ധർമ്മം ഇള ശ്രൂദം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു! ദോഷാൻ, വാസുവത്തിൽ ശ്രൂദ മാലൈനാശം എന്ന് വിഹാരിക്കുന്നതു്. വാധിയോ ഗതാൽ ദോഷാ ഇള ശ്രൂദകുടം കാനംപ്പറ്റിക്കുകയായി രിക്കാം. എന്നു കമ്മിവിശേഷത്താലുണ്ട് ദോഷാ ശ്രൂദ തന്ത്രത പ്രാപിച്ചതു്? ആ സത്യം ശരിയായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടാൽ ദോഷാ ഇള ശ്രൂദിക്കുന്നു ”

വ്യാധൻ:—“ശ്രൂമദ്ദണ്ഡരേ കരിക്കലും അതിക്രമിക്കാത്തവ നാശ എന്നും. അതുംകാണ്ട്, ദോഷാ ഇള ശ്രൂദിച്ചുപോലെ എന്നു സ്വീകരിക്കു മുമ്പുള്ള കമ എന്നും പറയാം. എന്നു മുമ്പു വിപുഃ ശ്രൂദിച്ചുരുക്കായ ശ്രൂമദ്ദണ്ഡം തങ്കായായിരുന്നു. അനു എന്നും വേദാലപ്രായിച്ചും വേദാംഗചൗരഗണമായ കശലധാരി വത്തിച്ചു. സ്വപനം ദോഷത്താലുണ്ടെന്നു എന്ന

ന് ഈ അവസ്ഥയിലാക്കൽ. പുന്നുജ്ഞമാനക്കിൽ ധനദിപ്പ് ദശാഭ്യർഷനാന്മായ കൈ രാജാവു് എൻ്റെ സവാരാണി ആം. അദ്ദേഹവുമാജുള്ള സംസ്ക്രംഗകാണ്ട തൊന്ത് വി പ്ലാസ്റ്റിക്കളിൽ ഭരുപ്പുന്നാണി. ഒക്കെന്നും അതു രാജാവു മന്ത്രിക്കളോടും യോധയമുഖ്യമാരോടുംകൂടി വേട്ടയാടവാ ന് പോയി. തൊന്തം അദ്ദേഹത്തെ പിത്രീംസ്. തന്നെപ്പറ്റി പലപല മുഗ്ഗങ്ങളെ കൊന്നൊട്ടക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക്, എത്ര ശ്രമസന്നിധികൾക്കുംപെട്ടെ തൊന്ത് ഫോറമായ കൈ ശരം പ്രഭാഗിച്ചു. അതു കൂരന്പു് കൈ മുക്കിപ്പിലാണെ ചുന്ന തംചുത്തു്. അന്തോട്ടുകൂടി മണ്ണിൽ ചീം അതു താപസ നു, “തൊന്ത് അക്കംഡം തെരുവു ചെയ്തിട്ടിപ്പോതിശിശി, ഈ ചാപം ഏതുതു് അന്തരാജാംഡി?” എന്ന മംഗറാലി ക്കൊള്ളുമാരു തിലവിളിച്ചു. തൊച്ച മാനിക്കന്നാം എയുതെന്നു കൈതിക്കൊണ്ടു് ഓട്ടങ്ങാട്ടു് കാടിച്ചുത്തുനാം. അപ്പോൾ കണ്ണതു, കൂരന്പുതെ ചീംകിടക്കുന്ന മുന്തേയാണ്. തൊന്ത് അക്കാച്ചും ചെയ്തതുകണ്ടു് എൻ്റെ മനസ്സു കിട്ടിക്കിടത്തു്. മണ്ണിൽക്കിടന്ന പിട യും അതു ഉറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു, തൊന്ത് ഇതു് അറിയാതെ ചെയ്യുപോയതാബന്നാം, തത്തറാല്ലോ ചൊരക്കു നേമെന്നും പ്രാത്മിച്ചുവെക്കിലും, ക്രോധമുഠം ചരിതരായ ഒരി എന്നു, ക്രൂരമുള്ളജാതിയിൽ വ്യാധനായി പിരക്കേണ്ണു ശ്രദ്ധിക്കാണുണ്ടായതു്. എന്നു രക്ഷിക്കേണ്ണുമെന്നും, അറിയാതെ ചെയ്യു കാച്ചുമാക്ക യാങ്കു ഇതു ക്ഷമിക്കേണ്ണുമെന്നും. തൊന്ത് വിശ്വാസം പ്രാത്മിച്ചു അതു മുക്കിയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ താപസന്ന് പറഞ്ഞു:—

"ഭാവം അനുമദ ഭവിക്കുന്നു. തൊൻ ശപിച്ചതു ചോദയതാനു ഭവിശ്യം. എന്നാൽ കാരണം വക്കാണ്ട വാനം തൊൻ ഒരു അറബഗ്രഹവും ചെയ്യാം. ഭവാൻ മുരുക്കാഡി ചീരിൽ വത്തിച്ചാലും ധർമ്മജനക്കാരിയും ഭവിക്കുന്നു. അതാവി നാക്കുന്നാരെ ഭവാൻ നിസ്സുംായും മുരുക്കിശ്യം. ആ മുരുക്കാഡി ചുവാനം സിലുഇച്ചും മഹത്പരവും ദൈഖം. അപ്പോൾ ഭവാൻ പുന്നും ജനത്തെ ശവിച്ചു സ്ഥാക്കുന്നും, ഒരു വിൽ സപ്രദാത പ്രാപിക്കുന്നും ചെയ്തും. രാചാവസായ തനിൽ ഭവാൻ തും ബ്രഹ്മഗ്രാഹം തിരിച്ചുകൊത്താൻ?"

ഇങ്ങനേ, പുന്നും ജനത്തിൽ ഉറുത്തെ സ്വാദിക്കാണും ആശി എന്നു ശപാശിശ്യം, പ്രസാദിച്ച്' അറബഗ്രഹിക്കുന്നും ചെയ്യിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നും ശ്രീം തനിൽ വിന്ന്' അനു വലി'ചുട്ടെന്തു്' അദ്ദേഹത്തെ തൊൻ ആരുത്തുന്നതിൽ കൊണ്ടുകൊണ്ടി; ശ്രീ മഹി മഹിക്കുണ്ടായില്ല. ഇതാണ്' എ നും പുന്നും ജനകമാ. എനിക്കു സപ്രദാത തനിലെല്ലെങ്കിൽ. ചെല്ലു വാൻ കൂടി ചുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.

ബ്രഹ്മഗ്രാഹം -- "ഇങ്ങനെ മാപ്പിന്നു സുവിത്തിച്ചും ഭൂമി തനിലും മാറിയാം പ്രാവശ്യിച്ചുകൊണ്ടിരിഞ്ഞു കു പതിവുണ്ട്. ഇനി മഹാശി റായ ഭവാൻ കണ്ണിക്കുപ്പുടണ്ടു തിപ്പു. മുരുക്കാഡി ചീരിൽ ആശിച്ചുണ്ടും ഇതും ദിജ്ജരക്കുമ്മം. ചെയ്തു വാൻ ലോകത്തെങ്കാരം ധർമ്മപാഠ മണിയും ഭവാനു മാറ്റുമുണ്ടും കു പതിവുണ്ടും കു പതിവുണ്ടും കു പതിവുണ്ടും. സപ്രദാത നമാശകമ്മം ആ പ്രാഥാർ ഇങ്ങനെ മുരുക്കാവേണ്ടി വന്ന ഭവാൻ" ഒരു കാലംകുച്ചുകുടിക്കാണും ബ്രഹ്മഗ്രാഹം ചീണ്ടും. പ്രാപിക്കാമെന്നാണെല്ലാ പാതയെന്തു്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾതന്നെ ഭവാൻ ബ്രഹ്മഗ്രാഹംജോണ്ടാണ് എന്നും മതം

അതിൽ എറിക്കേ സംശയമില്ല. തിചക്കമ്മജർ ചെ
യുന ലോഭികൻ. ദുഃഖമായ ടീഡിൾ, ബ്രാഹ്മണരു
ണകിലും ശ്രദ്ധത്താണ്. ഒരു, സത്യം, ധർമ്മം എ
നിവകിൽ സദാ സ്ഥിരി ചെയ്യുന്നവൻ, ശ്രദ്ധനാശം
ലും, ബ്രാഹ്മണനാണ്. വൃത്തത്രണംകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണ
നാവാമെന്നാണ് എന്നെന്ന് പക്ഷം. കമ്മഡോഷത്താൽ
ആ ഭാരണമായ വിഷമഗതിയെ പ്രാപിക്കം. ഭവാ
നാക്കട്ടെ, എല്ലാംകൊണ്ടും ഭോഷയിനന്നാണെന്നു
തോന്ന വിചാരിക്കുന്നതു്. ഭോക്കുംതാനുംത്രണമില
ഗരിച്ചു്, എന്നും. ധർമ്മപരായനങ്ങാരായി വത്തിക്കു
ന ഭവാദുണ്ണാർ കരിക്കലും വിഷാദിച്ചുകൂടാം”

വ്യാധൻ— ‘ശാരിരമായ ടീച്ചവത്തെ കൗശ്യത്താലെന്നുംപു
ലെ, രാനസദ്ധിവത്തെ പ്രജയയാൽ നശിപ്പിക്കുണ്ടോ.
പുഞ്ചൻ കേവലം റവാലാര്യപ്പുലെയാക്കാതെ, വി
ജയത്തായംകൊണ്ടും സമർപ്പാക്കയാണു വേണ്ടതു്. അ
യില്ലോ. അണായുന്നോഴിം ഇല്ലോ. അകലുന്നോഴിം അല്ലെങ്കിലും
ഭിക്കളായ മാനസദ്ധിവം പിടിച്ചെപ്പടന്ന. സു
ഖദിവശാധനമിലും ജീവിക്കുന്നിൽ വന്നുവന്നുകൊണ്ടും
വിട്ടുപോയിക്കൊണ്ടുമിരിക്കം. ഇതു പതിചാകയാൽ,
ഇതിൽ ആക്കം ഭോക്ക സ്ഥാനത്തിന് അവകാശില്ലും
അതിനും ബാധിക്കുന്നതു കാണുന്നോമി അതിനേ മന
ഷ്യൻ വെരുക്കുണ്ടോ. എന്നിട്ടും, കഴിയുമകിൽ, അതിനു
മരക്കേ ചെയ്യുന്ന ശ്രമിക്കുണ്ടോ. ടീച്ചംകൊണ്ടും പരി
താപം മാത്രമല്ലാതെ മാറരാനും ഉണ്ടാക്കാനില്ലും. ഒരു
വദനത്തും ടീച്ചം ഒരു ഒരു ക്രാഡപാല പാരിത്രജിച്ചു ജീവി
യത്താൽ മാത്രം തുപ്പംകൂടും പണ്ണിത്തന്നാരാണു് എ

പ്രപൂഴിം സുവിശക്ക്. മുഡാമാക്ക് എന്നും അസന്തോഷം മേയുള്ളു; പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്ന് സന്ദേശം കഴിയുക. അപ്പു. അസന്തുഷ്ടിക്ക് അനുബന്ധമായില്ല. എന്നു ചെച്ചാലും. അതിലെല്ലാം തുജ്ഞിങ്ങാട്ടുടിക്കിരിക്കുന്നതാണു പറമ്പുവം. ജനാനമാർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിച്ചു പറമ്പാതിരായ കണ്ണവർ കരിക്കലും ദുരിവിക്കുന്നിപ്പു. വിഷാദേമന്നതു ഒല്ലാം രവിഷമാക്കുന്നതു അതിൽ ആരും മഹ്ന്തു ചെല്ലു തന്ത്രം. വാലവുലിംബായ മുസാന വിഷാദം കുലംസപ്പ്. പോലെ യലിപ്പിക്കാം. വികുമിക്കണ്ണനു കാലത്തു വിഷാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തേജാധിനന്ന് തീച്ചുകായും പുഞ്ചാത്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല കമ്മം ചെയ്യാൻ അന്തിനാം ഫലം കാണുമെന്നാശ്രിതു കിയുംമാണ്. വിഷാദം ആകാണ്ടിരിക്കായാണെങ്കിൽ മംഗളപ്രാപ്തിജീവനാകയും ഷ്ടൈന്നതും. തീച്ചുതന്നെ. ഇതറിയുന്നവൻ, ദുരിവം യോരിക്കാൽ അവിൽനിന്നും മോചിക്കുവാനുള്ള ഉചായങ്ങൾക്കു യോക്കുകയല്ലാതെ, വിഷാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു മെച്ചയേറാത്തു. ഇങ്ങനും വിഷാദം കൈവിട്ടു ചെയ്തു ദുരിവ തനിൽക്കൊന്നു മുക്തമാക്കുന്നവനും കാശക്കും ചീരിതവിക്കേണ്ടി വരികയിപ്പു. ആത്മാഭിജ്ഞപ്പാം നാശമുണ്ടെന്ന റിഞ്ഞെ തത്പര്യാധിനാർത്ഥാർത്ഥം പരമഗതിരായ കണ്ണ മുംഖതലപ്രാപിച്ചു കൂടപ്പരാജ്യത്വാർ കണക്കാണ്ടം ദിക്കിലിംഗനവാല്ല. ശ്രൂതപ്രാംഗം ഗുരുചിത്വം ചീരിപ്പാക്കുന്നതും കൊക്കിയിരിക്കുന്നതല്ലാതെ, കുട്ടം വിഷാദിക്കുന്നതയില്ല.

ശ്രൂതമന്നു് — “പ്രാജന്തരം മേധാവിജ്ഞാനം ഭവാൻ. ഒരാനും വിലുലമായ ബുദ്ധിയാണാശ്രിതു്. ഭവാൻ ജനാധിപതിയായ ധർമ്മതന്നെക്കുന്നതും, ഭവാൻറെ ഇപ്പോൾ

ఎతడ ఎతాటిపిఃకప్పారిఃకూత్త జూను భద్రవిశాఖాప్ల. ఇయి లొను అాగు చాణుతో కూత్తును. డబు గు యమ ఆణుంచుట్టు. డవాలు యమం రహిషు.. యమంకట్టు శ్శునూతు కవాను యమంతత తరంగపరంత అంశుం ఉంచావట్టు!'

ఇత్తు కెక్కు వొక్కత్తుప్పించుణ్ణు ను వ్యాయామ ఆధారమంగసు ప్రపంచించు, చెయ్యు అవిడే నిగంచోయి. అనుగు దుఱు అను విప్రును చిత్తుత్తుశుంచితంచు అనీగు.

15. సావాగ్రి

పణ్ణు, మదురాజుత్తు పరాయమంకారం, బ్రుదుగు జుం, రహాశుమాయు, సృజనాయు, జీవతాన్నియు, ప్రశ్నా వ్యాపారాయు, కుమాశోభాయు, యాగ పతియు, భాగమీంతామ ఆశు అంశాపతింతాయు కష రాజువుగుణుణి సంప్రద్యతాసం బింబించితాణత కాంక్షిచ్ఛుకొణ్ణు ప్రవంతించు గు అను త్రుణు సంప్రద్యతాయు పూతమిచుసు అనుపాప్య గుణ్ణుణు తీసుత్తు. వయ్యున్న త్రుంభాదు, సంతుఖుణ్ణుతత అతు లూ జూవి గు సంతుచుం వభ్లిచ్చు. కటవితు, ఆచప్పుతత ఉప్పుత్తిప్పించు వుయాచు అతు మదుయింపాసు తీర్పుతుచు ప్రతి తించుతి న్ను, ప్పు. అంపుమ, ఆఃత్తుతు, మిగు యారాశమాయి బ్రుదుచంతత ఏకైకుణ్ణు, పంచాంశువు త్రాయ న్ను, ఇత్తుతు అత్తుతు వింజిచ్చు. అనించు అతాం ఇత్తుతుతోను స్మృత్తుకూకుణుతు సావిత్రీతు య్యాయి ఆంకుణ్ణు అనుంచు ప్రువుత్తు మోచిచ్చు బు. పతీ

കൈട്ടകൊല്ലും മുടിവൻ ശ്രൂ പ്രതാ ക്കെ അ നാജസത്തമൻ
അന്നംപ്പി ഒക്കയണഡാക്കി. അരിയുള്ളിഃന, ശ്രൂ പ്രതാ താരു
എറവും സുശ്രദ്ധിച്ചായ സാവിത്രി മുന്തിരാർക്കാക്കി അ
ഗണിമാത്രത്തിൽവിന് ഉള്ളം രാജാവിന് കാണാമീ
വനു.

സാവിത്രി — “ഹേ, പാത്മിവ, ഭവാവിൽ ക്കോട മേഖിക്ക
മഞ്ചളാലും, പാനിത്രാശമായ ബ്രഹ്മചയ്യത്താലും സപ്തഃ
തമനാ നന്ദിനിശ്ചായ ക്കോടി ചാലും. തോൻ ഭവാവിൽ
സാന്തുഷ്ട രാധിനീനീനീരിച്ചുനു. ശ്രൂഷ്ടംപോലെയുള്ള ദ
രം ദ ദാൻ ചാംസു കുള്ളേക്ക. ദ മന്ദാതിൽ കിംകലും ദ
വാരം ദ വാരം പരാങ്കു ”

ആരം ദ ദാഃ — “യമ്മ പരതക്കാണ്ടു് അപത്രത്തിനാംകീ
ടിനു തോനു ശ്രൂ പ്രയത്നം ചെള്ളിപ്പിക്കുന്നതു്. ദേവി
ഡാട അരാഗ്രാമശാരക കലവ ലംഘനാരായ പുത്രനും
രാജാര ദ ദ പ്രഥമിക്കണഡാവദ്ദേ. ദേവി ഏനിൽ സ
ശ്രൂഷ്ടയാബനകിൽ ശ്രൂ വരജാണു് ഏവിക്ക ദേണ്ടു്.
സന്നാമഡാണാഡ്രു, ദണ്ഡിനമതപ്രകാം പരഞ്ഞയ
യമ്മു്.”

സാവിത്രി: — “ഭവാവൻറ ശ്രൂ അഭിലഭിയും തോൻ മുന്നു
ക്കനേ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഏ) നിട്ട ഭവാനു പുത്രനണ്ണാ
ഭവാനു കായ്യും തോൻ പിരാമദ ശ്രവാനന ഉണ്ടുണ്ടു്
ചു. ആ സ്ത്രയം ഭവിംഗന്റ പ്രസാദത്താൽ ഭവാനു തോ
ജസ്പിനിച്ചായ കൈ കയ്യുക ഉടൻ ഉണ്ടാക്കും; അഞ്ചു
തെയ്യാണ വിധിവിധിതം. ഇനി ശ്രൂഷ്ടയുള്ളത്തിൽ എ
അനാട യാവതാണുതുനു ഭവാനു മിണ്ടിപ്പോക്കാതു്.
പിതാമഹവൻറ അഞ്ചതപ്രാം ഭവാനേടു പറങ്ഞേണു

തേരോ അതു് ഈ സഹൂ ശ്രദ്ധയായ തൊൻ ഈ പരഞ്ഞു
കഴിഞ്ഞു.”

സാമ്പിറ്റി അങ്ങളിച്ചുജുതു് അങ്ങാധതബന്ന കൈ
മക്കാണ്ട്, ആ വരംപോലെ ഉടൻ സംഭവിക്കുന്നതിനും
അംഗേപതി അ ഫേഡിയ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രസാദിപ്പിച്ചു.
സാമ്പിറ്റി മരഞ്ഞരിപ്പുണ്ടാന മദ്രാജാവു സപ്പും തന്നെ
ബലക്കു ചെല്ലുകയും അവിടെ വാജാക്കാണ്ടു യോധമംം മു
ജുക്കെലു പാലിക്കയും ചെയ്യു. ഇങ്ങാധ ചീരകാലം കുഴി
ജ്ഞതപ്പോൾ തിരുത്തുരാധ അംഗപതിയുടെ ജോജ്ഞമാർ
മുഖി ഗഭവതിയായി. ധന്മഹാരിണിയാധ ആ മനച്ചുറുജ്ജ
ടെ ശട്ടം, മുക്കുപക്ഷം എല്ലാലും ചുറ്റായന്നതു് പാലു വല്ലി
ചുവന്നു. കാലമായപ്പോൾ ആ രാജചുറ്റി രാജിവലോച
യാധ കുക്കുക്കുയെ മുഖിച്ചു. സാമ്പിറ്റിക്കാഡി ആളു് തിരുച്ചയു
തിന്നും മലമാറി, സാമ്പിറ്റിക്കാൽ പ്രീതിപൂർവ്വം ദത്തക്കാ
ഡ ആ കുത്രുക്കുള്ളു് അവളുടെ അള്ളും വിപ്രകാരം സാ
മ്പിറ്റിയെന്ന പേര് കൊടുത്തു. മുന്തിരതിയാധ ശ്രീരാമ
ഒപ്പാലു രാജചുറുഡിയാം സാമ്പിറ്റി വളർന്നവനു യോക്കാലു
തെളബന്നതു പ്രാപിച്ചു സുമയ്യും സുഖന്റുണിച്ചുണ്ടായി
കാഞ്ഞാനപ്പതി ചോല വിത്രഞ്ഞുനു സാമ്പിറ്റിയെ കണ്ടു
അവക്കുകയോരെയും ജീവന്നും ശക്കിച്ചു. തജസ്സുകു ഉ
ജ്ഞപലിക്കുന്നു ആ അംഗിനാക്കിയ, അവളുടെ തേജ
സ്സുകു പ്രതിബദ്ധം കുക്കുണ്ട്. ആകുംതെന്ന വരിക്കുന്ന
രിനു ശക്തിയുണ്ടാക്കിപ്പി. ഏതാണ്ണോരു വാമ്പിനാരം
ആ വരാങ്ങാധാധ രാജചുറുഡി മുണ്ടിക്കളിച്ചു ദേവതക്കെല്ല

ചുജിച്ച് അഗ്നിയ തമാവിധി മോമിച്ച വിപ്രഹരിക്ക് കിന്ന് എല്ലാവും, ഇണ്ണിവെതകളിൽനിന്ന് പ്രസാദ ചുണ്ണാടി ഗ്രഹാച്ചതിൽപ്പാണ്, വിഗ്രഹവതിശാഖ ലക്ഷ്യം ദയനപോലെ, പിറ്റുസനിധിൽ ചേരു് എന്ന ചുണ്ണാടം തിരുമുഖിൽവെച്ച തുമ്പാദങ്ങളിൽ തമസ്സിച്ചു കൈകൂട്ടുന്നാണ് അവിടു നിന്ന്. തന്റെ പുത്രി ദേഹ വന്നതെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ഈ ഭേദത്രം പിൻ ദേ വരിക്കുവാൻ എങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതോള്ളുന്നതു അപേപതിഃജാവു ഭൂഡിവനിമന്നുവാകി.

ഭാജാവു്—‘മക്കളും, വിന്നന വേദ്മിക്കഴിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടു നാ കാലഹാലി ഇപ്പോൾ. ഏന്നാൽ, നിന്നന വരിക്കു വായായി എങ്കിലും ഇ പിന്നു വന്നകാശം നില്പി. മുണ്ണേ ക്ലീക്കാണ്ടു നിന്മക്കു് അന്നത്ര പന്നായ ഭന്താവിഡിയ വീരഭാഗ കണ്ടു പിടിക്കുന്നും. നിന്നു ഒരു സമു തന്നാക്കന്ന ചുങ്ഗയും എരംനും കുഞ്ഞും ദി ഏന്നന ശാരിച്ചിച്ചി ക്രൂഡവനം അന്നത്ര തു നൃഞ്ഞുള്ളതു എപ്പറ്റിവാൻ. ആ ചുങ്ഗയും സ്ഥിരാനിഗവിക്കുന്നുക്കാം എന്നും അരുളോച്ചി ആംഗാക്കി, ഏതിക്കു സമു തന്മാക്കാൻ അയാൾക്കു ദി ആന വേദ്മിക്കഴിച്ചുകൂടുക്കാം. ഇരിന്മുന്നിം, ദി ഇണ്ണിപ്പാല വരാനു അനുന്നപണിച്ചുകൊഞ്ഞുകു. ഏപ്പറ്റി, കു ഉപ്പാനി. വിപ്രഹരിയും നെന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു യാം ലാസ്യ പിഡി വീഴും കൂട്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. മക്കളും വേദ്മിക്കഴിച്ചു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നും, ഭായ്യും സംബന്ധിച്ചു സത്രം മന്ത്രങ്ങളും അവസ്ഥാനിച്ചും ദി ക്രാനും, വിധവായി മാതാപിഡാന രക്ഷിക്കാരിക്കൊണ്ടു ചുറ്റുന്ന, ദി ദ്രുംബാശം. ദേവതകൾക്കു എന്നു കിന്ന്

യാവാരിവിക്കണ്ണതിനായി, എന്ന് പറയുന്നതു യോദ്ധാ തന്നെ ദേശാധികാരി അനേപയിക്കണമാണെന്നിരിക്കുന്നു.

ഉടൻ അന്വേഷിയാൽ യാത്രജ്ഞ വേണ്ടുന്ന ഒരു അനേപയിക്കണ്ണ ഫൂം ചെയ്യു പുശ്രവത്തിക്കഴിഞ്ഞുട്ടി മക്കളേ വരാനേപയി സന്തിനായി വരണ്ണുന്നു. തവസ്ത്വിനിശ്ചയ നാബിന്റെ ലജ്ജാകലയായി പിറ്റപാദങ്ങളെ വാങ്ങു, പിറ്റഭാക്കു തെന്നു ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു കാണുന്നരമാത്തിൽ കൂടി, പുശ്രവത്തിക്കഴിഞ്ഞുട്ടി അവധാരകലാം പുരപ്പട്ട് ആളുമായി, നാട്ടകളില്ലോ, കാട്ടകളിലാണ് എന്ന രാജഘരത്തിൽ നാമിമുക്ക് അനന്തര പതാക ദേശാധികാരിയായ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻവിധത്തും; രാജഘരത്തിൽ പാക്കുന്ന സഹജികതപോവനങ്ങളിൽ പ്രഭേദമില്ലാതെ. അവിടേയുള്ള നാന്നവും ലജ്ജവാനെന്ന കുട്ടിയും സാധാരണമാണെന്നും ശ്രദ്ധാരൂപം വരാനെ അനേപയിച്ചു സംശയിച്ചു. നവഗിതമങ്ങളും ഏകിക്കും, അവിന്നങ്ങളിൽ ചെച്ച പ്രജീവ്യന്മാരുടെ ധാരാളത്തു കുറപ്പാറില്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധ ദേഹം സജ്ജം രക്കാവന്നും നാബിന്റെ ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യാം.

കൈകാംഡ മദ്രാസിപതി നാദമുഖാംഭട്ടുട്ടി കൂടുകൾ പാണക്കാനും സഭാമല്ലും താത്ത്വം സ്ഥാനാംബല്ലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹാശാഖ, നവഗിതമം അണ്ണം, നവഗിതമം അണ്ണം എന്നും സന്ദർഭിച്ചുകൊണ്ടു നാന്നിലും നാന്നിലും സാവാത്രി തിരിച്ചുവന്നു പിറ്റാണാധികാരിയാണെന്നും പ്രാബല്യത്തും കുറമാണ്ടിരിക്കുന്നു. കൈകാംഡ പാഠാലിവന്നും ചെയ്തു കൊണ്ടുണ്ടായാണെന്നും നാന്നിലും നാന്നിലും കുറമാണ്ടിരിക്കുന്നു. കൈകാംഡ പാഠാലിവന്നും ചെയ്തു കൊണ്ടുണ്ടായാണെന്നും നാന്നിലും നാന്നിലും കുറമാണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഈരഭന്ന് — “മഹാജാജാജേവ, ഒരാൺകാശും പുരും ഏവിടെ യാണോ ഹോ ചിങ്ഗന്തും? ഓ സുജാംഡും റാജക്കാരാം ഏവിടെ

കെടുന്നവാൻ വരുമ്പോതു് ഇതു അവരുടെ ഭാഗം പിന്തു എല്ലിച്ചുകൊടുക്കാതെന്നു കാണും?"

രാജാ—“ഭർത്താവിനു അംഗപ്രശ്നം ബാൻ ദാനൽ നിങ്ങളാ ശിപ്പുള അറബിനി പ്രാണം മുഖം മുഖപ്പാം പോകിയ നിപിശനതു്. ഈ വർഷിന്റെ ഭർത്താവു് ആരു ഓ ഒപ്പി മാരു ഭവനം മുഖലിൽനിന്നു താനു കേൾക്കാം.”

യാത്രാഫലത്തെ ശരിച്ചു വിശ്വിച്ചു പറയുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അരജനാവിഷയാൽ അതു് ശരു മുടാംഗി അറബിനി ശരിച്ചു.

സാവിത്രി—“സാലാഹാഃ അതിൽ ധാരണയാവും ക്ഷമരുചിയാ തത്ത്വാഭാസി ദ്രുതിശൈലനുബന്ധം ദിവ്യാത്മാവ കൈ ത്രിപതി ഉണ്ട്. നാട്വാഴി കാലത്തു് അദ്ദേഹം അബ്ദി അബ്ദി ദായിത്തിന്റെപൊക്കാം. അംഗ് അദ്ദേഹത്തിനും ഏക പുത്രാം കേവലം വാചനാഭിരാം. രാജക്കമാരംനും മോഹിതപരാജയാം. രാജാവിനും അബ്ദി പെടുത്താം. ഗരിച്ചു് അപരിപ്പിത്തം മാറ്റുകയാണെന്നും അഭ്യന്തരം സാമ്പത്തികതയാണെന്നും ഭാവിച്ചു്. അപധാരിച്ചു്. താൻറെ കാമനക്കാണതു്. കൂട്ടും മുംകൂട്ടും ദ്രുമംഡി കൂടി കാഢിക്കാണുംതായി കുഞ്ഞുമെന്നു്. മഹാരാജാതിൽ പ്രഥമാഭിച്ചു് അതു മഹാവുന്നു മുഖപ്പാം തപ്പന്നും തമിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നത്തിൽ ജനിച്ചു്, തശ്വാവനത്തിൽ വച്ചുനാശി മരിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നത്തിൽ സൗഖ്യം പാഠിച്ചു് അനന്തരപരായ അത്താവാബന്നാംകണ്ണംതോന്തു് മഹാസാവാച്ചി ശജനു്.”

അംഗദൻ—“അംഗദാ കുഴ്ചി, കുഴ്ചി! ഏറാറുവും വലിയ കുടംബക്കാണാം സാവിത്രി മുഖപ്പാം ചെഞ്ഞും. മുഖം

കെ മാത്രം നോക്കി, മരറാനും അവിയാതെ സത്യവാനു വരിച്ചു തീരു പിഴച്ചപോയാരിക്കുന്നു. സത്യകിഴും ശാഖ പിതാവിനേൻ്റെയും സത്യകാഷിണിയായ മാതാപിള്ളും നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കുകൊണ്ടാണ് ആ ഒരു ഗ്രാന പ്രധാനമന്ദിർ സത്യവാദയനു വിളിക്കുന്നതു്. അതു രാജക്കമാരൻ അപേപ്രിയനാണ്. മന്ത്രാക്കാണ്ട് അപേപ്രിയപ്പും നിംഫിക്കും, ചിത്രഞ്ചിൽ അപേപ്രിയപ്പും വരളും ഷും സാധാരണയായി ചെയ്യുകുന്നതു കൊണ്ട് സത്യവാനു ചിത്രാരം എന്നതുടർച്ചയും പേരുണ്ട്.”

രാജാച്ചു് — “അതു സത്യവാനു ശ്രദ്ധനും ക്ഷമാരാലനമായ പിതൃവസ്തുവയ്ക്കും ആ രാജക്കമാരൻ ബുദ്ധിമാനം തേജസ്പിശുമല്ലെന്നോ?”

നാരാലൻ — “അതു തിരുവായപ്പും ക്ഷമയ്ക്കു തിരഞ്ഞെപ്പും മരിക്കു തിരുവ്വും, മരിക്കു തിരുവ്വും വീരാം ത്രിക്കിരിക്കുപ്പും ക്ഷമാന്ത്രിതനമാണ്” അതു സത്യവാനു്.

രാജാച്ചു — “പിന്നേ, എന്നതാണ്” അതു രാജക്കമാരാക്കു തോ ഷം ദാതാവും പ്രധാനനാശമല്ലെന്നു സത്യവാനു് അതു യുവാവും ഉദാഹരിച്ചും തു പാസ്വനാനാശപ്പുന്നതും അമുഖം, സത്യവാനു പ്രിശദം നാളുകിപിക്കേണ്ടോ?”

നാരാലൻ — “ദാതാവും ഭാവത്തിൽ സത്യവാനു സംകുതിച്ചതു നാശ രതിഃദിവിക്കാട്ട കിട്ടുവില്ലോ. ഉൾഖരവു തുനാശ ശിഖിഃശാശാട്ടപ്പും അതു ക്ഷമാരൻ പ്രധാനനും സത്യവാനു ദിശുമാണ്. അക്കതിരിക്കുപ്പും മരിക്കു തിരുവ്വും, മരിക്കു തിരുവ്വും പ്രിശദം നാളുകിപിക്കേണ്ടു ആ പാസ്വനാനാശം അതു ഭൂഖണ്ഡത്തിലും ആന്തരിക്കു തിരുവ്വും, സത്യവാനു, ശ്രീമാൻ, ഭൂതിമാൻ, ദാനന്ദ

അൻ, സുഹ്രംഗലിശൻ, ജീഃതന്ത്രിശൻ, അർജ്ജവൻ എൻ, ദിവ്യലുതൻ —എന്നി തിലകളിലെപ്പോം തദ്വായു ലൗഹരാഘവം ശീചവുഡം മാരാഘവം കീഴ്തിത്തൊഴി സത്യ വാൻ ഫോഡിക്കുന്നു.”

കാജാവു് :— “അതു രാജകുമാരന്മാരുടും ഇംഗ്ലീഷുമാരുടും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ഇന്തി സത്യവാനു ഭോഷം വല്ലതുമിഞ്ചേങ്കിൽ ഒന്നിനായക്കാഡിച്ചു കാശ്വരാ നു പറഞ്ഞുകുട്ടാൻ കൊള്ളിംബും.”

കുറദൻ :— “കുറ കു ദോഷം, സത്യവാനമാരുടും അതു എപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷും അതുകുറിച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു ദോഷം ഏതു അതിലുംലിംഗവാൻ ചെം അഥവാകാണ്ടു കഴിക്കു നില്ക്കു. ഇന്നേന്നവിശദം അതു കുറദോഷം, മാത്രമല്ലാതെ, സത്യവാനിൽ മജറാതൊരു കാരാവും കണംട്ടില്ലെന്നു. അതു ദോഷം അതു രാജകുമാരൻ, ഇന്നാംതന്റെ കുരാക്കാലും തിക്ക യുന്ന അന്നം അതുയുസ്സാടു ദേഹംവെടിച്ചു. എന്നതാണോ”

കാജാവു് :— “എന്നാൽ — എഡാ, സാമിതി, ഇങ്ങവത്രും ശോഭയായ തീ ഇനിച്ചു. അന്നേഷിച്ചു ചെന്നു മരാരാം വരിക്കുണ്ടുണ്ടുണ്ടു. ഇന്നതാഴുന്ന ഭോഷം ഇ തുംവരുചിച്ചു, ഇതു് എന്നാവു. ഏകാടുതാക്കയാൻ, അതു രാജകുമാരനമാരുടും സർവ്വിംഗ്ലാംഡിച്ചും കുവിംതു നില്ക്കുന്നു. കു കൊപ്പം തിക്കഴിവും സത്യവാൻ അതുയുസ്സു കുവിച്ചു ദേഹം ചെടിച്ചാമനു ദേവപ്പജിതനായ ധാര ദേഹവാൻ അങ്ങളിച്ചുംജു തീ കേട്ടില്ലെന്നോ?”

സാമിതി :— “കയ്യക്കുള്ള പുരുഷയിൽ രാഗം ജന്മിക്കുകയുക്കാണത്താമനും എന്നാവെപരഞ്ഞു; കയ്യക്കാണവേ തീക്കഴിച്ചുവരുക്കുക — ഇതു മുണ്ണം കരിക്കൽ മാത്രം

ചെയ്യും. ഇക്കായ്യും ഒരു താണ്ടാങ്ങ് പുഞ്ചയെ സംബന്ധിച്ച് കമിചല്ലോ, ഒരു കൊണ്ടും തുടർന്നും എന്നും പ്രകാരം അപ്പോൾ മനസ്സിൽ വരുത്തണം. കമിചൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതു ഞാൻ ചെയ്യുകയുണ്ടാണെന്നു. ഞാൻ വലിച്ചു പുഞ്ചയും ലിംഗംയുംപും, അപ്പുംയുംപും, ഇന്നവുംനോ, ഇന്നവുംനോ എന്നതി ചെയ്യപ്പറിയുന്നു എന്നിക്കു ചിന്തിച്ചു തോണ്ടുവെന്നീല്ലോ. ഇവി ഞാൻ ഒരൊരാളേയും വരിക്കയേന്നതു തന്റെവരം ഞാം. ഞാൻ ഇവിഭാരിക്കുന്ന ചെജ്ജുവയറ്റുന്നില്ലോ. കൗസംഭാദ്യമാണ്. എന്തു കായ്യും ആല്ലോ. മനസ്സു കൊണ്ടു ഏതുക്കുറഞ്ഞു. അംഗത്വത്ര, അതു വാക്കിൽ വെളിവുപ്പെട്ടു. പിന്നീട് അതു കഷ്ടമായി പഠിക്കിക്കുയും. ചെഴും. അതുകുംണ്ടു, നന്ദസ്സും സാദ്ധ്യവരിപ്പു മാറ്റമായും തിരുന്നുന്നതു. മനസ്സുകൊണ്ടു തന്നുംപുംനീരു തെത്തുവാറു വരിച്ചുകൂടിയുണ്ടു. അതു ഞാൻ ഇവിടു ചെരുകയും, ചെയ്യും. ആശി അതുതന്നും എന്നും പിന്നോടു കൂടിയായി ചരിക്കു. മനസ്സിനു ഉണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങൾ, പ്രമാണങ്ങളുംചുഡിച്ചു ഞാൻ തിരുവയ്ക്കുന്നതു.

ഈംഗ്ലീഷ്: — “എ, ധരഭ്രഹ്മം, ഭവാന്നും പുത്രി സുസ്ഥിം മായ സ്വാദിശവുട്ടുടർന്നിരാനു വരംക്കുന്നതു”. ധർമ്മഗ തിച്ചിൽനിന്നും സാവിത്രിയേ തടയുവാൻ കരുക്കണം കരിക്കു ലും കഴിക്കുന്നീല്ലോ. മാരാം പുഞ്ചയുമില്ലോ തന്ത്രം അതും സംക്രന്തനാണും സാത്യും ബാശാം. അതു ഇന്ന സന്ദേശിയിൽ ദൃശ്യചിത്രങ്ങളും സാവിത്രികളും അവന്നരാഗാധിണഡായി ദിക്കുണ്ടും ഇവന്തെ ആജക്കമാര ഗാരണേ കൊടുക്കുന്നതാണും നാശം നാശം”.

രാജാവു് : “ക്കവാൻ പറഞ്ഞതു സത്യം താനു സാമിതി വീടു ഇരു ചിഞ്ചു ഉച്ച തന്നെ ഇരി ഇള്ളക്കവാൻ വയ്ക്കു. ഭൂമി കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു പാശല എന്നു ചെയ്യു കാളിയാം. ഏ എൻ്റെ മുഖവാണില്ലോ ഭവാൻ.”

ക്കാരാൻ : “സാമിതി ഇരു വിവാഹം നിന്മില്ലോ ദക്ഷാ ഭട്ടായാം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവക്കു. മംഗളമുന്നാവട്ടുവെയ്യാം, എനാൻ അരുംബിച്ചുകാളിയാം. ഏ നാൽ ഇന്തി എന്നു പോയിവരാം.”

നാരാൻ ഉടൻതെന്ന ഉയർൻ സപ്രദേശത്തിലെ പൊക്കയും, രാജാവു തന്നോടു മകളുടെ വേളിക്കു വേഗം തുടരുന്നു കുക്കണ്ണാൻ എൻ്റെ പ്രസ്തുതക്കും ചെയ്യു. അമാകാലം, വിവാഹസംഖ്യയായ ഉപകരണങ്ങളില്ലോ തയ്യാറാക്കി. ആ ത്രിജന്മാരയും പുഡാമിതന്മാരയും വിളിച്ചുകൂടി, പുണ്ണം ദിനങ്ങിൽ, ക്കമ്പന്നക്കുട്ടി മഴുവാരനായ അശ്രൂതി വിത്രുഖാരജ്ഞാനത്തിൽ ലൈൻസേഷാനുമന്ത്രിലേക്കു അപാരി എവർ കാഠനട്ടുക്കിട്ടാൻ ആ രാജുക്കും നാശ രാജഷ്ടി എൻ്റെ ചുമ്പിയും ചെന്നതു്. സാലവുക്കണ്ണിൻ കുട്ടി ആണ് കുലാസനത്തിനും എഴുന്നായിട്ടുന്ന മഹാഭാഗയായ ആ അസ്യരാജംിന്നായ മദ്രാസിച്ചൻ കുട്ടി അമാൻ്റു പുജിച്ചു അടക്കിംഗാമാതുക്കി നീനു കാണ്ടു താൻ ആരാം നു പാണ്ടു ചുമ്പിച്ചു. ധന്തങ്കു നാശ ത്രുമത്തുസന്നും താൻ അതിമീറ്റ അംഗ്രൂ, ആ സന്നം, പത്ര ചുനിവകുട്ടിയും പുജിച്ചു വിശ്വാസിയും, ആ നാമനകുഞ്ചു നക്കണാം ചുവു ത്രും ചെയ്യു. അതിനും, അശ്രൂപതി, സത്രവാസന ഉദ്ദേശിച്ചു താൻ അടക്കിലും തത്ത്വം, ചെങ്കുഞ്ചുനു കാഞ്ചു തന്ത്രയും ഒന്നാഴിയാതെ വിസ്തുരിച്ചു പാണ്ടു.

അശ്വപതി:— “എന്നു പുതിയാൽ സാവിത്രിയന്ന ശ്രാദ്ധയ കൗക എന്നാണോന്തിച്ചു് ഈതാ ഇവിടെ വന്ന നില്ലുന്നണ്ടോ്. ധർമ്മജ്ഞതന്നൊരു ഭോഗം ഇവിള്ള യഥാർത്ഥം ഒരു സ്വന്നയായി ദ്രവിക്കണമെന്ന തൊൻ ആത്മാചുകൊള്ളുന്നോ.”

ഭൂമത്തേസന്നം:— “രാജുത്തിൽക്കിനം ഭൂമിച്ചു വന്നവാസ തെരുവും അതുകൂടിച്ചുവരാണു തെങ്ങൾ. ധർമ്മവിശ്വാസരായ തപസ്പികളായിട്ടാണു തെങ്ങൾ വന്നിക്കുന്നതു്. ഭോഗം പുതി വന്നവാസത്തിനോ് അതാർത്ഥാക്കയും, ഇംഗ്ലീഷുമത്തിൽ പാത്രക്കാണ്ടു കുഴുപ്പുട്ടുന്നതിനോ് അവാംക്കു് എങ്ങെന്നു കൂടിയും? ”

അശ്വപതി:— “സുവത്തിനം ഭൂമിവരുതിനം ഉൽപ്പത്തി യെന്നപോലെ വിനാശവുമുണ്ടോ്. ഇന്നുള്ള സുവം ഇന്തി ക്രാറിക്കെൽ അസൂചിച്ചുവന്നും വരും. മുമ്പ് അസൂചി ആ സുവം പിരാന്നായാിക്കും ഉദിച്ചുവന്നും വരും. ഭൂമി വത്തിന്നും ഗതിച്ചും അങ്ങോഹരിക്കും, ഇങ്ങനെ, ഉള്ള തെക്കിലും കുറുക്കുടിച്ചിട്ടുണ്ടും സുവദ്ദിംവണ്ണും ദാരി ഉം. സുഖമി രദ്ദുമില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷുവിന്റെ തെങ്ങൾ വകുവാവച്ചി കീല്ലു. അതുകൊണ്ടു, വന്ന ബാശക്കുംാരാ ഏ എന്നും പാശ്ചാത്യം ലൈഖിക്കിവരോടു ഭോഗം ഇ സ്വന്നനും ചുംബക്കാണും. തെരുവും ആത്മാക്കലും ഉംബാക്കാം ഭോഗം ഭോഗം ആവിൽ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഭോഗം നമസ്കാരം കി കി രാശനാക്കിയയ്ക്കുതു്. പ്രമത്തോടുകൂടി മുഹിൽ

വന്ന കില്ലുന ഏനേന ഭ വാൻ കിരംസിച്ചുകുടാ. കുലം
കകാണ്ടം സെശുഹ്രും കൊണ്ടം അന്നത്രപരാരായ ദാം
പരസ്പരവെന്നുത്തന്ത്രിരാ യുക്തമാരാൻ. അതുകൊ
ണ്ട്, ഏന്നോ ഇം കയ്യുകയെ ഭവാന്നോ സീനഷയാ
കി സത്രവാന്നോ ഭായ്യായി കൈകകാണ്ടായും!

പ്രമർശംസയൻ— “ഭവാനമായി ഖന്നുതപ്രമാണഭാവേണ്ടതി
നു ഞാൻ ഇതിനന്നത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ആദിച്ചിട്ടുണ്ട്.
എന്നാൽ, ഇന്നു ഞാൻ രാജുക്കുണ്ടായിരിക്കയാൽ
ആ ആശയെ മറച്ചുവെച്ച്, ഇതും തടങ്ങു പറഞ്ഞ
പോയതാണ്. ഏന്നോ കാംക്ഷിത്വപോലെതന്നെ, ഇ
പ്രൂഢി ഭവാൻ അഡ്യേത്തിച്ചുവന്നിടക്കയാൽ, ഇവരുടെ
യും അഭിലാഷം നിരവേറിക്കാളുണ്ട്.”

ഇല്ലകാം തിരിടാക്കിച്ചു് ആശുമവാസികളായ വി
സ്രൂണാരേയാക്കേ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, ആ രാജാക്കമാർ
വിധിപോലെ വിവാഹകമ്മ. കൊഴാട്ടി. തന്നോ കയ്യ
കയെ യഥാർത്ഥം ധനവിഭവങ്ങളോടുകൂടി വെളികഴിച്ചു
കൊടുത്തതിൽപ്പിനെന്നു, അംഗപതിരാജാവു പരമത്തുള്ളി
യോടെ സ്വരാജ്യത്തിലെഴു തിരിച്ചുപോകി. സവ്വത്സരങ്ങ
ഴിം തിക്കുത ഭായ്യും രേഖകയാൽ സത്രവാനം, ആദി
ചുപോലെ മനസ്സിനാട്ടിയ ഭന്താവിനു കിട്ടുകയാൽ
സാമിത്രിച്ചു. ഒരപോലെ സന്നതാഫിച്ചു. അച്ചുന്ന പോയ
തുടനെ ആ രാജപുത്രി സവ്വാക്രണങ്ങളും വെടിന്തു മ
രവുരിയേണ്ണും, കാഷായവസ്തുതേതയും കൈകകാണ്ടം. അട
ക്കം, വന്നക്കം, പരിചാരണം എന്നീ മണ്ണങ്ങൾ ചേര്ന്ന
വേണ്ടുന്നതല്ലോ. അപ്പോഴുപ്പോൾ ചെയ്യുകാട്ടുകൊ
ണ്ട സാമിത്രി ഏല്ലാവരോധും സത്രപ്പി പരിഞ്ഞി വാണം.

സ്വന്നവിന വസ്ത്രാലിക്കളും കാട്ടുള്ളി ദേഹാല്ലാരങ്ങൾ ഉം, സ്വന്നരഹം സത്രു ഭാഷ, തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നിവ കൊണ്ടുള്ളി ദേഹാല്ലാരങ്ങളും, ദശാവിനയ ശാന്തജും യിച്ചുനാണം, മീയകാഷിനി ധമാളി ഗ്രാഹം ചുംബക്കും മുംബി അഥവാ അരു രാജപുത്രി സന്തോസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ ദശയായ ആ സ്വന്നക്കും ആ അതുമുമ്പിൽ തപസ്സിലുംപ്പും വാഴ കുവേ, മാസങ്ങൾക്കും ക്രമാന്വാചി പിന്തുചൂഡിപ്പും കുവേ, നാരഭ നീ സത്രുവാദകരിച്ചു് അനു പരബ്രഹ്മത്തു് ഉള്ളിരുത്തു നേരു ഉരാളുകിടക്കുന്ന സാമ്പിത്രി രാവും പകലും കുവേ ലൈ വാടിംതല്ലരു കുണ്ടാണ കഴിഞ്ഞുവന്നതു്.

2.

ഒന്നാദളിം. പക്ഷിങ്ങളിം മാനങ്ങളിം. ക്രാനാനാചി കുഴിഞ്ഞു. സത്രുവാദരം ഉരണകാലം സറീ ടിച്ചു. നാദവാക്യം എത്തു സദാ സൃഷ്ടിക്കാണടിപിശ്ചന സാമ്പാത്രി ലിവസ അപി ക്രാനാനായി ശരിക്ക് ഏറ്റവും കാണാണ്ടുവനു. ദാലാ, നാർഡി ഉരണദിനമായി കുറഞ്ഞ് അടക്കാനുപൂർണ്ണം, ആ ഒത്തി മുൻ നാർഡി കുറഞ്ഞു പുണി ഉംകുന രീതു പ്രാതാനെ കൈമെഡാണ്ടു, രാവും പകലും അതിന്തു തന്ത്രജ്ഞന മരസ്സുചെവ ലുന്തി കാണടിയും. ഈ ചുത്താനം കെട്ട് എറാവും ദിവിതന്നു രാജപ്പി, രുഗ്നിശ്ചംഖാട എക്കാഗ്രപി നിന്താ ദി സഫിറിച്ചുന്ന സാമ്പിത്രിയ ചേരുകണ്ടു സാന്തപ്പം. ചെയ്യവാൻ ആവിച്ചു.

ചുരംപ്പത്തം - "എം, രാജപുത്രി, നി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ മുതാ എറാവും രീതു ശായ ക്രാനാം". മുൻ

നാൽ ദുരിച്ച തീവ്ര പട്ടിണിയായിരിക്കേണ്ടതു പറ
മെറിഞ്ഞംരാജൻ.”

സാവിത്രി - “അപ്പോൾ ഇക്കാൽ അതിൽ ഭിമവിക്കേണ്ടതു്. ഏ
കുറ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രാം തൊൻ പരിപോഡ സമാപിച്ചുകൊ
ള്ളാം. ഉദ്യാഹംകൊണ്ടാണ തൊൻ ഇടിൽ എപ്പുക
തു്. ഉദ്യാഹമാണാല്ലോ കായ്ക്കില്ലാക്കാല്ലോ മെതു്.”
ബുമർജ്ജേന്നൻ - “അതം വിത്രുക്കൈനു കിന്നൊട്ട് പറയു
വാൻ തൊൻ ശേഷതന്നു. വഴിപോഡല സമാപിക്കുകയെ
നു് ആശംസിക്കുന്നാണ് എന്നപ്പോലെയുള്ളവക്ക്
യുക്തം.”

മധാത്മാവായ ഭ്രംതിനേയൻ വേബായെന്നും പറ
ഞ്ഞില്ല. അതം കൈകെടുണ്ടു യുംതമഗംഭായി വിലകൊ
ള്ളുന്ന സാവിത്രി വിശകാളിപ്പോലെ മെലിഞ്ഞപോ
യി. ഭന്തുമരണം ദാഖിലയാണെന്നൊന്നായി. അന്നതെത്ത രാ
ജും, അതാസമയായി കുറം തിലിപ്പു കില്ലുന്ന ആ സാധ്യ
പരമഭിഷ്ടങ്ങളാട്ട് കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒട്ടവിൽ, ആ മേഖല
ദിനം പുലം. അംഗ് എരിഞ്ഞയൻ അശ്വിനേയ ഫോ
മിക്കക്കണ്ണം, സുത്തുന്ന നാലുമുഴി. ഉഖരര പൊങ്ങിവ, പു
ംഖാക്കമ്പണ്ണം അനഞ്ചിക്കായും ചെയ്തിൽപ്പിനു, സാ
വിത്രി തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചെന്നും. ശ്രദ്ധിച്ചെന്നും, വുലു സ്റ്റോ
മിണാരേയും മുറപോലെ വന്നിച്ചു അവക്കെട മുപ്പിൽ
കൈക്കൂട്ടി അടഞ്ഞിവിനു. അങ്ങുമാർ തുപോവുവാസിക
ക്കായ. ആ തവസ്പിക്കപ്പെട്ടുവരും സാവിത്രി ഒരു ക്ഷുണ്ടംഗ
ലുഭും മിത്തരുട്ടണിച്ചിം. ഉണ്ടാവുട്ടെന്നും ആരിസ്സുരുളി.
അവക്കെട ആ. ആശംസയെ അങ്ങായതനെ വോക്കെട
ക്കുന്ന ധ്യാനാഘാതങ്ങായ സാവിത്രി മഹസ്സകാണ്ട്

അംഗീകരിച്ചു. ഈ സമയത്തെല്ലാം, നാറദവാക്യത്തെ സ്വീകരിച്ചു ഭർത്താവിന്റെ മരണകാലത്തെത്ത—അതു ശേഖാരമുള്ള തന്ത്രത്തെ—കാര്ത്തകാണ്ട് അ പതിലുത എറാവും ഭിന്നവിന്തയാമിട്ടാണിങ്ങനു്. ഈ സ്ഥിരത്തിൽ അ രാജപുത്രും എകാന്തത്തിൽ സ്ഥിരിച്ചവയും അവളുടെ ശ്രദ്ധയും പ്രശ്നം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ശ്രദ്ധാന്തം—“വീ ഒക്കെ കാണു ഗ്രന്ഥത്തെ വിധിച്ചും ലൈ സമാപിച്ചു കഴിഞ്ഞവയെല്ലാം. ഇപ്പോൾ വിനാക്കണ്ടു അതുമാരകാലമായി. ഈ തി വേണ്ടുന്ന അ വക കാര്യം അഭി ദി ചെയ്യുവാൻ അമാന്തിക്കേണ്ടു്.”

സാവിത്രി—“സുംധരം അസുമിക്കേട്ട. എന്നിട്ടു്, തൊന്തു കൂതാത്മകായതിൽപ്പീണ്ട ഉണ്ണൻ കഴിച്ചുവകാളും. അങ്ങെയാണ് എന്നെന്നു മനസ്സുകല്പം. അങ്ങെന്നു നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.”

ഈ സംഭാഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം, സത്രവാൻ പതിവുപോലെ ചുമലിൽ മഴുവേർത്തിക്കാണ്ടു കാട്ടി. സാളിലേക്കെ പുറപ്പെട്ടു. അതുകണ്ട സാവിത്രി ഭർത്താവിന്റെ മുന്പിൽ ചെന്ന.

സാവിത്രി—“ഭോന്ന് തദിയെ പോകുന്നതു ശരിയല്ല. ദിവായോട്ടക്കൂടി തോനം വരാം. ഭോന്നെന്ന അകന്ന വാഴ നന്തിനു എന്നിക്കു് വയ്യ”

സത്രവാൻ—“എടോ ഭാമികി, ഭേദി ഇതിനുമുമ്പു കരിക്കലും കാട്ടിസാളിക്കുന്നു നടന്നിട്ടില്ല. വനമാർഗ്ഗം. എറാം വും ഭൂമമമാണ്. ഭേദിയാവെട്ടു, ഇപ്പോൾ മുട്ടാവ വാസംകൊണ്ടു വളരെ കുറിപ്പിറിക്കേണ്ടെല്ലാം. ഈ സ്ഥിരിക്കേ ഭേദി എങ്ങെന്നാണ് കാരംനടയായി എന്നോടൊപ്പം വരുന്നതു്?”

സാമിതി— “ഉപവാസംക്രാണ്ട് എനിക്കു കുറിശുമാരു തുച്ഛയോ കട്ടമില്ല. വാതോടൊന്നിൽ വരവാൻ ഉം സാമിച്ചതില്ലെന്ന എന്നെന്ന ഭോന്ന് തന്ത്രങ്ങൾ”.

സത്യവാൻ— “എൻറെ തുടർവാനി വരുന്നതിനു ഭവതിക്കും ഉം സാമാദിഷ്ഠണക്കിൽ, ഞാൻ ഭവതിക്കു മുഖം ചെയ്യുകൊം. എന്നാൽ എനിക്കും ഇതിൽ ദോഷം പറിഞ്ഞ നാ പാത്രികാ. പിറുജത്തേക്കാടു യാത്ര ചോദിച്ചിട്ടും വതി യുറപ്പുട്ടാൽ മതി”

ഉടനെ ആ മഹാരൂപതയായ സാമിതി മെന്ന ശാശ്വതവിശയം ശ്രദ്ധിരണ്ടു. ശ്രദ്ധിരണ്ടു. വസിച്ച യാത്രയ്ക്കി അനുഭവിച്ചു.

സാമിതി— “ഈതാ എൻറെ തെന്താവു കായകിഴങ്ങുകൾ കൊണ്ടവയവാനായി കൊടുക്കാട്ടിലേക്കു പോകുന്നു. ആയും യാഥായ ശ്രദ്ധുചിന്തനരായും, എൻറെ ശ്രദ്ധിരാധായ ഉം മാനനരായും. അനുമതി എനിക്കു കിട്ടുമെന്നു കയറി ഞാൻ കൈകൊയ്യും. ആശിഷരാണെന്ന്. എനിക്കും എൻറെ തെന്താവിഃനാട്ടുട്ടി കാട്ടിലേക്കു പോകുന്നും. ഇപ്പോൾ തന്ത വേർപ്പെട്ട വാഴവാൻ എനിക്കിപ്പോം വയ്ക്കും. ഇവിഞ്ഞെ അശാഖിക്കുമാത്രമാണും ഒരു വാന്നേ ഭവാന്നു ചുത്തു പുത്തു ഇപ്പോം വന്നതിലേക്കു പോകുന്നതെങ്കിൽ അതു തട്ടക്കണ്ണതില്ല. വേറെവല്ല കായ്ത്തിനിന്നാമാണും ഇം പോകുക്കും അതു ഭവാൻ തട്ടക്കന്നതായാൽ തൊന്നും എൻറെ തെന്താവോട്ടുട്ടി ഇവിടത്തെന്ന ഇങ്ങനെ കൊള്ളിം. ഇപ്പോൾ കാട്ടിലേക്കു പോവുകതീനു ഏപ്പു യുമെക്കിൽ എനിക്കു തുടരപ്പോകുന്നും. ഞാൻ ഇം ആഗ്രഹത്തിൽ പാത്രത്തുടങ്കിട്ടു കൈ വച്ചമായി. ഇതേവരെ

തൊന്ത് ആത്രുശത്തിൽക്കിന വെളിക്കിലങ്ങു, പോരി കില്ല. തളിത്തല്ലപ്പുത്ത തില്ലുന്ന അതു കാടു കാഞ്ചവാൻ എനിക്കേ വലുതായ കൈമള്ളുമലമുണ്ട്.”

അമർമ്മദിനമുന്നോടുള്ളിട്ടുള്ള സ്വന്തം ദാനം തന്നെ ഒരു ദിവസം എന്നും എന്നും അതിനു മുമ്പായി തന്നെ ആര്യത്തിനു തന്നെ കാഞ്ചനില്ല. അതുകൊണ്ട്, എന്നും വധുവായ കു ഇ ശ്രദ്ധാർ ആരംഭിക്കുന്നതേരുതാ അതു’ അങ്ങനെന്നതെന്ന ഒരു ക്ഷേമത്തിലും എനിക്കേ സമ്മതമാണ്. മക്കളേ, സത്രവാനു വഴിക്കേ പിച്ചെയാണു പററാതെ കു ദോക്കി ഒട അണും.’

ശ്രദ്ധാർവും ശ്രദ്ധാർനും ആര്യതു ദാർക്കക്കയാൻ, അഡി സ്വപ്നിലായ സാവിത്രി ഭർത്താവോടൊന്നില്ല കളിച്ചുവി ചിച്ചുകൊണ്ട്—എന്നാൽ എന്തെന്നും വെള്ളുവീണി കണ്ണാട്ട്. —കാട്ടിലുക്കു ചോഡാം മുഴാറണ്ടതാൽ ശോഭിതമായി എ ക്ഷൂഡിയതില്ലോ. വിചിത്രവും രമണീയവും ആയ അതു വഹിപ്പി താഴും അതു ആയതാക്കി ദോക്കിനടനും. നിമ്മിലജലം തീ ദണ്ടും അരുക്കിവേഗന്നാഴുകനു ആരക്കുള്ളേയും, പുത്തുവില്ലു നു മേഖലാം മരങ്ങളേയും ‘‘നോക്കി, നോക്കി’’ എന്നു മധ്യ ഉസ്പരിതിൽ ചുന്നിക്കണ്ണില്ല പറഞ്ഞു കാട്ടിപ്പുള്ളടക്കി ഒരു കൊള്ളേണ്ണു സത്രവാനെ അനീസിതയായ സാവിത്രി എ ക്ഷൂഡിവന്നേളിലും ഉറവനോക്കിക്കൊണ്ടു പിറ്റുടന്നു. മുഹി വാക്കുത്തെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചു ഭർത്താവിശ്വനും മരണക്കാലം സമീച്ചി ആിട്ടുക്കൊണ്ണ എന്നവിശ്വനിട്ടുള്ള അതു മരംഗാമിക്കി ഭർത്താവിൽ ദിനം കട്ടുള്ളംപോലും അകുലബാതെ, കൂപ്പുംതെന്ന സാമ്പത്തി ആി. അപേപ്പാരേപ്പും അതു മരണക്കാലത്തെ കാഞ്ഞാത്തു സാ വിത്രിയോട് എന്തെന്നും പിള്ളന്മാക്കാണാണിക്കൊണ്ടു്.

ವೀಂಜುರಾಗಾಯ ಸತ್ಯವಾಗೆ ಭಾಷ್ಯಕದ ಸಾಹಾಯ್ಯ, ತೇತಾಚತ್ತಿಕಿ, ವೆಣಡಿಗಾಗ ಮಲಣಪಿ ಪರಿಶ್ರಿತಿಗೆ ಪಾತ್ರ ನಿರಖರಿಂಬ್ಬಿಗೆ, ಪೀಠಿಕ ವೆಕ್ಷವಾಗ ಶ್ರೀತಿ. ಅಂತ ಪ್ರಯತನತಿಂತ ಸತ್ಯವಾಗಿರು ಶರೀರಂ ಅನ್ವಯಂ ಕಣ ವಿಫಶ್ತಿ. ಅಂತ ಪ್ರಯತನತಾತ್ಮತವನ್ನ ರಾಜ್ಯಕುಶಾರಗಾ ಕೊಡುತ್ತಾಯ ಶೈಲಿ ಗ್ರಾಹವೆಡನ ಶ್ರೀತಿ. ಅರಳಿ ಈ ತಖ್ಗಿಗೆ ವಲಣತ ಸತ್ಯವಾಗಿರು ಶರೀರ ಪ್ರಿಯಭಾಷ್ಯದ ಅಂಶಾಂತರ್ಯಾಸ, ಅಂತಲಾತಿಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಶ್ರೀತಿ.

ಸತ್ಯವಾಗೆ - 'ಮಿಡೋ, ಮಿತ್ರಾಪಿಣಿ, ಪೀಠಿಕ ವೆಕ್ಷವಾಗಿ ಪ್ರಾಣತ್ವಾಂಕಿಕಾಂತ' ಎಂಬಿಕ್ಕೆ ವಲ್ಲತಾತ ಲಭಿಸ್ತಾಂತಿ. ಶಾಂತಾಂತಿಕಾಂತ. ಎಂಬಿಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪೊಮಿ, ಸಹಿಕಿಂಬಿಯಾಗಿ ವಯ್ಯಾಂತ ಒಂದು ಅಂಶಾಂತಪಿಕಿಪ್ಪೊಂತಿ. ಎಂಬಿರು ಉಗ್ನಿಷ್ಟ ರಾಘ್ವಾಂತ ಪಿಟಿಷ್ಯಾನ. ಅರುತ್ತಾವಿಗೆ, ಎಂಬಿತಿಗೆ ಪ್ರಾಣಿ ಅಂಸಪಿಸಮಿ, ಇಂಡಾಯತ್ರಾಪೋಲ ತೋಂಗಾಂತಿ, ಗೆಂರಿ ವೀಂಧ್ನಿತ ಶ್ರುತಿಗಾರಿ ಹಿರಿಹಿರಿಕಂಂಬಾಲ. ಅಂತ ಇಂದ ವೆಡನ ಎಂಬಿಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪೊಂತಿ. ಮಿಡೋ, ಕುಪ್ರಾಣಿ, ಎಂಬಿಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಪಿತಿಗೆ ಶಕ್ತಿತ್ವಾಪ್ತಿ. ತೊಂಗ ಇಂದ ಕಿರಿಕಣ್ಡೆ.'

ಇದನ್ನ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ತನ್ನ ಕರ್ತಾವಿಂದ ತಾಂತ್ರಿಪ್ರಾಪ್ತಿ ಕಿಂತು ಕಿರಿತತಿ, ಅಂತ್ರೇಯತತ್ವಿಗಾಗಿರು ಶಿಂಗ್ಲ್ಯಾ ತನ್ನ ಮರಿಯಿಂದ ವಯಾಪ್ತಿ ಅಂತ ವಯಾಪ್ತಿ. ಇಂಗಿತ ಸ್ವಿರಿ ವಯಾಪ್ತಿ. ಅಂತ ಸಹಿತಿಯಿಂತತವನ್ನ ಅಂತ ತಾಪಸಪಿತಿ, ವಾಕ್ರಪ್ರಕಾಂತ, ಭಂತಿ ವಿಳಿಗೆ ಮಂಣಿಗಾಳ್ಳಿ ಅಂತ ದೇವಾರಲಿಂಧಂ, ಕಾಲಂ, ದುರ್ಭಾತಂ, ಕ್ಷಮಾ, ಎಂಬಿತಲ್ಲಾಂ ಕಣಕಿತ್ತಿ ಶಂಕಾಕಿ. ಅಂತ ಇಪ್ಪೊಮಿ, ಅವಿಂದ, ರಕ್ತವಯಾಪ್ತಿ ಯಾರಿಂದ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಹ ವಿತ್ರಿಕ್ಕೆ ಕಂಣಾಯಿವಾನ. ಅಂತ ಪುಣಿಸಿಗಾಗಿ ಶರೀರಂ ಅಂತ

അനുത്രല്ലോ തേജസ്സുറിയതാണ്". ശ്രാമവർഗ്ഗാളി ഒരു കിക്കൻ ആ രക്ഷകൾക്കു കുട്ടമ കെട്ടിവയ്ക്കു, കയ്യിൽ കുഞ്ചരാട്ടിടി, സത്രധാന്നർ അരികെ ചെന്ന് ആ കുഞ്ചാഡന ഉറരുത്താക്കിക്കാണ്ട് ദേഹവഹനയായി നില്ക്കുന്നു. അതു കുന്നു ആ ക്ഷീണംതന്നെ, ഭർത്താവിന്റെ ശ്രീജന്മ ചതുരശ്ച താഴീ ഇരക്കിവയ്ക്കു, തിട്ടക്കത്തോടെ ഏഴുന്നേര എന്ന്, അത്തിന്ത്യായി എദ്ദേം പിടച്ചുകൊണ്ട് ആ ആഗത എന്ന ഒക്കുള്ളി വന്നണ്ണി.

സാവിത്രി—“അംജനാധനാവ ഇംഗ്രേസം കാണുവാൻ ഒവാൻ ദേവതാബന്നു തൊൻ വിപാരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ദേവരേ, ദേവൻ അംജനാഃ? ദേവാൻ എന്തു ചെയ്യാനാണ് ക്രാന്തിന്തു.”

ഈമൻ—‘ചുരോ, സാവിത്രി, കീ തപോയുകതയും പതിയു തയ്യാറാക്കുന്ന നിന്നോട് തൊൻ സംസാരിക്കാം, തൊൻ യമധാനാം’. നിന്നുറ ഭർത്താവും രാജക്കാരാനാമായ ഇംഗ്രേസതുവാൻ ഇപ്പോൾ ക്ഷീണാജുള്ളായി തന്ത്രിന്നിരിക്കുന്നു. ഇവരെ എന്തിക്കും ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടപോകുന്നും അടിനാശ തൊൻ തുടിചുന്നതു.’

ഈവിത്രി—‘പുരോ, മനസ്സുനു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും വാന്നെൻറ മുത്തുവാരാണു വരുന്നതെന്നു തൊൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ദേവാൻതന്നെ ഇംഗ്രേസു വന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

ഈമൻ—“ഇംഗ്രേസതുവാൻ ധർമ്മാക്കന്നാം, അച്ചന്നവനും, ഇംഗ്രേസാഗരാനാണ്. ഇങ്ങനൊയുള്ള മനസ്സുവരെ എന്നുറ ആർക്കാര വിട്ടു കെട്ടിവയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടു കൊണ്ടു വരവിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ടാണു തൊൻ ഇംഗ്രേസു പോന്നതു’.

സാവിത്രിയുടെ പ്രധാനത്തിനാംബന്ധി പിത്രരാജക്കർ വാൻ തന്റെ ചികിത്സാത്തെ ശരിയായി അറായുമ്പുതിൽ പ്ലിനെ സത്യവാഹനം ശരീരത്തിൽക്കിട്ടു എന്നതാകാശ ക്രമിച്ച പ്രതാശിച്ചിട്ടുണ്ട് അംഗങ്ങൾന്മായി സൃഷ്ടികൾ വാഹായ ഫുജപ്പാനു കൈട്ടിട്ടുകൾ തന്റെ പാട്ടലാക്കി വെല്ലാൽ വലിയുള്ളടക്കം. ഉടനെ, ജീവൻ അക്കാം, ശ്രോ സം കിനാ, ദേഹം കൈട്ടിപ്പായി. കിഞ്ഞോഴ്മായിണിന്ന് സത്യവാഹനരം ശരീരം പിരിര ദ്രുതം നാമാണി. അമരാവട്ടം, സത്യവാഹനരം സൃഷ്ടികൾിൽ തെരുവും വെന്നിയിരുത്തുകൊണ്ട് തെക്കോട്ടേക്കായി നടക്കാണ്ട്. അപ്പോൾ, ചരിപ്പുമാർ, ചരിപ്പുമാർ, മഹാഭാഗയും, പ്രതസിദ്ധാംശായ സാവിത്രി ദേഹാരളിവും അംഗങ്ങി അമരെ പിത്രിട്ടും ചെന്നു.

അമൻ - ഏംഡാ, സാവിത്രി, ദാ ഇനി തിരിയെ പോകുന്ന ഓ വേണ്ടതും. പാപ്പിടത്തിൽ ചെന്ന ഇവനെ സംബന്ധിച്ചു അച്ചരക്തി മക്കളുണ്ടാം ദാ ചേജുജ്ജുക. ട ത്രംഡിന സംബന്ധിച്ചു ദിനംക്കുണ്ടു കൂടം ദിവീഡി റിശ്രീനാ. ഇനി, ചെല്ലേണ്ടെന്നടത്തേണ്ണു യീ ചെല്ലുക? സാവിത്രി - കവാൻ എന്നും ത്രംഡിന സംബന്ധിപ്പോക്കുന്നതും വോൻ ചെല്ലുന്നതും ഏംഡാംട്ടാ അംബേഡ്ക്ക് ഇം തന്നും വരും. ഇങ്ങനെയാണ സന്നാതനമായ ധർമ്മം. ഏഡാക്കി മുത്തു, തപസ്സു, ഇരുക്കുതാ, തന്റുപേരും ഏ നീവിനാലും, വോന്തും പ്രസാദത്താലും. ഏന്തും ദ തിരു കുട്ടം തടവുന്നാക്കന്നാലും. ഇങ്ങവർ തമിൽ ഏഴു വാക്കേക്കി പരസ്യം പരായവാൻ ഇടയണ്ടായാൽ, അ ഒരു മിറുങ്ങളായിരുന്നു തത്പര്യിക്കുന്ന വ്യയന്നും വിധിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും. ഇങ്ങനെ ഇപ്പോൾ നാം തമിൽ

ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മെത്രിന്മ പുംബുരിച്ച ഞാൻ ചിലതു
പറഞ്ഞതു ഭവം കേട്ടാലും! ആത്മജന്മനമില്ലാത്ത
വർ കാട്ടിൽ വെറ്റ പാത്താലും ഇന്ത്രിയാധിനന്മാർ
കു ധമ്മതിൽക്കിന പിഴച്ചപോക്കേണ ചെയ്യേണ്ടി.
അത്മജന്മനകൾക്ക് കാട്ടിച്ചാലും നാട്ടിപ്പാശാലും ധ
മ്മത്രയെ ആചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇന്ത്രിയാദാർക്ക്
അടിമാപ്പുട്ടവർ പ്രൂഹ ചന്ദ്രത്രിക്കാ സന്ത്രിസത്രി
ഡാനാ ഫർമ്മാലു. ആത്മജന്മനം ധമ്മ നഗിൽനിന്മാനം
സംഭവിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ട്, ധമ്മ ഉണ്ണ് എപ്പോറി
യേക്കാളി. പ്രധാനമെന്ന സജ്ജ നം പാഞ്ചന. സജ്ജ
നമത്വപോലെ ഗ്രഹണം ധമ്മ; തന ആചാരിക്കുന്നതാ
യാൽ നമുക്കുപ്പോച്ചു. ജനങ്ങളാൽത്ത പ്രാപിക്കു
വുന്നതാണ്. പ്രൂഹ ചന്ദ്രത്രിയാ സന്ത്രിസദത്തിശ്ച
കൈക്കുണ്ടായി മാത്രം ജന്മനം പ്രകാശിക്കുചെന്നു
എന്നില്ല. ധമ്മ, പ്രൂഹ ചന്ദ്രം, സന്ത്രിസം എന്നി ഒ
നീക്ക് ഞാൻ രണ്ടാമതേതതിനുംനും, മുന്നാമതേതതി
നുംനും ഇല്ലിക്കനില്ല. കനാമതേതതു. നംബ്രപ്രസംഗ
വും ധമ്മതിച്ചാണ് ഞാൻ ഉറച്ചുകുല്ലുന്നതു. ധമ്മ
ത്രിനാവേണ്ടി ചുന്നും ഭേദാവിന എപ്പുംവാസമുണ്ട്
ഈ, എപ്പിടത്തിലും എന്നിക്കു പ്രത്രം കുക്കുന്ന തന്നു
ഒരുംഗിച്ചിരിക്കുന്നു.”

അമൻ:— “എംബ, അന്തിമിത്ര, (ഉദാരതാഭി) രാപ്രാണിചും
(ശാക്താഭി) അക്ഷണ്മാചും, (കക്കാരാഭി) വൃജാചും
വേണ്ടപോലെ ഇണക്കിച്ചുതുന്നു്, ഏകതിജുക്കത്മായിരുന്നു
മഹാസംഭാഷണം കേട്ട ഞാൻ എന്നാവും നം തു ചുമാ
യി. ഇക്കി, എന്നിനിയേ പോകുന്നം നീം ഉക്കു ദയണ്ടുന്ന
വരമേതോ അതു ഞാൻ തരാം. ഇം സന്ത്രിബാന്നും ജീ

വിരുദ്ധതയാഴിക്ക നീ താരളു ചേരിച്ചുണ്ടാലും അം
തെപ്പും താവാൻ തൊക്കു കൈക്കമാണ്.”

സാമ്പിടി:— “എന്നു ശ്രദ്ധിക്കുന്ന സാമ്പിടിയി, സ്വരാ
ജ്ഞതിൽനിന്ന ഭ്രാംതയാണി, വനവാസരഥ കൈക്കകാ
ണ്ട് എന്നുമാറ്റിയുള്ള പാത്രവക്കന്നണ്ട്. മനു രാജാവിനാ
വിഞ്ഞം കണ്ണുണ്ടായി, ബലം വളരുന്ന്, ഉച്ചപലന്നുംനേ
ചല്ലാവലം ശാട ചേരവാനായ്ക്കുവാൻ പ്രസാദിക്കുന്നു.”

അമർ:— “നീ ഇപ്പോൾ പ്രാതമിച്ചതു എങ്ങനെയായാണ്
ഒരു ദിവസത്തെന്ന നാംഡവിക്കുമെന്നു ഇണവതിയായ കിട
ക്കു തൊന്തു ഇതാവം തന്നെക്കുള്ളുന്നു, നീ യടക്കാ നട
ന്നു ഇപ്പോൾത്തേനു വല്ലാതെ തള്ളന്തപോത്തായി കൂ
ണ്ടാണ്ട്. ഇതിലധികം ദി കുണ്ണാച്ചുക്കിട്ടു. ഇനി
നീ പിറ്റിരിഞ്ഞപോകണം.”

സാമ്പിടി:— “ഭന്താവാൻറെ സമീപത്തിൽ എന്നിക്കു ത
ില്ലെങ്കാക്കുന്നതുണ്ടെന്നു ഭന്താവിശേഷം, അതുതന്നേയാണ് തില്ലെങ്കാക്കുന്നതു, എന്നറഞ്ഞു ഗതി സു
ഖം മാന്യം ഭവാൻ എന്നു ഭന്താവിശേഷം എന്നാണു്
കൊന്തുപും ഗുണവാ അങ്ങോട്ടുതേനു തൊന്തു വരും.
തൊന്തു പാശുന്തു പിന്തും ഭവാൻ കേട്ടുലും സുത്തു കൈ
ദില്ലാട്ടു സിഗരം ഏകംക്കും എന്നു ശ്രീ വനാക്കാമാണ്.
സജീവ മാന്യം ഗാക്കുന്ന അതുപും സമാഗ്രമത്തിൽനിന്നുംത
നേര പാമനാം മിറുതപം ഉള്ളവാക്കും. സത്രപു ചുമ്പം
സർപ്പം, കരിക്കാലും നാല്ലുപരമാക്കയില്ല. അതുകൊന്തു,
അതുകും പുരുഷും സത്രത്തില്ലാട്ടു ചേരുവന്നും വാഴ
വാൻ. അതു വാനോജാമാണ് തൊന്തു ഇവിടേചെജ്ജു നീതും.”

മൻ:— “എംബാ, ഭാമി ഹി യുക്തിയുക്തമായും, മനസ്സിനു അനന്തരാസ്ഥലമാണും, ബുദ്ധിനുക്കുപോലും ബുദ്ധിവാദംയും ആം നീ പാഡ്യന്തരക്കേട്ട് എവിക്കേ പിണ്ടുമുറിയും സത്യവാഞ്ചല ജീവിതത്തേക്കു ദായാടിച്ചു് രണ്ടാമതാഴ ധരം തൃടി നീ വരിച്ചുകൊള്ളുക.”

നാവിറ്റി:— “എംബാ ശ്രദ്ധാഭന്നർ രാജ്യം ശരൂക്കിലൂടെ അപധരിച്ചിട്ടിരിയാണ്. ആ പാതമ്പിവനു സ്വന്തം രാജ്യം വീണ്ടും കിട്ടിശാരാവണം. എംബാ ഗ്രാജവായ ക്രിയാന്തരം സ്വന്തമാക്കിയാൽ കുംഭലും പിശ്ചുപോകുന്നതു്. ഇതാണു് എനിക്കേ വേണ്ടുന്ന രണ്ടോ വരം.”

യുഹൻ:— “എംബാ, രാജഘട്ടത്തിൽ, നിന്നോടു പ്രേതാം ഉടനേര തന്നെ സ്വന്തരാജ്യത്തേക്ക് ദേശം. ആ രാജാവു് സ്വയമ്മംഞ്ചി തുവിന്നു് കാക്കാണ്ടു് തെരുകകയില്ല. ഇനി നീംനു തന്നിട്ടുള്ള ധരങ്ങളും കൂതാത്മകായി നിരിച്ചുപോണ്ടി കൊള്ളുക. ഇനിയും നടന്ന നീ കൂണിച്ചുവല്ലത്തു്”

സാവിറ്റി:— “പ്രജക്കുള്ള നിഖലപ്രകാശം നിറുമ്പിച്ചു, അ മാനുമ, നിയന്ത്രിച്ചു്, കാഡിതാത്മണംപ്രാഥ സംശയാജി പ്രിക്കന്നതുകൊണ്ടാണു ഭോന്ന് യഹാനന്ന പേരിൽ ദേവദിനുത്തായി സ്വന്നിരാക്കിയാൽ കുറവും. ഒരുത്തിൽ ദേവനിപ്പിച്ചടിയ ഭോന്ന് ഇനിയും തോന്ന പാഡ്യന്തരക്കേട്ടാലും! മനസ്സുകൊണ്ടോ, വാക്കുകൊണ്ടോ കുമ്മകൊണ്ടോ എവരായ ജീവിക്കുള്ളും ഉച്ചദ്വാരിക്കാതിവിക്കുകയും അനന്തരാധ്യത്താലും ഭാനത്താലും ജീവിക്കുള്ള ഉല്ലഭിക്കുകയുംാണു സന്നാത്തയമായ ജനയമ്മം. ഒരും പ്രാവിക്കന്ന ശത്രുക്കലെൽത്തൃടിയും കുറിഞ്ഞു കൈകുക്കുംതുണ്ടിനാവരംണു സത്ത്രക്കൾം. ഇതു മനസ്സ്

രാവണ, ശക്തിയോ ക്ഷലതയോ കുമില്ലാ തയവരാണ്. ഈ ദന്തങ്ങൾ മുഴുവൻ പോകാൻ പോകും.”

അമൻ:—“എടു, ശ്രീഡി, ഭാഗിച്ചുവല്ലതെന്ന വെള്ളം കിട്ടുമ്പോഴീനുപൊലെ അതുകൂം സുഖം, തിരുന്നാ ഈ സംഭാഷണം കേരിക്കുമ്പോൾ എന്നിക്കണാക്കണണ്ട്. സത്യവാന്നാ ജീവിതത്തെഴാഴിച്ചു പേരാ വല്ല വരം നീ ഇഷ്ടംപോലെ വട്ടിച്ചുകൊള്ളുക.”

സാവിത്രി:—“പുത്രധിനന്ദന എന്നു പിതാവു്. ആ രാജാവിനു ഒരു പുത്രനുണ്ടായി തുടർപ്പർ ജനിക്കുന്നു. ആ പുത്രനുഠര്മ്മാവരം കുലവല്ലതന്നായി വരികയും വേണാം. ഇതാണ് എനിക്കു വേണ്ടുന്ന മുന്നാം വരം.”

അമൻ:—“തേജസ്വികളിൽ കുലവല്ലതന്നായി ഒരു പുത്രനുഠരിക്കുന്നു അപ്പോൾ ഉണ്ടായിവരും. ഈ വരം സിദ്ധിയാട്ട നീ ഇനി തിരിച്ചുപോയേണ്ടുക. രാജധ്യ ത്രിയായ നീ ഇപ്പോൾത്തേനു വളരു മും തടനക്കു എത്തിരിക്കുന്നു.”

സാവിത്രി:—“ഒരു സന്നിധിക്കു എനിക്കു കുറംതന്നേ കുറം ദാനാനാല്ല. എന്നു മുല്ലുവട്ടു, വളരു മും കാടിക്കുന്നടി മുന്നുതുമണ്ഡ. നടന്നുകൊണ്ടുതുന്ന എത്താൻ ചീനയും എന്നു സംഭാഷണം തുടരുന്നു. ആ ദാനവാനായ ഭവാൻ പിബസ്താ (ഞവരണഹിയ)യാ ആ സുജ്ഞജോർ പുത്രനാക്കാഥാണല്ലോ ഏവവസ്തുനു എന്ന ഭവാനേ ബുധനാർ പിളിക്കുന്നതും. ഭവാന്റെ ആജനയാൽ, ഇഷ്ടമന്നോ അനിഷ്ടമന്നോ താരതമ്പ്ര വിചാരം തുടാം ജയാദാപരം സമഭാവത്തിൽ ധർമ്മത്വാ ആചരിക്കുന്നവരാഞ്ചിത്തിരക്കുക്കുണ്ടു ഭവാൻ ധർമ്മരാ

ജാവായും ശ്രാബിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എത്തു തിലയിലും ദിവാൻ സജജ്ഞയെറുപ്പുന്നാണ്. സത്യപുഷ്ടിനിബന്ധന. പ്രോബെ അന്തരുളം മുഖം സ്വന്തം അന്തമാവിൽ മുപ്പുളും ആക്കം ഉണ്ടാവാറില്ല. അന്തരുക്കാണ്ട്, സംഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ സവിക്കാശപ്പോൾ സ്റ്റൂച്ചിക്കവാൻ നാൽക്കാതിക്കുന്നു. സൗഖ്യ ദിക്കാഡാണ് നവജീവികർക്കും വിദ്യാഭ്യാസ ആണാക്കുന്നതു്. അതിനാലാണ്; സൗഖ്യം രിക്ഷയും സജജ്ഞയെത്തു സവജനവും സവിശേഷം വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ഏങ്കും മറവില്ലാത്ത സുജൂദരവാന്നാ മുഖ പുതുക്കായി, സവജ്ഞന്നെല്ലാം ദിന്തനിൽ നിലയിൽ തുടന്ന ധമ്മരാജാവായി വിച്ചുതന്നായ ഭവാനു തൊന്തരം സ്റ്റൂച്ചു തൊട്ടും വിദ്യാഭ്യാസത്തൊട്ടും പിന്തുടരുമോ എന്നീക്കും ഏകിക്കു ഏങ്ങനെന്ന കഫിണ്ണമണ്ണാകാം?"

അമർ: — "എടോ, ശ്രാംഗനേ, ഇന്ത്യം എത്തും ഗമമായും സംഭാഷണം വരുന്നിൽനാടനന്നേം തൊൻ മരംരാജി തനിനും ഒക്കടിക്കില്ല. എന്നിങ്കിട്ടിയാൽ എന്നിങ്കിട്ടിയാൽ വളരുന്നു സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നു. സത്യവാദരം ജീവനാധിക്രമം നാശാമാത്രായ വരം തുടായും വരിയുന്ന ചോദ്യങ്ങളും."

സാമീറി: — "കലവാദിനന്മാദം വെലവിൽ ശാലികളും സത്യവാദരം കാരണമാക്കാതി എന്നിക്കു കരണ്ണുകൂടി പുതുക്കാർ ഉണ്ടാവണും. ഇതാണ തൊൻ പ്രാത്മിക്കുന്ന ധാരാം ദരം."

അമർ: — "പ്രീതികാരാഡം വെലവിൽ ശാലികളും കരണ്ണുകൂടി പുതുക്കാർ കിനക്കു ഉണ്ടാക്കി വരും. ഇപ്പോൾ വളരെ കൂറം നടന്നവനിരിക്കുന്ന അവലുക്കായ രാജി താഴും നടന്നു തുടരാതെ ഇവിടെ പിന്തിരിച്ചുകൂട്ടും"

സാമിതി— “സഥാതനമാണ് യമ്മവുത്തിയിൽ എന്നം ഉം
ചുന്നിട്ടുവരാണ് സത്തുകൾ. അവക്ക് അതിൽ വ്യു
മദ്ദേശ ക്ഷിണമോ കരിക്കലും ഉണ്ടോവാറില്ല. നജ്ഞയ
അംഗ തമ്മിലുണ്ടാക്കുന്ന സമാഗ്രം എപ്പോഴും മലയാ
തന്ത്രാധിക്രാന്ത പരിശമിക്കയുള്ളൂ. സർവ്വഘഷമാരെ സ
ജ്ഞയത്തിന് കൊടുക്കാണ്ടും പേടിക്കേണ്ടതില്ല. നജ്ഞ
ക്രാഡി സത്യംകൊടു സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലും ചൊല്ലടിക്ക
യടത്തിക്കുകയും. അവർ തുപ്പുക്കത്തിലാൽ ത്രിഖിരെയെന്നു
നാന താങ്കുണ്ടും ചെയ്യേണ്ടം. ത്രിക്കാലത്തിനാം ഭവി
ഷ്യും കാലത്തിനാം സജ്ജയമാണ് ആനുഗ്രഹം. സത്തു
കൾക്കിടയിൽ സജ്ജയത്തിനാം വേദാംഗങ്ങളിലെക്കു
ണ്ടു. ‘അംഗം ആവേണ്ടി വരു ചര്യുകകാനാറിക്കേയെന്നാതു’
എന്നും ഒരു ശാശ്വതവുമായ യടപ്പാക്കാൻ, അ
തു അബിജന്തിട്ടും സത്തുകൾ ചരുപ്പും പകാം. ചെയ്യു
ണ്വാം അതു ‘അംഗം’ എങ്ങനെയെ എന്നിട്ടുണ്ടെന്നു
അതിൽക്കിന്ന് എത്ര പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നവേണ്ട ചീ
ടിക്കാറില്ല. സർവ്വഘഷമാരിൽ പ്രസാദം കൈടക്കാ
വട്ടം, അതും യാറിന്നെയാവട്ടം, മാനം ക്ഷയിക്കാം വട്ടം
ചെയ്യുണ്ടും. അവർ അംഗിൽ പ്രസാദിക്കാണും; അതു
പ്രസാദത്താൽ മരംജീവൻ കൂടാത്മകമാണും മാറിക്കഴി
കായി തത്തിരക്കയും ചെയ്യും. പ്രസാദം; മാനം; അതുമി
ല്ലവ മുണ്ടം. സജ്ജയത്തിൽ എന്നം സന്തുഷ്ടിയുണ്ടാക്കു
കൊണ്ടു് അവർത്തനന്നായാണു രക്ഷിതാക്കുമോർ.”

അമൻ — “എംബോ, പതിപ്രുംതു, പദ്ധതി കലം”, അതുമി
ല്ലവ തപ്പം തിക്കണ്ണ മരംപുന്നം അനുത്തുലമായി ദി യ
ന്മാത്തശജറിച്ച പരയുന്നേട്ടെന്നാൽ എത്രിക്കു കിന്നിൽ

ഉത്തരാശ്ലൈഹം വല്പിച്ചുകൊണ്ടുയിരിക്കുന്നു. അർധക്ഷാം
ക്ഷം കിട്ടാവത്തല്ലാത്ത വരംപോലും കിനക്കു തയ്യാറാണ് ഒപ്പൻ
കുക്കമാണ്.”

സാവിത്രി - ‘ഭവാൻ തന്ന റാറംപാല തോൻ പുത്രമല-
ര ഗര പ്രാവി, കണ്ണമെക്കിൽ അട്ടത്തുതനന എന്തിക്കു
ഭാവത്തുംകൂഗം ഉണ്ടാവാനം. അന്തിന്ത്രാവിരേയ വരി
ക്കായെന്നതു് എന്നുറ ജീവിതത്തിൽ കരിക്കലും സംഭ-
വിക്കയിപ്പു. സത്രവാൻനു ഒരസമാരായി എന്തിക്കു
പുത്രമാകണാക്കമെന്നാണ്ടു് ഭവാൻ വരംതന്നാശിക്കു
ന്നതു്. അതുകൊണ്ട് ഈ സത്രധാൻ ജീവിക്കേണ്ടെങ്കിലും
നാണ തോൻ വരിക്കുന്ന നാലാംവരം. മാനപ്പദായ
ഭവാൻ മാനത്തിനാം സദാചാരത്തിനാം വിജില്മാനി
പ്രവർത്തിക്കവാൻ എന്നു തിനുചുമായും തിന്ത്യാഗിക്ക
യില്ല. പതിപ്രതയായ എന്തിക്കു പുത്രമാർ ഉണ്ടാവുണ്ടു്
മെക്കിൽ, അതു സത്രവാനമായുള്ള ഭാവത്തുംകൂഗത്തിൽ
കുന്നിന്നതനെ വേണം. അതിനു സത്രവാൻ ജീവി
ക്കേണ്ടിക്കിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവു വേർപ്പെട്ടുപോയാൽ തോ-
ൻ വെരും മുതിയെപ്പുാശലയാക്കാം. ഭർത്താവിനെത്തീട്ടു
തെ എന്തിക്കു ധാരതാം സുവിഡും വേണു. ഭർത്താവിലെപ്പു-
ക്കിൽ സപ്രീംകൊണ്ടുപോലും എന്തിക്കു കാഞ്ഞമൊന്നു
മില്ല. ഭർത്താവു പിരിഞ്ഞുപോയാൽ എന്തിക്കു എന്തിനു-
ണ ശ്രീ: തോൻ ഭേദമുന്നയായാൽ എന്തിക്കു ജീവിക്കു
വാൻതനേ വയ്ക്കു. എന്തിക്കു കുന്നുര പുത്രമാകണാക്കു
മെന്ന വരംതന്നാശിട്ടും ഭവാൻ എന്നുറ ഭർത്താവിനെ മു-
തിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതെന്നാണ്! സത്രവാൻ ജീവി
ക്കേന്നതിനാം എന്തിക്കു ഭവാൻ വരം തന്നാലും! അങ്ങു
തെ ഭവാൻറു വാക്കു സത്രമായി വരട്ടു്.”

അങ്ങനെയാവട്ടം സമ്മതിച്ചു ധർമ്മാജനം, വൈവസ്തവമാണ് യമൻ സാമ്പത്തികിൽ സ്ഥാപിച്ചു കി സത്രവാന കെട്ടിച്ചു വിട്ടു.

യമൻ—“എംബോ ഭദ്രേ, നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ തോന്തര താ മോഹിപ്പിച്ചിരിക്കും. കുലഗംഡിക്കിയായ തീ വിഞ്ഞം അംഗീരാധായിത്തിന് ഇവന്തന ഇനി തൃട്ടിക്കാണ്ടുപാ യേശക്ക്. ഇവൻ സർപ്പാത്മസില്ലിട്ടയാട നാനും വഷ്ടി, ദിർഘായുഷ്മാധായി തിനേനാടാനിച്ചു പാണി. യമാ ധമം. അജന്തങ്ങൾ ചെങ്കു ഇവൻ പ്രോക്രവിവ്രാതനാ അവരും. നി നിൽ ഇം സത്രവാൻ കുങ്ഞു പുത്രന്മാരെ ജയിപ്പിക്കും ചെങ്കു. അവരാല്പുവഷം പുത്രപുഞ്ചര മാരാട്ടക്കുട്ടി, ഷാത്രവും തി പിംകാജത പ്രശ്നാജാ ക്കുന്നാരായി, സാമ്പത്തിനും എ നു നിന്റെ പേരിൽ ഇം പ്രോക്രത്തിൽ എജന്നനം. പുകർപ്പവരത്തും. ഇതി നു പുറമേ, എജന്റെ വരംപോലെ, നിന്റെ അംഗും നിന്റെ അയ്യം മാളവിയിൽ മാളവാനും എ ന പേരിൽ കുങ്ഞു പുത്രന്മാരുടുകൂടം. നിന്റെ ഭ്രാതാ ക്കുന്നാരായ ആ ക്കുറിശനും ദേവതുല്യായി പുത്ര പെഞ്ചരുമാരാട്ടക്കുട്ടി എജന്നനം. പിളിക്കാഴ്ചിം.

ഇം വരദാന്തത്താടക്കുടി സാമ്പത്തിക്കായ തിപിച്ചുചു പ്രത്യാപവാനായ ധമംരാജാവു സപന്തം. ഭവനത്തിലപ്പെട്ട പ്രോക്രജും ചെങ്കു.

4

യമൻപ്രോക്രതിപ്പിനേന്ന, സത്രവാനേവിഞ്ഞു കിട്ടി യ സാമ്പത്തി, തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ശവശരീരം കിടക്കു നേന്നതെങ്കണ്ണ് ഉടൻ ചെന്ന മുമിക്കിൽ കിടക്കുന്ന ഭർത്താവി

തെ ക്ഷേത്രം, അവർ അരിചക ചെന്ന തല താഴ്ചിയടക്കത്തു മട്ടിക്കിൽ വെച്ച് ആ മണ്ണിൽത്തന്ത്രണ ഇരുന്നു. ഉടൻതന്ത്രണ, സത്യവാന പുതജഞ്ചിട്ടിന്മാരുമായി. സംജീവിഞ്ചു കുട്ടിയും ആ രാജക്കമാൻ, വിശ്വരഘവാറു കഴിഞ്ഞു തിരായും വന്നവന്നപ്പോലെ, സാമിത്രികയും പ്രമഞ്ചതാട പെത്തും. പെത്തും ദോഷിക്കാണ്ടും സംഭാഷണത്തിൽ എഴുപ്പുകൂട്ടും. സത്യവാനൻ: — “കണ്ണം, തൊൻ വള്ളംരഖയികും ദേരും ഉറ ഓപ്പുംബാധി!

വേദി എരന ഉണ്ടുതിങ്ങന്നതും എത്തുകാണുംബും എരന വലിച്ചിട്ടുംകാണിക്കുന്ന ആ കൂദത്തിങ്ങനു പുഞ്ചയും പ്രവിഹരിക്കും”

സാമിത്രി: — “പുഞ്ചക്രമം ചുണ്ടുവേണ എരനു മട്ടിനിൽ കിട്ടാം എരാറ ദരം ഉറങ്ങിക്കുത്തു ശേഖാണും. പ്രജക്കേ സംയമനം ചെയ്യുന്ന യഥാദിവന്നും ഭവാൻ കണ്ടതും. ആ ഭവാൻ കുറച്ച മുമ്പും ഇവിടെനിന്നു പോകാം. മഹാഭാഗാധ ഭവാൻ തലച്ചു തീരും ഉന്നാൻ വരിപ്പാം. ഇതാം, കൂറിച്ചു, തുടക്കിപ്പുണ്ടാണിരുന്നു. കഴിവുണ്ടുകും ഭവാൻ എഴുന്നറിയാലും!”

സുവനിദി കഴിഞ്ഞിട്ടുനോപാലെ ഉന്നച്ചുണ്ടായും സത്യവാനും നായപാടുമുള്ളു വന്നപ്രദാനത്തു കൂറും ദോഷിയതിൽപ്പുണ്ടും, തുണ്ടുനു പറഞ്ഞു: —

“എടേ, സുമല്ലുഡേ, കായകിഴങ്ങുകൾ ചരിച്ചുകൊണ്ടു പോകവായായി ഭവതിക്കുവന്നാണിട്ടും” ഇങ്ങു വന്ന തൊൻ വിാക രവട്ടിക്കിരുന്നോപാദം എനിക്കു തലഭോവുണ്ടായതും, ആ ശേഖാദവദാഹാർ എററവും, സന്തൃപ്താക്കാക്കി കില്ലുവന്നും പോലും എക്കുക്കു ദയുംതായതും, തുണ്ടുമാ

നിന്നും ഉടിയിൽ തോന്ത തലവാവച്ചു കിടന്നതും ഉടരെ ഉറങ്ങിപ്പും ശത്രുമല്ലോ തോന്ത കാക്കണണ്ട്. വെളിയുട അദ്ദേഹം ശഭദത്തു എറാറുകൊണ്ട് കിടക്കാവേ എൻ്റും മഹ സ്ഥിരത പെട്ടുന്ന നിലു അപധിച്ചുപോയി. ഉടനെ, അതിയേലുമായ അന്യകാരത്തിൽ തോന്ത കുട്ടികൾ അ വിശ്വ, മഹത്തായ കാജസ്ഥുചേന്ന് എന്തോ ഒരു പുഞ്ചം എനിക്കു കാണായിവനു. ആ പുഞ്ചം ആരെനു വെതി കു അറിയാമെങ്കിൽ എന്നോട് പായ. തോന്ത കണ്ണ അഞ്ചു സപ്പള്ളിമാ, സത്രും തന്നെയോരുന്ന് എനിക്കരി യണം.”

സാമിതി:- “എഴുന്നിന്നും മുപ്പ് ഇതാ വല്ലാത വല്ലി ഒ നു. ഇവിടെ നടന്ന കാഞ്ഞങ്ങളില്ലോ നാഞ്ഞ തോന്ത വോട്ടുന്നാട് പായാം, ഭവാനാ മംഗളമുണ്ടാവും. സുഖ തന്ത്രാശ വോന്തു മാതാപിതാശഭേദ കാണംവാൻ ചെല്ലു നന്തിനും ഉടനു എഴുഃന്നില്ലായാണും ഇപ്പോൾ വേണ്ട തും. സുജ്ഞൻ അസുമികയും ശ്രീകുമാർ ഇന്തിരാപ്പ് കു കുച്ചം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. ശ്രീരവാക്കുകൾ പുരബ്രഹ്മവി ആം. സന്തോഷിച്ചാത്തുകാണ്ടും ഇതാ ഹിന്ദാചരണാർ സപഞ്ചാച്ചു തുട്ടാണി. അന്തഃസ്തു കേരിക്കുന്ന തുലയന കണക്കാണ്ടും, ഓലാരമ്പിക്കുന്ന പൂരത്തിരിക്കുകാണിന്നു വെന്ന ഉശരിക്കാം. കൊടിയ കുരക്കുമാർ ഇതാ തത ആ പടിംതാരൻലിക്കിൽക്കാണും ഭാരതമായി ബന്ധി ഒ നാമു കേട്ടും, എൻ്റും മനസ്സു വല്ലാത ചിടങ്ങാം.”

സത്രവാൺ:- “തടിച്ച തുരിക്കു നിംബു ഇ വയം ഇ പ്പോൾ പ്രതിഭയമായിത്തിനിന്നിരിക്കുന്നു. വഴിയറിയാത്ത വെതി ഇ കാട്ടിൽ, ഇ ഇങ്കിൽ എങ്ങനെന്നുാണ യാക്കുകും?”

സാമിതി:- “കാട്ടൻ പിടിപെട്ട് എരിവത്തമൻ” ഇവിടെ
ചീല ഉണക്ക മരങ്ങൾ കയച്ചുകാണ്ടു നില്ലുന്നണ്ട്.
ശ്രദ്ധിച്ച, കാണാറുള്ള അവ അങ്ങിനേർ എരിവത്തുകളും
നന്തായി കാണുന്നു. തോൻ അവിടു ചെന്ന താ കൊ
ഞ്ചുവന്ന് ഇവിടെ ചുറക്കു ജപലിപ്പിക്കാം. തീയെരിക്കു
നന്തിന് ഇവിടു ഇംഗ്ലീഷ് വിശകമുണ്ടല്ലോ. ഭവാനി ഒരും
സന്താപം വേണ്ട. ശ്രദ്ധപ്പാർശ ക്ഷിണിച്ച വലംതിരിച്ചു
നു ഭവാനി വഴി നടക്കുവാൻ കഴിച്ചിപ്പേക്കിൽ, കാട്ടിൽ
ഇരുട്ടുത്തു കിടക്കുന്ന വഴി ഭവാനി കണ്ണറി ഉഖാൻ
വയ്ക്കിൽ, ഭവാനി സമുതിക്കുന്നതായാൽ, നാം
നാളേ കാലത്തു് ഇവിടു ദിനം പോയാൽ മതിച്ചയുണ്ട്
വെക്കാം. ഭവാനി സദ്ഗാമിമാണെന്നിൽ, ഇതും യാഞ്ച
രാഗി നമുക്കു ഇവിടു കഴിച്ചുകൂട്ടാം.”

സത്യവാൻ:- “എന്നും റിഡരും വദന തിരുവിട്ടു ചുണ്ണി.
ശ്രദ്ധപ്പാർശ എന്നും അംഗങ്ങൾക്കും സപ്രധാനമായ
ബാധകവാല തോനുന്നണ്ട്. എനിക്ക് എന്നും മാ
താപിതാക്കലേയാണു ഇതി ഉടക്കെ കാണേണ്ടിയിരിക്കു
ന്നതു്. അതു ഭവതിയുടെ പ്രസാദംകാണ്ടുതുന്ന ഒവ
ണം സാധിക്കുവാൻ. തോൻ ദേരും ചെവക്കിട്ടു് അതുമു
ന്തിൽ തിരിച്ചു ചെല്ലുകയെന്നതു ഇതുവരു ഉണ്ടായിട്ടി
ല്ല. സന്ധ്യക്കുറുപ്പേ തോൻ ചെന്ന ചേരാതിങ്ങനാൽ
എന്നും അംഗ വിഷാദിക്ഷാം. പക്കൽവേളിയിൽനിന്നു
തോൻ അക്കചേരുകയോനുംചെല്ലുന്നതു് എന്നും അംഗ
അജ മനതിനു സന്താപമുണ്ടാക്കാണ്ട്. ഇതു ദേരുമാണി
ട്ടു. അപ്പും ശ്രദ്ധപ്പാർശ തിരുത്തു നടക്കുകയാണിരി
ക്കും. എനിക്ക് ദേരും ചെവകി അവിടു ചെല്ലുണ്ടിവ

നൃപ്പാശിഖയും എൻറെ മാതാപിതാക്കമാർ, തീരു ദിവിവാത്തരായി എന്ന പലമട്ട ശാസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന വദ്ധത്താൽ മുരുയേരെ വൈക്കക്കാൽ അവരുടെ സ്ഥി ഏന്താണിക്കേണ്ടു ചിന്തിച്ചു” എൻറെ മഹസ്യ പൊരിയും. എന്ന കാണ്ണാല്ലു ഉം എറാവും ഒല്ലാര മായ ദിവിവത്താൽ അവർ മുപ്പും തപിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നിൽ എല്ലായിലും. അതുനാം പ്രീതിചേരുന്ന് ആ മുഖമാർ തീരുദിവിവത്താൽ പീഡിതരായിക്കുന്നിട്ട് വാത്രം കാത്തുകാണ്ടു രാത്രികാലത്രം എന്നോ ടാബി തുടങ്ങിട്ടു പറയാവള്ളു ആ വാക്കുകൾ എന്തിക്കും കരിക്കലും മറക്കവാൻ വയ്ക്കും.

‘മക്കയേ; നിന്നെന്തുകാതെ കൈ മുഹൂർത്തംപോലും ജീവിക്കവാൻ തെങ്ങപിരിക്കു വയ്ക്കു. വീ തെങ്ങാളു താങ്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ തെങ്ങപിരിക്കു ജീവിതഭൂത്തി. മുല്ലം അന്നധനമായ തെങ്ങപിരിക്കു നീഉണ്ടു കുന്നു. നാനിലുണ്ടു തെങ്ങളിടുവംഗം പ്രതിശ്ചിത്തിപ്പിരിക്കുന്നതു’. പിന്നുവും, കുത്തിച്ചും, സന്നായവും തെങ്ങപിരിക്കുന്നിന്നുവേണ്ടുണ്ടുകൂടുകുവാൻ.

ശ്രദ്ധാശാവർ പരിവാസി പറയാവളിവാഴക്കൾ. അദ്ദേഹം മുല്ലും അമുള്ളും. മുല്ലും അമുള്ളും. തോന്ത്രം തന്നെ അംഗം അംഗം തന്നെ അംഗം കുന്നു. അംഗങ്ങൾ ആളുള്ളു എന്ന മുന്നരാത്രും ഇഴവൻ കാണ്ണാതിരാന്നു, അയ്യോ അവർ എന്നെതാരവം സ്ഥിരിച്ചാണ പിഴക! ഇതിനും എന്ന എംബാധിച്ചു ആ ദി ദ്രോഗം തന്നു കരിക്കാനു പഴിക്കേണ്ടിക്കിടിക്കുന്നതു. നിദ്രാശാലാന്റെപ്പോൾ കാം പാരാത്തവരായ എൻറെ മാതാപിതാക്കളെ തോന്ത്രം മുപ്പും സംശയാസ്ഥിതിചില്ലു കാണുന്നതു. തന്നും ഇതാം സംശയങ്ങൾ കുടഞ്ഞി; കുടിയു മാറു കൂട്ടപ്പൂട്ടിയിൽ അക്കമ്പ്രൂട്ടിക്കുന്നു. എൻറെ മാതാപി

താക്കലെള്ളിട്ടാതെ എനിക്കേ ജീവിക്കുവാൻവയ്ക്കു. എന്നും അസജനകൾ വുലി കലങ്ങിക്കാണ്ടു മുഴുവന്മാരുമുണ്ട് എന്നും ഒരു കാക്കറിച്ചു സത്രമുഖാസികളിൽ കാരോങ്ക ഗതശാഖം ചൊഡിച്ചു നടക്കുകയായിരിക്കും. എന്നും അംഗീകാരം ചുണ്ടു, ഭന്താ വിനായും സദാശരംഗമിക്കുന്നും ദിവ്യചയാവു അം മഹയൈം കാത്തിട്ടുണ്ട്, എന്നേവിച്ചാരിച്ചിട്ടുണ്ടു, തൊന്തു വിക്ഷാനതും. തൊന്തു ചെയ്യു പിഴുക്കാണ്ടു അവക്കിപ്പും സന്തപ്പിക്കുവാനവേണ്ടും. തൊന്തു പരിചാലിക്കുവാനും വാനവർ. അവക്കുടുക്കിയാണു എന്നും ജാവിക്കുന്നതും. അവക്കു പ്രിയംചെയ്യുന്നാണു എന്നും കുത്തവ്യാമനം അം വിചാരം മാത്രം എനിക്കേ എപ്പും മിഷ്ടി.

മുഞ്ഞക്കുത്താവു അം ധർമ്മാത്മാവു മുണ്ടിന്തിയാണു നും ചരണത്താംകുണ്ടു ദിവാന്തത്താണി കൈയ്യുയത്തി മും കൈ കുരജ്വാനു തൃട്ടും. ഓക്കുകൾത്തായ ഭന്താവി ചെയ്യു കുടുക്കു ധർമ്മചാരിനിയായ സാ. നിന്തി കുണ്ണിപ്പിൽ തൃടച്ചു മും റപ്പാസ്തരാബെയ്യു.

“പത്തമാഡയാ, മും നാഥയോ, തപസ്യപ്പുമാഡയാ എന്നിൽ വല്ല സുകൂർവ്വാനടക്കിൽ അതിജീവനു മഹലമാണു എന്നും ശ്രദ്ധുവിനും ശ്രദ്ധുരാനും ഭന്താവിനും മുന്നു രാത്രി മാശയും വേിക്കുട്ടി. ദേരംപോക്കിനുകൂട്ടിയും തെന്തും അസംസ്തും ചരണത്തായി കുടക്കുന്നുണ്ട്. എന്നും അം സ്വരൂപതിനിംഗും മഹലമാണി എന്നും ശ്രദ്ധുരക്കും മുപ്പും കുടക്കും അതുമേഖലാതിരിക്കുട്ടി”

സത്യവാനു — “എന്നും സാചിറും! എനിക്കും എന്നും ശരം മും നാമമാഡര ഉടനും കുന്നനും. കട്ടം ചെവുക്കാത ഭവ വി എന്നും തുട്ടിക്കാണ്ടുചുക്കാം. എന്നും അം അം

നോ അമരജ്ഞാ വല്ല ധിപ്തത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടകിൽ എ കൗറ ആത്മാവാനോ തൊൻ ജീവിതം ചെടിയും. ദേ തിരുട ബുദ്ധിയമ്പത്തിൽ ഉംചു കുപ്പുനാണുക്കിൽ— എകൗറ ജീവിതത്തിൽ ഭവകിക്കു് ആരാധുണുക്കിൽ— എയിക്കു് പ്രിയംചെങ്ങു ശാശ്വ ദേവതിരുട കത്തവ്യംമെ കിൽ— ആഗ്രഹമത്തിലെങ്ങു് എന്നു ഉടനേ തൃടിക്കാണ്ട പോകണം.”

ഈതുകേട്ട സാവിത്രി എഴുകിനരു തലമട്ടി കെട്ടിയ തിൽപ്പിനു നേന്താവിഡയ കൈച്ചടിച്ചെത്തുംനോള്ളിച്ചു. അ അഞ്ചോ എഴുനേരുടെനിനു സത്രധാനു ദേഹത്തിലെ ചൊ ടി തുടച്ച ചുരുപാടു കുന്ന നോക്കിനുതിൽപ്പിനു തുട യിലേങ്ങു കണ്ണായച്ചു. മലങ്ങാളിപ്പാം നാശള കോണ്ടുപോ കാമെനാം; യോഗക്ഷേത്രത്മം കോടാലി മാത്രം ഇപ്പോൾ എടുത്താൽ മതിയെനാം പറഞ്ഞു സാവിത്രി ചേന്നു് ആ പഴിത്തുട അരരികൈയുള്ള മരക്കാവിൽ തുക്കി, കോടാലി യെച്ചതുടക്കാണ്ട നേന്താവിഡനു അരരികൈ തിരിച്ചുവന്നു. എന്നിട്ട് തിന്താവിഡനു കൈ തൊൻറ തുടങ്ങുമലാർ താ ക്കിച്ചു, ആ ആതുരരൈ തന്നുറ വലംകൈ മാർ അഞ്ചു പ്രിച്ചു കൊണ്ടു്. ആ ശജഗാലി ചി നടക്കാണ്ടു.

സത്രധാനു— “എന്നു, പ്രീര പതിവായി നടന്നവന ശ്രീ പ്രഥമകാണ്ടു പഴി തൊൻ അരിയുനാണ്ടു്. മരങ്ങമംസിട യിൽ കാട്ടാട്ടായിക്കാണനു തിലാവുകുണ്ടു് കാഴ്ചയ്ക്കു പ്പോൾ : വലിയ മരവൊന്നുബില്ലു. നാം മലങ്ങാളംക്ക വാൻ എത്തുപഴിയാൽ തുടി വന്നവോ ആ മഴിക്കുത്തനു തുവരി യില്ലേകും നടന്നകുഞ്ചുക. ഇതാണു പിലാ ശിന്നകാട്ടിക്കുവെച്ച രണ്ടിന്തെങ്ങ്ങല്ലോയി പഴാ തിരിച്ചുനാണ്ടു്. അരിൻ വടക്കേ പഴിക്കുണ്ണ യന്നുക്കു പോകുണ്ണ

ശ്രീ. എടോ, ഭാമിയി, ഏകിക്കിപ്പോൾ വളരെ സ്പഷ്ടമായ തോന്നാണ്. ഒരേത്തിനും വലും കൂടുകയും ചെയ്യിരിക്കുന്നു. അപ്പുതേയും അമ്മയേയും കാണുന്നതിനും ഒരു വൈദ്യത്ത് മാത്രമേ ഇപ്പോഴുള്ളൂ.

അതു വൈദ്യത്തുകൊണ്ടു നാത്രവാൻ അനുമതിലേക്കു സാവിത്രിയോടൊപ്പും തപരങ്ങാടെ നടന്നപോയി.

അനുമതിലാവട്ട്, മഹാവലിന്നായ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ പെട്ടെന്ന ലഘുചക്ഷസ്ഥാനിത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞു കണ്ണുകളിൽ സമ്പർക്കിച്ചു. കാണമാറായി. അതു രാജക്കി ഭായ്യും യായ ശൈഖ്യവേയാട്ടുട്ടടി അനുമണിമാതോടും അരയേപ്പിച്ചുചെന്ന പുത്രന്മാരും എത്രയും. അതുത്തായിത്തീർന്നു. അനുമണിലിലും, നലികളിലും, വനങ്ങളിലും, സർപ്പകളിലും അതു രാത്രി ആവത്തികൾ പുത്രന്മാരും ഉയ്യവരായി “അതാണ സാവിത്രിയോടൊന്നിച്ചു സത്രവാൻ വരുന്നു”വെന്നു അവർ പറയും. ഇങ്ങനെ അംഗങ്ങളിലും തെരഞ്ഞെടുക്കിയും മക്കയും കാണായും യാതൊരായിത്തീർന്നു. അങ്ങും കാടിയടക്കനും അവക്കിലും മിഥ്രമേരു കാലുകൾബോധാട്ടി കരിയമാരി മരിപ്പുട്ടു മോരെയാഴക്കിള്ളുടാണി. ഇതുകണ്ടു അനുമവാസികളും വിപ്രങ്ങൾ അവരെ ചുഴിനും സമാദ്രസിപ്പിച്ചിട്ടും അനുമതിലേജ്ഞു കൂടിച്ചുകാണ്ടുപോയി. ഭായ്യും സഹായയായ ഭൂമിയേയും പുലംതപോധയാരായും പരിവാരിതന്നായി വിചിത്രാക്കിയുള്ളൂണ്ടായ പുവ്വരാജകമകൾ കുട്ടിക്കുട്ടി അംഗോസ്തും കൈകാക്കാണ്ടു. എക്കിലും പുത്രദംശലാഡസമായ അതു മുഖം ആവത്തികൾക്കു കണ്ണിക്കിരാതുക്കാവാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. മുഖം അരക്കും വാല്പര്യവുത്തങ്ങളും കാണായി പിന്നാൽ അംഗ

ರಂಗದ ಕ್ಷಿಂಬಂ. ಅತೀಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಚಿರಂಹಡಿವರುತ್ತಾನೆ ಅದು ವರ್ಕ ರೀಣ್ಡು. ಕಂತಿ ನಾರಾಯಿ ಮಹಾತೇಯು, ಮಹಾಭೈಯು. ವಿಶ್ವಿಶ್ವ ಅಂತರ ಕರುಣಾಮಾತ್ರಾ ವಿಲಪಿಶ್ವ. ಶಾಂತಿಪೂರ್ಣ ಅವರೆ ವೀಣ್ಡು. ಅನುಧಾಸಿಪ್ಪಿಕಾವಾನ್ ಶಾಂತಿಪೂರ್ಣ ವಾಪ್ರಾಂತಿಕಿನ್. ಸ್ವಾಂತಿಪೂರ್ಣ—‘ಅದು ತ ಪಲ್ಲು. ತಿಕಣಿತವಾಗಿ ಸತ್ಯ ವಾಗಿ ಹಾಯ್; ಅತ ಸಾಹಿತ್ಯಿ ಜೀವಿಕಣಾಗಣಕಿಂತ ಸತ್ಯವಾಗಿ. ಜೀವಿಕಣಾಗಣ್ಡು?’

ಗೌತಮನ್—‘ಸಾಂಗ್ರಾಹಾಂಗಂ ವೇತಣಾಂತಿಪೂರ್ಣ ತಾಂತಿ ಶಾಯ್ಯಾಸಂ ಚಪಣಿಕ್ಕಿಂತ್. ಮಹಾತಃಯ ತಪಲ್ಲಿತಿ ತಾಂತಿ ತಪಿ ಕ್ಕಿಂತಿಂತ್. ಅಂಗಾಂತರೆಯ್ಯು, ಗ್ರಂಥಕಾರಣರೆಯ್ಯು ಪರಿ ತೋಚಿಪ್ಪಿತ್ತುಕೆಂಡ ಕೆರ್ಕ ಗಾರಣಿತಿ ಶ್ರಾಮಚಂತ್ರಂ ಶಾಂತಿ ಪ್ರವಾಣ ಶಾಂತಿ ವಾಗಿ ತಾಂತಿ. ಸಂಪರ್ತಣಾಂತಿ ತಾಂತಿ ಏಕಾಗ್ರ ವಿಭಿನ್ನಾಗಿ ಅತ ಚರಿತ್ರಿಗಿರಿಗಣಾ. ವಾಯುತೆಹ್ಯಾಪವಾಗಿ. ವಿಯಿಷಪಾಲ ತಾಂತಿ ಚಪಣಿಗಾಂತ್. ಶ್ರಾಮಾರಾಂತಿಪೂರ್ಣ ತಪಲ್ಲಿಕಾಂಡ ಪರಮಿಕೀಂತಿ ಶರಿಯಾಯಿತ್ವಂತಿಯಿ ಹಿಂದಿ ಕಣಿಯ್ಯು. ಸತ್ಯವಾಗಿ ಜೀವಿಕಣಾಗಣಗಾಗಿ ತಾಂತಿ ಶಾಂತಿ ಪರಿತ್ಯಾಗಿ.

ರಿಷ್ಯಾನ್—‘ಏಂದು ಉಪಾಖ್ಯಾಯಗಳಿಂದ ಇವತ್ತು ನಿಗಾವಿಶ್ವಿಲ್ಲಿಕಣಾ ಏಂತಾತ ವಾಕ್ಯ. ಮಿಮ್ರಾಂಕಣಿಲ್ಲ. ಅತು ಕೊಂಡ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಜೀವಿಕಣಾಗಣಗಾಗಿ ತಾಂತಿ. ಶಾಂತಿ ತೀರ್ತಿ ಪಂಜಾಗಾ.’

ಅಂಹಿಕಂ—‘ಸಾರ್ಥಕಾಗಿ ಹಾಯ್ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಶಾಂತಿ ಯವ್ಯಾಕರಣಾಂತಿ ಶ್ರಾಮಾರಾಂತಿಪೂರ್ಣ ತಿಕಣಿತವಾಗಿ. ಅತು ಕೊಂಡ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಜೀವಿಕಣಾಗಣಗಾಗಿ ತೀರ್ತಿ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ?’

ರೇಂಪ್ರಾಜಾನ್—‘ತಪಲ್ಲಿಪೂರ್ಣ ಅದು ತಿಕಣಿತ ಅರುಪಾರವತಿ ಶಾಂತಿ ಸಾಹಿತ್ಯಿ ಅರಿತಿಕಾಂತಿಪೂರ್ಣ ಶಾಂತಿಪೂರ್ಣ ಜೀವಿಕಣಿತಿ ಚಪಣಿಪೂರ್ಣ ಲಿಂಗವಿಕಣಾ.’

ഭാര്യൻ — “ഭോന്ന പെട്ടെന്ന കുറ്റി കാണാറായതെങ്ങ് ഡയാണോ? സാവിത്രിയുടെ പ്രതമാദാത്മ്യമാണതു”. പ്രത്യേകാൽ അതു ഹാരമില്ലാതെയാണോ സാവിത്രി പോയിരി കുറ്റാതു”. അതു സുഖതയാൽ സത്യവന്നു ജീവിക്കേണ്ടണ്. അതുപറ്റംബുന്ന് — “ഭോന്ന രാജധാനിൽ അമാവാസിയിൽ ത്രിക്കുന്നാണോയിരിക്കും സത്യവാശന്നും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചിട്ടും ശക്തിക്കണ്ണെതില്ല. ഈതാ, ദിവക്കല്ലാം പ്രസന്നമായി കണാണോ. പക്ഷിമുഖങ്ങൾ സുംബാം പുരപ്പുട്ടവിശ്വനാം. ഈതു നാല്ലൂരു ഗ്രൂപ്പേലക്കുന്നമാണോ”.

ഡെഡ്രൂൻ — “ഭോന്നും പുതുനും ജനപ്പിയാണോ, സവർത്തനാ സന്ദേശനാണോ. ദിവംഘംഗ്രീഷ്മാം. റിക്കണ്ഠ അതു സത്യവന്നു യിരുക്കുമായും ജീവിക്കുന്നണ്ടു്.”

സത്യവാദികളായ തപസ്പികർ ഇങ്ങനെയുംപൂജിച്ചു പാണ്ടത്തുംകുട്ടി അതിൽ വിശ്വാസം ഉറപ്പിച്ചു അതു വുലുഹാ ജാവു് അതുപരംസിച്ചടക്കി. കട്ടിട ചെന്നപ്പോഴേണ്ണല്ലോ. ഭാന്താ വായ സത്യവാനോട്ടുടി എപ്പുംയായ സാവിത്രി അതുനും തനിൽ വന്ന കയറകയും ചെയ്യു. അവരേക്കണ്ടു് എവരും സത്യപ്പുംരായിരിക്കവേ, സ്ഥാപനാർ അതുശാസ്ത്രതാഖിയു് :-

“അല്ലെങ്കിലും പുമിച്ചി പാത! പുതുനോടു ചേരുകയും കുറ്റിനും കൂഴു കിട്ടുകയും ചെയ്യു ഭോന്നും ഇംഗ്രേഷ്യരുമുണ്ടും പെന്നും അഭിവുദ്ധിക്കായി അതുശാസ്ത്രക്കാണ്ണുന്നും. പുതുസമാഗ്രമം, സാവിത്രിഭാര്യം സപന്തം ദന്തരും ഒ. ഏന്നീ മുന്താഗ്രാംബളാൽ ഭോന്നും ഇപ്പോൾ വലിപ്പിക്കുമാറായി. ഇംഗ്രേസ് ഭോന്നാണോക്കുമ്പോൾ തെങ്ങാർഭാരതിനുമുതലെന്ന പരാഞ്ഞതിനുള്ളിട്ടാണോ. തെങ്ങാർഭാരതവരഷിക്കി കരിക്കലും മരിച്ചുണ്ടായി വരിക്കുല്ലു. ” ഭോന്ന ദീണ്ടം ഉടൻടന്നും സമുഖിച്ചുനാശന്തം ”

അതിൽപ്പിനെ അവിടെ തീരയരിച്ച ഭൂമദ്ദേശത്താം ജാവിഡ ചുഴിക്കാണ്ട് പ്രിജന്മാരേവേങ്ങം സമിതിചെയ്യു. അവണടെ അറബിജന്തപ്രകാരം ഏഴുമുപ്പുജും സാമുദ്രിയും സത്രവാനം വിശ്വാകരായി മരാറാറിട ആ മാറി ഇരുന്നു. രാജാംവാടകാനിച്ചു ജാതകകൗതുഗലരായി വിശ്രമിക്കുന്ന ലഹരാഡികൾക്കും സത്രവാകിൽക്കിൻ്റെ വിള്ളലുകായ്ക്കും അറിയുവാൻ ഉൽക്കുള്ളൂണ്ടായി.

ജൂഷികമി— “എവത്തെന്ന ഭായ്യുഡാജാനിച്ചു വന്നുണ്ടെന്ന് ഭാഗം ഭോൻ രാത്രി ഈ ശുശ്രാവകാലത്തു വരുവാൻ കാരണമെന്നാണ്? എന്നു പ്രിയും വിള്ളുമാണു ഭോന്നണ്ടായതു്? ഭവാനു കാട്ടിൽ തെരഞ്ഞെടുന്ന ഭോന്നും മാതാപിതാക്കൾ എറബവും സന്തപ്പിക്കുന്നുണ്ടായി. ഇന്ന് ശുഞ്ജ തന്ന വരുവാൻ മേതുചെ വരുന്നതാം തന്മുഖം കേട്ടാൽ കൊള്ളിംബും.

സത്രവാൻ— “അച്ചുവേൻറ അറബിജന്തപ്രകാരം സാമുദ്രിയോടകാനിച്ചു ഞൊൻ കാട്ടിപ്പേക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്ന വിാകുവട്ടിന്പാർ എന്നിക്കു ഭൂസ്ഥമായ ശിരോപദാനുണ്ടായി. ആതു വേദനയാൽ വളരെതെരം ഞൊൻ ഉറങ്കിപ്പോയായെന്ന് എന്നിക്കും കാംഞ്ചുണ്ട്. ഇതിനും ഇതുവധിക്കും ഒരു തുംബാക്കം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഭവാന്മാർക്കും നന്താപദ്ധതിക്കുതെന്നു കാരി ഈ ശുശ്രാവത്തുതന്നു ഞൊൻ ഇങ്ങനൊട്ട് വരികയും ചെയ്യു. ഒവരെവാള്ളുമാനാം എന്നിക്കുന്നായിട്ടില്ലു്.” കാഴ്മഹൻ— “ഭവാന്നു ചിതാവായ ഭൂമദ്ദേശനാാം” എക്കുഞ്ഞത്തായി തെരുലുമെന്തും കാരിപ്പിക്കുന്നു. ഭവാന്മാവ ശട്ട്, ദിനുണ്ണം ചിതിപ്പാത്തവിധി വളരെയെരും ഉറങ്കിക്കും. ചെണ്ടും ചെജ്ജിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ എന്നരാ രഹസ്യമുണ്ട്.

അതു വോന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് സാവിത്രിക്ക്' അറിയുമായിരിക്കണം. എടോ, സാവിത്രി, പരാപരങ്ങന്തയാണ് മല്ലോ ഭവതി. തേജസ്സുകാണ്ട് സാക്ഷാത്ത് സമിത്രപുത്രി ഒപ്പോലെയാണ് ഭവതിചെയ് തൊന്ന് കാശന്നതു'. ഈ പ്രോഫീഷണായ സംഭവത്തിനു മേതു ചവന്തുന്ന ഭവതിയ്ക്ക് റിയാഴക്കിൽ ആ സത്രം രഹസ്യം ശബ്ദക്കണ്ടതു ബലുന്നിരിക്കിൽ തുണ്ടാക്കി പറഞ്ഞുകേട്ടാൽക്കൊള്ളിച്ചാമെന്നാണ്.

സാവിത്രി— 'ഈവിടെ ഒടന്നതിചന്ദ്രാം വേരു കാരണ മുഖ്യങ്ങൾ വോന്ന് പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്'. വോദ്ധര മാത്രം സകലം ശായ്മാ ഭവിഷ്യന്തരമല്ലോ. എന്തിക്കു കൂടി രഹസ്യമായി വെക്കേണ്ടതായി യാതൊന്നാണെന്ന്. സത്രം തൊന്ന് തുറന്നപറയാം. എൻ്റെ ഭർത്താവിൻ്റെ മരണത്തോടുവരെ മഹാത്മാവായ നാരദനിൽനിന്നു തൊന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈന്നും മരണാദിതം. അതു കൊണ്ടാണ് തൊന്ന് ഭർത്താവിനെ വേർപ്പെടാതെ പിന്തു കന്തു. ഭർത്താവും ഉറങ്ങിക്കൊഡ്ക്കവേ കിക്കരമാരോടുള്ള ടി സാക്ഷാത്ത് യമൻവന്നു പിന്തുലോകത്തെക്കാണ്ടി കൂടി സ്ഥിച്ചുകൊണ്ടപോയി. അപ്പോൾ തൊന്ന് സത്രവാക്കു കൊണ്ടു അമ്ഭേദരൈ പ്രസാദിപ്പിച്ചു. സത്രാജിയായ ആ വിഭിന്ന എന്തിക്ക് അഭ്യു വരം തന്നു. എന്നും ശ്രേഷ്ഠരുന്നു ചക്രവർത്തി സപരാജ്യവും, എന്തിക്കും എൻ്റെ അഭ്യു നും കുരങ്ങുവിതോക്കെഴും, എൻ്റെ ഭർത്താവിനു നാനു രാണംഗത്തു ആയുസ്സും ഉണ്ടാക്കുമെന്നാണു ആ വരങ്ങമം. തൊന്ന് ആരാധനയ്ക്കുവന്ന ഇം മുത്താം ഭർത്താവിന്റെ ജീവി തത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. ഇങ്ങനെ എന്തിക്കൊണ്ടായ മഹാദിവം സൗഖ്യാദക്ഷിണ്യലാഭിച്ചു. ഇതും അഭ്യു നും വിശു ഒടന്നിട്ടുണ്ടു്."

പ്രശ്നികൾ—“അനുസ്ഥിക്കാരമായ വന്നകാലത്തിൽ ശോക പീഡിതമാർഗ്ഗി മുണ്ടാക്കിടന്നിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും, കലീനജും, പുണ്യാദിലഭവുമായ ഫവറാ ഇതാ സമുദ്ദരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈംഗ്ലീഷ് അ വരാംഗരായെ താപസമാർ പ്രാം സിച്ച പുജിച്ച സപ്പം ഗ്രാമായ റാറേന്റേഡാട് അമന്ത്രിച്ച സസ്വബം അവരവരുടെ അ പ്രാംതത്തിലേക്കുപോയി. അ രാവു കഴിഞ്ഞു സൂര്യും സംശയം ഉയന്നപ്പോൾ പെണ്ട്രൂഡി ക്രാറി കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും രാപോധനയ്ക്കാരല്ലോ അവിടെ വന്നതുടി. സാവിത്രിയുടെ മഹാഭാഗ്രാണ്ടപുരി ഭൂമദ്ദേശ റാഫാട് പേത്രം പേത്രം പറഞ്ഞതിട്ടും മഹാശിക്രാങ്ക തുള്ളിജണ്ണായില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സാലപരാജ്യത്തിലേ പെണ്ട്രൂഡവുമാർ അവിടെ വന്നുചേന്നു. തന്റെ ശരു തന്റെ അമാത്രകാൽ കിഹതനായിരുന്നു ഭൂമദ്ദേശയൻ്നു സപറ്റും പ്രക്തികളിൽക്കിട്ടും അറിഞ്ഞു. അമാത്രാന്തരം വിക്രിചന്താക്ക സഹായനാക്കരാട്ടും വാന്നിവരുംരോട്ടിന്തുടി അ ശരു നശിച്ചുപോയി. അതോടുകൂടി ശരുബൈസ്റ്റും മൃദുവൻ കഴിഞ്ഞു പോകുമ്പും ചെയ്തു. രാജുത്തിലെ സപ്പ ജനത്തിനും ഭൂമദ്ദേശര രാജാവിരുന്നപുരി കൊ അഭിപ്രാ യമേഖളി. കണ്ണബണ്ണകീലും ഇല്ലേക്കിലും അ രാജാവുത നേര വേണും തങ്ങളെ ഭരിശേഷവാദയന്നാണു് അവർ ശത ശേഖനാതു്. പ്രജകളുടെ ഈ കിയുങ്ഗന്താലുണ്ട് പ്രക്തി തിമിണ്ണലത്തിനും ഇംഗ്ലീഷ് വരവു്. രാജാവിരു അ ദേഹാശയത്തുടെ ഏഴുനേണ്ടിക്കാണ്ണവാൻ വാഹനങ്ങളിലും ചതു രംഗരാശസയ്യും ചുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിജയവാർത്തയുടെ ഉപസംഘാരമായി അ പെണ്ട്രൂഡവുമാർ ഉണ്ടത്തിച്ചുതാം വിന്തു്:

“മഹാരംജാവേ, അവിട്ടേതെങ്കിലും അവിട്ടേ
പിന്നെപര്യാമമായ പദ്ധതി അവിട്ടന കൈകാക്കാം
രാജുത്തേക്ക് പ്രീറ്റിജീയാലും! ഒരവാസികൾ വിജ
ശംഖാഷ്ടതിന്നുണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു.”

കണ്ണിനു കാഴ്ചയുണ്ടായി ദർശിയതുപയാറി സ
തിചെയ്യുന്ന രാജാവിന്മെ കണ്ട് അവരേഡം വിന്ന
തന്ത്രം ഉള്ള മാലുമേനുത്തരായി അടിച്ചണിത്തോന്നിനു. ഇര
സ്ഥാം കാഞ്ഞക്കുളം കേരളം ചെയ്യു ഭൂമിസേനൻ ആ
കൂട്ടിട മിതംപോലെ ദാട്ടവാഴവാൻ ചുറപ്പെട്ടു. ആതു
ധാന്നികളായ വുല്പപ്പിജന്മാരും ആഭിവാദ്യം ചെയ്യും എന്നു
രാഞ്ഞ അഭിപ്പുജിതന്നായി അഞ്ഞ രാജാവു നഗരം തനിലേപ്പു
അയാറി. ഏററവും ചന്തംചെന്ന മേതരം മേരുവിരിച്ചു
ടക്കിയ പല്ലകിലാണ് ശേഖവുംയും സാവിത്രിജും കാരി
യും. ആ രാജക്കണ്ണവും സേന്നാസേതം ചെന്ന ന
ത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഭൂമിസേനവാനെ രാജാവാഴം.
മഹാത്മാവിന്നർ ചുറ്റുതെ ഔവരാജാവാഞ്ഞും പുഞ്ചാമു
ഖം മുളിപ്പുവും അഭേദ്യേക്കം ചെയ്യു. പില കാലം,
ചിഞ്ഞതിൽപ്പുണ്ടെന്ന സാവിത്രിക്കു കീതിവല്ലന്നു
പോരിൽ പിന്നാരാത്തെ ഭൂമിക്കമായ കരന്തു ചുത്തു
അണ്ഡായി. സാവിത്രിയുടെ ഓഡരാഭ്രാതാക്കന്മാരായി
ധാരിച്ചനായ അംഗപ്രതിക്കു കാളവികിത്തം കരന്തു ചു
ഡലമാക്കുണ്ടായി. സാവിത്രിമാഹാത്മ്യത്താൽ ഇങ്ങനു
ധാന്യാധിവമായ സമുദ്രിക്കാടു മദ്ദസാലപ്പുലങ്ങപ്പറ്റി
ക്കാത്തിലെല്ലാം പേര് പരത്തി വാണം വന്നു

210 റ്റ് സ്കൂൾ അദ്ദ് ശ്ര.

വിഭ്യാവിയോഡിനി	ക്രമംപാഠിസ്കൂക്കം	0	2
ടി	രണ്ടാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	3
ടി	മൂന്നാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	3
ടി	നാലാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	4
ടി	അഞ്ചാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	6
ടി	ആറാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	6
ടി	എഴാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	7
ടി	എട്ടാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	8
ടി	കമ്പതാംപാഠിസ്കൂക്കം	0	12
ടി	പത്താംപാഠിസ്കൂക്കം	0	12

ശാഖാപ്രവേശക (ഇലയാള വ്യാകരണം)

ടി	ക്രമം ഭാഗം	0	6
ടി	രണ്ടാം ഭാഗം	0	10

വിഭ്യാവിയോഡിനി

ഇലയാളം കോട്ടീ ഷസ്കൂക്കം	1_0_നയ്യ	0	1
ടി	2_0_നയ്യ	0	1
ടി	3_0_നയ്യ	0	1
ടി	4_0_നയ്യ	0	1
ടി	5_0_നയ്യ	0	1
ടി	6_0_നയ്യ	0	1

അക്കാദമി തം (ക്ലാസ്സുകൾ) 1_0_ഭാഗം

ടി	2_0_ഭാഗം	0	4
ടി	3_0_ഭാഗം	0	5
ടി	4_0_ഭാഗം	0	7
ടി	5_0_ഭാഗം	0	10
ടി	6_0_ഭാഗം	0	12
ടി	7_0_ഭാഗം	0	12

വി. സൗരജുർ & സംസ്കാര മുദ്രിക്കപ്പേരുടെ